MERCENAR

33 WAR BAXTER WAR BAXTER WAR

SAXTON BURR

Asaltul turnului

Saxton Burr

Asaltul Turnului

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9127-84-3

Traducerea de Iurie Pripa

Editura Z 2000
1999

Capitolul I

Anglia este o ţară mică şi suprapopulată. Nu e uşor să găseşti aici un spaţiu destul de vast şi liber pentru genul de centru de antrenament pe care vroia să-l înfiinţeze serviciul secret de informaţii MI6. MI6 avea nevoie de cel puţin trei kilometri pătraţi de pământ, cu construcţii, ceea ce nu se găseşte în fiecare zi la orice răscruce de drumuri.

Dar întâmplarea a vrut ca, exact în momentul când MI6 începea să caute, să fie îngropat un oarecare conte. Acest conte fusese la Eton, înainte de marele război, prietenul unui om numit J, şeful MI6. Cu alte cuvinte, în negura timpurilor, însă prietenia lor supravieţuise peste ani. Aceasta durase în timp ce J devenea unul dintre cei mai remarcabili maeştri ai contraspionajului din lumea liberă, iar contele se înălţa la gradul de general plin de decoraţii şi devenea în consecinţă membru distins al Parlamentului. Însă nici cea mai înaltă distincţie nu-l putuse împiedica pe un om să cadă de pe cal şi să-şi rupă gâtul, exact ceea ce se întâmplase cu contele.

J asistă la funeralii pe domeniul familial. După ceremonia funebră, noul conte îl invită în vasta bibliotecă întunecoasă cu lambriuri de stejar. Şi acolo îi făcu lui J o propunere în privinţa domeniului.

— Ştiţi ce înseamnă drepturile de succesiune, domnule, spuse tânărul. Ar trebui să putem păstra domeniul principal. Însă tatăl meu era destul de demodat. Prefera să păstreze cât mai mult pământ. Nu prea dispunem de bani, prin urmare vom fi nevoiţi să vindem proprietatea din Herefordshire.

— Într-adevăr? spuse J cu un calm înşelător.

— Da. Nu este foarte mare, nu mai mult de şase sute de hectare. Iar casa este un gen de construcţie victoriană enormă, de pe care în fiecare săptămână cad câteva ţigle sau un coş. Însă grajdurile sunt în stare bună şi există destul loc. În plus este foarte izolată. Pământurile sunt împădurite, totul este împrejmuit cu ziduri care au fost destul de bine întreţinute. Tatăl meu era un pic – hm! – intolerant cu intruşii şi braconierii. Chiar a avut câteva neplăceri cu autorităţile comitatului.

— Ştiu, murmură J, care cunoştea domeniul, unde fusese adeseori invitat.

— Adevărul este că, reluă tânărul conte, cred că tatăl meu ar fi vrut ca dumneavoastră să puteţi deţine pământurile noastre din Herefordshire.

— Eu? De ce eu? întrebă J cu un calm şi mai înşelător.

— Ei bine! Nu-i aşa, el spunea mereu că v-aţi ocupa de… un gen de serviciu secret. MI6 sau ceva de genul acesta. Ştiţi, ceva gen James

Bond, hei!

— Şi chiar dacă aşa stau lucrurile? zise J. Ce legătură ar avea aceasta cu domeniul?

— Tatăl meu s-a gândit că, dacă aşa stau lucrurile, aţi putea avea nevoie de un centru de antrenament. Un centru bine camuflat, unde n-aţi fi deranjaţi de turişti, automobilişti sau oricine altcineva.

J dădu din cap. Datorită profesiei sale ştia să rămână impasibil, atât de bine, încât nu se lumină ca vin pom de Crăciun şi nu vădi nici o umbră de entuziasm. Dar totuşi inspiră destul de profund înainte de a răspunde:

— Înţeleg.

— Trebuie s-o vindem, continuă tânărul conte. Mă îndoiesc că legea ne permite s-o cedăm prin donaţie. Dar voi avea grijă ca preţul să fie cât mai scăzut. Ştiu că în zilele noastre serviciile de informaţii nu întorc banii cu lopata.

— Cu excepţia celor din America, spuse J cu un zâmbet ironic.

Creditele şi echipamentul de care dispuneau colegii săi americani fuseseră întotdeauna pentru el un motiv de iritare.

Aceştia posedau probabil cel puţin douăsprezece domenii şi mai vaste decât cel pe care-l oferea tânărul conte.

— Aşa este, însă cred că tatălui meu i-ar fi plăcut să-l puteţi cumpăra ieftin. Ştiţi, era mereu înclinat spre latura practică a lucrurilor, să-şi facă datoria faţă de buna şi bătrâna Anglie şi aşa mai departe.

— Într-adevăr, spuse J cu vocea sa gravă. Chiar şi-a riscat viaţa în două războaie pentru aceasta.

Tânărul conte roşi uşor. Pentru a-şi ascunde jena, se îndreptă spre măsuţa de servit şi prepară două scotch-uri tari cu sifon. Apoi reveni, se aşeză în fotoliul său şi cei doi bărbaţi discutară serios despre afacerea lor.

Odată încheiat acordul, fură suficiente două convorbiri telefonice cu Londra şi câteva cuvinte mâzgălite pe o foiţă smulsă din blocnotesul de lângă telefon. Şi MI6 se pomeni virtual în posesia a şase sute de hectare de pământuri bune din Herefordshire, la mai puţin de douăzeci de lire pentru hectar.

Cu aceasta, J se întoarse la Rover-ul său şi dădu alte două telefoane de pe radio-telefonul prevăzut cu un dispozitiv de bruiere. Tot la Londra. Primul apel fii pentru cineva pe nume lordul Leighton.

— Leighton, avem ceea ce ne trebuie pentru noul centru de antrenament.

— Extraordinar. Unde se află?

— Nu-ţi spun, chiar şi pe o linie bruiată, pentru că nu-ţi ajută cu nimic.

— Desigur, desigur.

— Plec spre Londra peste câteva minute. Poţi veni la clubul meu mâine la prânz ca să luăm masa împreună?

— Bineînţeles.

— Bine, atunci pe mâine!

Îl sună apoi pe Richard Baxter.

— Ah! Richard, băiatul meu, cum o mai duci?

— Acceptabil. M-am întors din Scoţia. Puţin pescuit, puţină escaladare, ştiţi dumneavoastră.

— Pescuit de ce, Richard?

J ştia că Baxter era mai curând un amator de fuste, rămânând totodată un gentleman. J nici nu-l aproba, nici nu-l dezaproba.

— De somon, domnule, nu de altceva, replică Baxter cu o uşoară nuanţă de reproş.

— Perfect, perfect. Ei bine, am găsit un locuşor pentru centrul de antrenament despre care ţi-am vorbit.

— Destinat noilor agenţi… dacă vor fi găsiţi?

— Întocmai.

— De fapt, aţi găsit nişte indivizi pentru a-i antrena acolo?

— De unde să ştiu? Primul-ministru mi-a promis un raport acum zece zile, dar încă n-am primit nimic.

— Într-adevăr, nu mai e mult până la alegeri şi probabil are altceva în minte.

— Cu siguranţă.

Aceasta era una dintre cauzele pentru care J nu numai că făcuse din Richard Baxter unul dintre cei mai buni agenţi ai săi din MI6, dar îl şi iubea ca pe un fiu. Richard putea întotdeauna ghici ce făcea o altă persoană şi din ce cauză. Element preţios în societate şi mai ales pentru a supravieţui în teren. Această calitate îl ajuta să vrăjească o gazdă la un cocteil din Mayfair şi să zădărnicească planurile obscure ale unui agent rus din SMERSH în munţii Cehoslovaciei. Richard Baxter făcuse şi una şi alta.

— Orice ar fi, reluă J, mi-ar place să iei masa cu mine la clubul meu. Să zicem mâine la prânz. Va fi şi lordul Leighton.

— Cu plăcere, domnule.

— Perfect, Richard, perfect.

J întrerupse convorbirea, porni la drum şi conduse Rover-ul în afara grilajelor. Acoperişul imensei construcţii din secolul al XVIII-lea strălucea la soare după ploaia matinală. J zâmbi. Tânărul conte care era de acum încolo stăpân aici putea într-adevăr lua în zeflemea patriotismul şi simţul datoriei faţă de „buna şi bătrâna Anglie”, însă tocmai şi-l îndeplinise pe al său, fără să-şi dea seama. Făcuse cadou Proiectului Dimensiunea X un lucru care-i lipsea de atâta timp.

La drept vorbind, Proiectul Dimensiunea X ducea lipsă de multe lucruri, diferite şi adeseori incompatibile. Uneori acest proiect îi

amintea o gigantică vânătoare de vulpi într-o stepă învăluită în ceaţă, pe un teren înşelător, cu cel mult doisprezece vânători şi cel puţin douăzeci de vulpi. Nu se putea spera în prinderea tuturor animalelor, însă se putea cel puţin încerca a le hărţui pe toate în aceeaşi direcţie.

Astfel, fară doar şi poate, ajutorul acordat Proiectului Dimensiunea X însemna un ajutor acordat Angliei. Într-un cuvânt, proiectul consta în trimiterea unui om într-o serie de dimensiuni, altele decât cea normală, pentru a supravieţui sau a muri acolo. Se spera că acesta va supravieţui şi va explora noul spaţiu. Şi, în cazul când ar descoperi acolo resurse sau tehnici necunoscute în Dimensiunea Normală, sau DN, le-ar aduce în Anglia.

Lăsând la o parte latura abstractă pentru a ajunge la detalii concrete (acestea erau la vreo zece mii sau mai multe), Proiectul Dimensiunea X era ceva mai puţin simplu. Acesta începuse dintr-o întâmplare în ziua când lordul Leighton unise creierul lui Richard Baxter cu un ordinator. Lordul Leighton era atunci, ca şi în prezent, cel mai remarcabil savant din Anglia, precum şi cel mai exasperant. Zămislise ideea de a crea o combinaţie între mintea umană şi cea electronică, superioară celei a omului şi ordinatorului separaţi. Extraordinar.

Pentru această experienţă avuse nevoie de cel mai perfect specimen, atât fizic cât şi moral, care putea fi găsit. Acest specimen fusese Richard Baxter. Prin urmare, Leighton conectase specimenul la ordinatorul său... şi Baxter se pomenise în ceea ce avea să fie denumit Dimensiunea X. Ajunsese acolo gol ca un vierme, dar spiritul său inventiv şi corpul său splendid îl menţinuseră în viaţă. Din fericire, lordul Leighton reuşise să inverseze procesul care îl expediase pe Baxter în Dimensiunea X şi să-l aducă înapoi în Anglia, în complexul ordinatoarelor de sub Turnul Londrei. Prima dată aceasta fusese simplu de tot.

Dar foarte repede Proiectul Dimensiunea X începu să dea naştere unor complicaţii în toate direcţiile, ca nişte tentacule ale unei gigantice caracatiţe. Cei mai eminenţi savanţi englezi nu au fost în stare să reproducă măcar un eşantion din materialele avansate sau din tehnologia pe care Baxter le aducea din Dimensiunea X. Bineînţeles, mai devreme sau mai târziu, aveau să reuşească o străpungere. Dar, între timp, primul-ministru nu era deosebit de fericit. Trebuia să justifice milioanele de lire pe care le înghiţea proiectul în faţa unui Parlament nu prea îngăduitor. Prin urmare, nu era de mirare că era supărat.

Fără îndoială că lucrurile ar fi fost mai simple dacă Baxter ar fi putut fi trimis de mai multe ori în aceeaşi dimensiune. Însă până acum aceasta se dovedise imposibil. Erau obligaţi să-l proiecteze în direcţia generală a Dimensiunii X în speranţa că va ateriza undeva şi va reuşi

să supravieţuiască acolo. Acest tir la întâmplare nu îmbunătăţea nici eficacitatea proiectului, nici dispoziţia lordului Leighton, a lui J, a primului-ministru şi a lui Richard Baxter.

Şi, bineînţeles, exista problema lui Baxter însuşi. Nu i se putea reproşa nimic, desigur. Într-adevăr, la început avusese câteva necazuri psihologice diverse, o înclinaţie spre băutură, nişte crize de impotenţă, toate acestea fiind rezultatul reacţiilor imprevizibile ale creierului său faţă de ordinator. Dar acum părea să se fi stabilizat. După paisprezece călătorii în Dimensiunea X, încă mai era acel specimen fizic şi mental perfect pe care-l aveau la dispoziţie.

Exact aceasta era problema. Era prea perfect. De fapt, era singurul om din lumea liberă care putea călători în Dimensiunea X şi reveni de acolo sănătos fizic şi moral. Chiar dacă J nu şi-ar fi făcut personal atâtea griji pentru Baxter, această situaţie nu putea să dureze. Trebuia remediată, preferabil cât mai repede cu putinţă. Dacă norocul îl părăsea pe Baxter într-o Dimensiune X, proiectul s-ar fi oprit brusc, scârţâind. Ce dracu', s-ar fi oprit scârţâind şi dacă peste Baxter dădea un afurisit de taxi londonez!

Prin urmare, lui Baxter i se căuta – deja de doi ani – un înlocuitor. Mai mulţi, la drept vorbind. Odată ce avea să existe o adevărată echipă de călători în Dimensiunea X, Baxter s-ar fi putut retrage. Poate ar fi putut să se ocupe de centrul de antrenament sau, dacă se întorcea în Dimensiunea X, ar fi putut pleca acolo ca şeful grupului? Aceasta era o posibilitate. Oare Leighton nu căutase modalităţi de a trimite prin ordinator mai mulţi oameni concomitent? Bineînţeles. Leighton avea tendinţa să se gândească la tot felul de nebunii şi să fugă în acelaşi timp după nenumăraţi iepuri. Precum şi tendinţa de a cere bani pentru vânarea acestora.

Dar pentru a-i folosi într-un mod sau altul pe noii indivizi, aceştia trebuiau mai întâi găsiţi. Mai devreme sau mai târziu, eforturile combinate ale lui J şi ale primului-ministru aveau să descopere perlele rare. Atunci vor trebui antrenaţi. Supuşi unei instruiri foarte specializate. Un antrenament pe care nu l-ar fi putut urma în serviciul lor secret, în C.I. A., sau în şcolile Trupelor Speciale ale Marinei Regale. Şi nu puteau fi făcuţi să-l urmeze nici într-unul dintre aceste centre fără riscul de a compromite Proiectul Dimensiunea X. Cum se poate explica de ce un agent trebuia să înveţe să mânuiască sabia grea medievală, arcul şi buzduganul?

Prin urmare, era nevoie de un centru special, numai pentru proiect, unde aceşti indivizi să înveţe toate aceste bizare arte marţiale de care aveau nevoie în Dimensiunea X. Achiziţia lui J urma să rezolve la fix această problemă.

Şi poate că domeniul ar fi putut servi şi în alte scopuri decât al unui centru de antrenament. Fiecare dintre noile idei ale lordului Leighton

antrena tot mai multă muncă de birou, mai multe clădiri, mai multe laboratoare. Nu mai exista suficient spaţiu în complexul subteran de sub Turnul Londrei. Transferul laboratoarelor şi ordinatoarelor în Herefordshire merita luat în considerare. Domeniul urma să devină o anexă a complexului londonez, pe care avea să-l elibereze puţin. Anexa vestică. Da, denumirea nu era rea. Era chiar o idee bună. O idee atât de bună, încât J continuă s-o nutrească pe tot parcursul drumului spre Londra.

Capitolul II

— Ei, bine, Richard, ce crezi despre această idee?

Baxter se înălţă uşor pe scaunul său Chippendale şi ridică ochii din farfuria goală spre faţa ridată a lui J.

— Nu vreau nimic altceva decât să particip, domnule. Ei, drăcie! Mi se pare o idee excelentă de a pregăti dinainte un centru de antrenament. Sper că primul-ministru va fi de acord.

— Las' pe mine, mormăi lordul Leighton, trecându-şi o mână noduroasă prin părul său alb. Însă toate acestea sunt foarte bune, J, doar că nu-l poţi lua imediat pe Richard. Ordinatorul este pregătit, totul este deja programat. Intenţionam să-l rog să se prezinte la raport mâine după-amiază.

Ceea ce şi făcu Baxter a doua zi. Preliminariile nu se schimbau; rutina era aceeaşi, ca şi de celelalte paisprezece ori. La drept vorbind, aşa-zisele preliminarii de rutină ameninţau să devină groaznic de plictisitoare. Însuşi lordul Leighton nu ştia foarte multe despre Dimensiunea X sau despre procedeele care îl proiectau acolo pe Baxter. Lordul Leighton nu putea fi sigur că omisiunea uneia dintre proceduri ar reprezenta o ameliorare sau un pericol. Ca atare, Baxter şi bătrânul savant se dedară tuturor gesturilor obişnuite, cu aceeaşi meticulozitate conştiincioasă cu care piloţii de vânătoare urmează lista de control înainte de decolare.

Baxter se duce în vestiar – văzut..

Baxter se dezbracă în întregime – văzut.

Baxter îşi întinde pe tot corpul o unsoare neagră, greţoasă, pentru a-l proteja de arsurile electrice – văzut.

Baxter iese din vestiar şi se aşează în fotoliu – văzut.

(Şi, ca de obicei, fotoliul instalat în micuţa cabină de sticlă îi aminteşte de scaunul electric, iar cauciucul scaunului pare de gheaţă sub fesele sale goale).

Lordul Leighton intră în cabină şi se agită, fixând electrozii cu cap de cobră pe tot corpul lui Baxter – văzut.

(Şi, ca de obicei, când lordul Leighton termină, Baxter pare să fie acoperit cu o plantă căţărătoare pe cât de bizară, pe atât de tropicală. Nişte fire de toate culorile pornesc de la electrozi în măruntaiele ordinatorului).

Lordul Leighton iese de-a-ndărătelea, îşi examinează opera cu un ochi în acelaşi timp şi critic şi mândru şi se apropie de consola principală – văzut…

Baxter se lăsă pe spătar atât cât îi permiteau electrozii şi privi înjur. Panourile enorme ale ordinatorului, cu căptuşeala lor gri, mată şi

crachelată, se înălţau peste tot în jurul său, precum ruinele unui oraş părăsit şi uitat. Lordul Leighton, în picioare lângă consola principală, îmbrăcat în bluza sa albă, pătată, semăna cu un gnom fericit să locuiască în aceste ruine. Baxter aspiră profund şi se forţă pe cât era în stare să-şi elibereze tensiunea din corp. De acum încolo nu mai exista rutină. Nu putea să prevadă nimic, nu putea decât să spere.

Leighton se întoarse spre el. Un moment Baxter crezu că bătrânul savant avea să-l întrebe dacă e pregătit. Însă întrebarea nu apăru decât în ochii spălăciţi ai lordului, nu şi pe buzele sale. Şi Baxter răspunse la fel, dând uşor din cap. Mâna deformată a lui Leighton se agită un pic, degetele se mişcară şi se lăsară în jos. Marea manetă roşie se lăsă şi ea în jos.

În momentul când mişcă maneta, apăru un şuierat surd, foarte îndepărtat, venind de jos. Acesta umplu urechile lui Baxter, provocându-i dureri de dinţi. Putea fi luat drept zgomotul unei gigantice freze dentare a stomatologului şi, cu un reflex instinctiv, Baxter închise ochii şi strânse pumnii.

Dar nici o durere acută nu-i străpunse vreun dinte. Şuieratul tânguitor crescu în intensitate, se umflă şi deveni un vuiet asurzitor.

Amintea mai degrabă zgomotul unui avion cu reacţie care se pregătea de decolare. Baxter simţi cum în jurul său întunericul devenea tangibil şi începea să palpite, să tremure, să freamăte pe pielea sa goală. Avea impresia că se află într-un imens bol de supă, îngheţat, pe care cineva îl scutura cu putere. Iar vuietul şuierător nu înceta nici pentru o clipă să-i sfâşie urechile.

Zgomotul se amplifică şi mai mult şi Baxter simţi că avea gura larg deschisă şi urla de durere în timp ce sunetul îl traversa. Era un zgomot capabil să-i facă praf timpanele, să-i gelatinizeze creierul, să-i transforme tot corpul într-un terci roşu. Dacă sunetul era real, Baxter nu mai avea de trăit decât câteva secunde, ştia acest lucru. Însă teribilul şuierat îi umplu totalmente mintea, încât nu mai rămânea loc pentru frică.

Zgomotul spori şi mai mult în intensitate. Depăşi punctul în care creierul lui Baxter încă-l mai putea accepta. Tăcerea se năpusti asupra sa ca un pumn colosal, zdrobindu-l în întuneric.

Capitolul III

Mai întâi Baxter fu conştient de un zumzăit provocat de insecte. Acestea se găseau în iarba înaltă, care creştea în jurul capului său, cuprins de durere. Auzindu-le, avu o surpriză plăcută. După zgomotul de coşmar al trecerii sale din Dimensiunea Normală, nu s-ar fi mirat dacă ar fi surzit. Poate că sunetul nu avusese nici o realitate fizică? Acesta putea fi o simplă halucinaţie produsă în creierul său care se zbătea sub influenţa ordinatorului lordului Leighton.

Iarba nu era numai înaltă, ci rigidă şi ascuţită. Îi înţepa şi zgâria pielea goală. Lent, anevoie, conştient de durerea atroce din capul său, Baxter se ridică şi privi înjur. Mişcarea sperie insectele, care tăcură sau se străduiră s-o şteargă iute. Unele zburară prin faţa ochilor lui, ca nişte uşoare fulgere sclipitoare, nişte pete roşii, negre, violete. Zumzăitul se îndepărtă, iarba încetă să mai tremure.

Se lumina de ziuă şi o ceaţă matinală plutea în aer deasupra solului. O licărire aurie pe cer anunţa iminenta apariţie a soarelui; ziua promitea să fie frumoasă. Dar în fâşiile învolburate de pâclă se înălţau şase gigantice forme întunecate, înalte şi sinistre. Se ridicau la o înălţime extraordinară, circa doi kilometri, dacă putea aprecia corect distanţa în ceaţă. Totuşi forma lor era mult prea regulată pentru a fi naturală.

Baxter se ridică în picioare şi, cum ceaţa începea să se împrăştie, îşi dădu seama că se afla la poalele celui de-al şaptelea dintre aceste turnuri gigantice. Toate şapte formau un cerc enorm, cu diametru de cel puţin cinci kilometri. În centru, desluşea un spaţiu degajat, înfundat, de circa opt sute de metri lăţime, perfect rotund. Aici solul era gol, neted, ca un teren de manevre sau un loc pentru defilare. Era pavat cu dale gălbui, care reflectau din ce în ce mai strălucitor soarele care răsărea.

Baxter ridică ochii pentru a examina turnul care îl domina. Fu nevoit să-şi răsucească gâtul, reuşind cu greu să-i zărească vârful. Aproape că ameţi. Edificiul se înălţa atât de sus, pe o temelie atât de subţire, încât se aştepta să-l vadă deodată clătinându-se şi năruindu-se peste el, zdrobindu-l de stâncile şi vegetaţia deasă care-l înconjura.

Cele şapte turnuri păreau la fel de identice ca şapte maşini de aceeaşi marcă şi model care ies de pe aceeaşi bandă… cu excepţia culorilor. Cel care-l domina pe Baxter era de un verde-închis strălucitor, care îi amintea de un fruct copt de avocado. Făcând ocolul cercului, de la stânga la dreapta, celelalte erau portocaliu, azuriu-închis, galben-auriu, roşu strălucitor, negru mai şi alb sclipitor. Cu excepţia celui negru, erau toate atât de netede şi lustruite, încât

soarele care se reflecta pe laturile lor îl orbea.

Fiecare dintre cele şapte turnuri se înălţa la aproape doi kilometri pe o temelie a cărei latură nu avea nici o sută cincizeci de metri. Baxter nu era expert în arhitectură, însă era în stare să. Recunoască o tehnologie de construcţie avansată cu zeci de ani, dacă nu cu secole, faţă de tot ce era cunoscut în Dimensiunea Normală. De unde se iviseră aici aceste şapte turnuri, aparent izolate? Ceaţa se împrăştiase acum aproape în întregime. Nu reuşea să vadă vreo urmă a altor edificii dincolo de cercul turnurilor şi nici un semn că acestea ar fi locuite.

Îşi ridică din nou privirea către cel verde. În acel moment obţinu pe neaşteptate răspunsul la întrebarea cu privire la eventualii locuitori. De jur împrejurul fiecăruia dintre cele şapte turnuri, la vreo şaizeci de metri de sol, era un balcon cu lăţimea de circa cincisprezezece metri. Nişte siluete minuscule, ce păreau aşa din cauza distanţei, tocmai se iviseră pe acest balcon, deasupra lui Baxter. Nu putea spune din primul moment dacă vedea nişte fiinţe umane sau nişte creaturi fantastice şi poate mai puţin simpatice.

Şi apoi una dintre siluete înaintă până la marginea balconului. Fără a se opri, fără a ezita, ea mai făcu un pas în gol. Baxter îşi reprimă un strigăt şi făcu ochii mari. Se aştepta s-o vadă plonjând şi zdrobindu-se de stâncile şi tufişurile de la bază.

Dar nu. Silueta părea să plutească, coborând lent, de parcă nu cântărea mai mult decât un balon de săpun. În timp ce cobora, Baxter îşi dădu seama că era un bărbat îmbrăcat din cap până-n picioare în acelaşi verde-închis ca şi placajul turnului. I se păru, de asemenea, că desluşeşte o sabie strălucind în soare la centura omului.

Pentru o clipă, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se ascundă, pentru a aştepta derularea evenimentelor. La baza turnului erau suficiente adăposturi. Un brâu de grohotiş, stânci, tufişuri, copaci ofiliţi, ierburi înalte şi mici văgăune se întindeau pe aproape o mie cinci sute de metri în jurul turnului verde. Celelalte şase păreau de asemenea înconjurate de aceeaşi perdea de vegetaţie părăsită. Oare aceşti oameni păstrau terenurile respective într-un scop recreativ – ca nişte parcuri – sau pur şi simplu nu aveau nici un interes pentru ele? Baxter îşi aminti de Visătorii din Xura, care lăsaseră un oraş întreg pradă ruinelor în timp ce ei se cufundau în visurile lor[1].

Se opri, înţelegând că încerca să se dedea unei analize nu numai premature, ci şi inoportune. Bărbatul în verde era acum la mai puţin de treizeci de metri deasupra capului său şi continua să coboare uniform. Indiscutabil, omul avea o sabie – nu, două – la centură. Pe cap avea un coif cilindric, cu nişte plăci care îi protejau obrajii şi o

---

[1] Vezi *Războiul celor două lumi,* de acelaşi autor, Ed. Z2000,1998 (n. tr.).

creastă pe care fremăta un panaş din pene verzi. Era absolut evident un războinic.

Baxter înţelegea acum de ce omul cobora fără efort. Era agăţat de un gen de trapez zburător. Trei bare solide dintr-un metal verde strălucitor formau un triunghi echilateral. Războinicul stătea în picioare pe una dintre bare şi se ţinea de nişte curele fixate de cadrele laterale. Însă Baxter nu vedea nici o frânghie, nici un fir metalic fixat de trapez. Oare aceşti oameni învinseseră cumva gravitaţia, precum neobişnuiţii meneli din lumea Stăpânului Gheţarilor? Aceasta era interesant, însă Baxter îşi mai aminti o dată că nu era momentul să se lase pradă acestui joc al analizei şi ipotezei.

Oare trebuia să se bage în adăpost sau să meargă în întâmpinarea războinicului? Aproape că era prea târziu să se ascundă. De altminteri, mai devreme sau mai târziu tot va fi nevoit să facă cunoştinţă cu locuitorii acestei dimensiuni. Totul lăsa să se înţeleagă că aici existau nişte lucruri care meritau să fie aduse în Dimensiunea Normală. Civilizaţiile avansate le ofereau mereu ceva nou, iar acest popor părea realmente foarte avansat.

În momentul când Baxter luă această decizie, războinicul în verde atinse pământul. Acesta nu rămase până la sfârşit pe trapezul său, ci sări de pe el de la mai puţin de trei metri înălţime, pentru a ateriza cu o rostogolire perfectă, ca un acrobat sau paraşutist. Baxter luă aminte cu atenţie. Aceasta presupunea un nivel de antrenament ridicat al soldaţilor din această dimensiune. Bărbatul se ridică aproape instantaneu în picioare şi, în timp ce trapezul ateriza lângă el, îl ridică şi duse spre gură extremitatea superioară a triunghiului. Probabil că în trapez era un microfon, însă vocea războinicului era destul de puternică pentru a fi auzită de pe balcon, cu şaizeci de metri mai sus, fară nici un sprijin electronic. Baxter îl auzi limpede, ascuns în spatele unui tufiş, la vreo treizeci de metri.

— Eu, Kir-Noz, războinic de prim rang al Turnului Şarpelui, declar că sunt primul la sol în această zi de război împotriva Turnului Vulturului. Fie ca cei care ţin Cartea Onoarei să noteze acest lucru.

Războinicul lăsă să cadă trapezul şi desfăcu ambele braţe, scoţându-şi din teacă săbiile. Acestea străluciră la soare, ambele curbate, ambele cu mânerul verde emailat, una lungă şi alta mai scurtă. Apoi le băgă înapoi în teacă şi se îndepărtă încet de baza turnului, uitându-se unde punea piciorul.

Parcursese vreo cincisprezece metri când Baxter se ridică din tufişul său. Războinicul făcu nişte ochi buimaci în faţa acestei apariţii neaşteptate şi rămase cu gura căscată, cu o înfăţişare complet idioată. Baxter făcu doi paşi înainte, întinzând ambele mâini desfăcute într-un gest de pace.

— Salut, războinice, zise el.

Baxter putea fi sigur că războinicul avea să-l înţeleagă, tot aşa cum şi el însuşi avea să-i înţeleagă graiul. În timpul trecerii în Dimensiunea X, regiunile creierului lui Baxter care dirijau vorbirea şi limbajul se transformau. Datorită acestor schimbări, el debarca de fiecare dată într-o nouă dimensiune cunoscând instinctiv limba locală. Acest fapt nu-l mai surprindea atât de mult ca în primele sale călătorii, dar încă nu înţelegea prea bine motivele. (Nu mai mult ca lordul Leighton, de altfel.) Această capacitate nu era mai puţin preţioasă în această a cincisprezecea incursiune decât cu ocazia celei dintâi. Limbajul semnelor era perfect în romanele de aventuri, în situaţiile reale, unde viaţa putea depinde de un mesaj repede transmis şi corect înţeles.

Văzând că războinicul era prea zăpăcit pentru a-i răspunde, reluă:

— Numele meu este Baxter. Eu vin paşnic să vizitez poporul Turnului Şarpelui, dintr-un ţinut îndepărtat numit Anglia. Vreau să vorbesc cu căpeteniile Turnului Şarpelui.

Aceste cuvinte părură să-l readucă la viaţă pe războinic. Maxilarul său se închise la loc, clănţănind şi mâinile sale coborâră pe mânerele săbiilor.

— Nu eşti din Melnon?

— Ce este Melnon? întrebă Baxter.

Omul îl privi de parcă tocmai întrebase „Ce este soarele?” sau „Ce este ploaia?”

— Melnon este lumea, replică el cu răceală. Eşti din această lume, da sau nu?

— Am venit în lumea zisă Melnon din Anglia. Vin cu intenţii paşnice.

— Spui că vii de Dincolo?

Cu un braţ războinicul cuprinse orizontul din spatele cercului de turnuri.

— Dacă tot ceea ce se găseşte în afara turnurilor din Melnon este Dincolo, atunci îţi răspund – da, vin de Dincolo.

Baxter nu prea ştia dacă faptul de a fi de „Dincolo” va face să fie considerat drept un monstru sau un zeu. Prin urmare, se strădui să nu fie prea categoric. Însă aceste subtilităţi erau în aparenţă de prisos, cel puţin în ceea ce-l privea pe acest războinic.

— Nu poţi fi de Dincolo. Pentru că aceasta nu-i o lume şi nu există oameni altundeva decât în lume. Faci parte din Poporul Inferior al unuia din celelalte turnuri. Sau poate că… (războinicul ezită de parcă se pregătea să folosească un limbaj obscen) unul din celelalte turnuri a renegat înţelepciunea de Război a Melnonului. Ele trimit oameni în Pământurile Necultivate până la poalele Turnului Şarpelui pentru a pune mâna şi a-l ucide pe primul la sol! strigă Kir-Noz scoţându-şi din teacă ambele săbii, care se ridicară şuierând. Turnul care a dat uitării înţelepciunea de Război a Melnonului îşi va plăti îndrăzneala la timpul respectiv. Însă tu o vei plăti imediat!

Acestea fiind spuse, omul se năpusti asupra lui.

Baxter nu fu luat prin surprindere. Încă de la primele cuvinte de ameninţare, el se dăduse înapoi doi paşi şi se ghemui, în gardă, în timp ce Kir-Noz încă vorbea, examinase solul de la picioarele sale, căutând nişte pietre de mărime convenabilă. Nu existau. Atunci când Kir-Noz se năpusti, Baxter îşi încordă muşchii şi sări cu amândouă picioarele odată, fară elan, dintr-un singur salt, pentru a cădea înapoi cu doi metri mai la dreapta. Kir-Noz se deplasa prea repede pentru a se opri. El şarjă direct spre locul unde se aflase Baxter. Săbiile sale despicară golul cu o furie care ar fi fost îngrozitoare dacă nu ar fi fost atât de ridicolă. În sfârşit, îşi curmă elanul, se întoarse şi îşi văzu adversarul în picioare într-o parte.

Kir-Noz reveni la atac. Baxter făcu un nou salt într-o parte, încă o dată Kir-Noz îşi continuă avântul. Când secvenţa se repetă pentru a treia oară, Baxter începu să-şi pună întrebări cu ce gen de războinic avea de-a face. Nu prea înţelegea dacă acesta era cam slab cu duhul, pe jumătate orb sau fusese atât de prost antrenat, încât nu învăţase niciodată să-şi ţină adversarul sub observaţie. Consideraţia pe care o avea la început despre calităţile soldaţilor din această dimensiune se diminuă considerabil.

Incompetenţa lui Kir-Noz urma să-i fie benefică. Nu dorea deloc să-l ucidă pe acest războinic. Dar dacă Kir-Noz ar fi fost capabil, cât de cât, Baxter ar fi avut destulă bătaie de cap să treacă neînarmat peste barajul scânteietor al celor două arme ascuţite. Lucrurile erau aşa cum erau, avea tot timpul pentru a inventa diverse şiretlicuri. Între timp continua să sară în părţi pentru a evita şarjele de taur ale lui Kir-Noz. Anii îndelungaţi de antrenament de luptă cu mâinile goale îi acutizaseră reflexele şi îi transformaseră muşchii picioarelor în arcuri de oţel; prin urmare, era sigur că putea continua să evite aceste atacuri necugetate. Dar nu dorea deloc să-l ucidă pe războinic.

Încetul cu încetul, Baxter îl atrase pe Kir-Noz în iarbă, pe stânci, din ce în ce mai departe de Turnul Şarpelui. Vroia ca ceilalţi, sus pe balcon, să poată vedea ce i se întâmplă tovarăşului lor. Când Kir-Noz reveni la atac pentru a noua oară, erau la cel puţin o sută de metri de baza edificiului, într-un mic câmp presărat cu moviliţe de pământ şi iarbă. Când Baxter sări într-o parte, se lăsă să cadă pe genunchii îndoiţi. Mâinile sale smulseră doi pumni de ţărână. Se ridică repede şi se înfăţişa războinicului, care îşi stăvilea încă o dată elanul.

— Hei, Kir-Noz! strigă el. Sunt aici, înţelept războinic al Turnului Şarpelui. De ce sunt atât de greu de dibuit?

Tonul ironic îi provocă celuilalt o explozie de furie.

— Când te voi ucide, Baxter, o voi ruga pe regina Mir-Kasa să trimită un mesaj turnului tău. Ai tăi au insultat grav înţelepciunea de Război a Melnonului, trimiţând să ne urmărească un om care nu

poartă sabie, dar care sare şi gesticulează ca un copilaş din Poporul Inferior care se joacă în gunoi!

— Cu siguranţă, ripostă Baxter râzând. Probabil stăpânii mei nu înţeleg nimic din înţelepciunea de Război a Melnonului. Şi când mă vei ucide le vei putea spune orice. Dar mai întâi trebuie să mă ucizi. Deci, hai, Kir-Noz! Arată-mi ce ştie să facă un războinic al Turnului Şarpelui în afară de a-şi agita săbiile de parcă ar alunga nişte muşte de pe o grămadă de murdărie!

Acest ultim sarcasm îl scoase din răbdări pe Kir-Noz. Începu să chelălăie, să urle, să mârâie ca o fiară sălbatică şi se năpusti din nou asupra adversarului. De această dată, în loc să sară, Baxter îşi destinse ambele braţe şi aruncă cei doi bulgări de pământ în faţa agresorului său.

Însă aceştia nu-şi atinseră deloc ţinta. Kir-Noz îi văzu venind şi într-o clipită cele două săbii încovoiate ale sale şuierară şi loviră, încrucişându-se cu viteza fulgerului. Ambii bulgări se dezintegrară într-un nor de praf şi iarbă ciopârţită.

Viteza reacţiei lui Kir-Noz fusese cu mult mai mare decât ar fi crezut Baxter. Însă propriul său antrenament era cu mult mai bun şi reflexele sale la fel de rapide. Înainte ca praful bulgărilor să fi căzut, el se năpusti asupra războinicului. Răsucindu-se pe piciorul stâng, îşi balansă piciorul drept cu o viteză pe care Kir-Noz însuşi nu era în stare nici s-o egaleze, nici s-o pareze. Piciorul lui Baxter avea o bătaie mai lungă decât sabia mare şi îl atinse pe Kir-Noz în burtă în timp ce cele două lame coborau. Războinicul se îndoi ca un briceag, poticnindu-se de-a-ndărătelea, însă nu-şi lăsă armele din mână. Baxter continuă să avanseze, îşi repezi tăişul mâinii peste încheietura stângă a lui Kir-Noz şi înşfacă din zbor sabia cea mai scurtă în timp de cădea.

Destul de straniu, vederea uneia dintre săbiile sale în mâna lui Baxter păru să-l reînsufleţească pe Kir-Noz. El respiră mai normal, se îndreptă şi îşi examină adversarul. Baxter îi susţinu, privirea cu un respect considerabil. Antrenamentul războinicului putea fi limitat, însă era indiscutabil rapid şi ştia să încaseze loviturile extraordinar de bine.

— Hei, Kir-Noz! Oare voi nesocoti înţelepciunea de Război a Melnonului dacă te atac cu această sabie contra celei pe care ţi-am lăsat-o?

Kir-Noz păru nehotărât.

— Ar fi mai bine să consult Consiliul înţelepciunii, mormăi el. Ei nu…

— Nu sunt aici, interveni Baxter. Haide, Kir-Noz. Zici că eşti războinic de prim rang. Aceasta cu siguranţă ar trebui să-ţi permită să decizi cum să ucizi un duşman. Cine sunt războinicii de prim rang din Turnul Şarpelui? Nişte copilaşi care se ţin scai de fustele mamei lor? Poate chiar nişte copilaşi din Poporul Inferior?

Kir-Noz chelălăi ca un dement şi se năpusti asupra lui. Dacă nu s-ar

fi resimţit încă în urma atacului violent, poate că Baxter ar fi fost mort pe loc. Însă sabia lungă a lui Kir-Noz şuieră la doar câţiva centimetri de urechea sa. Fu nevoit să pareze frenetic cu sabia scurtă pentru a respinge reversul îndreptat asupra burţii sale. Consideră preferabil să se ţină din nou la distanţă.

Însă acum că îl avea pe Baxter la îndemână, Kir-Noz era ultimul om din Melnon care l-ar fi lăsat să-i scape. Reveni la atac cu sabia sa scânteind într-o cascadă de lovituri, pe care Baxter le pară cu destulă greutate, în ciuda forţei şi îndemânării sale. Îşi dădu seama că începea să-şi piardă suflul, că picioarele sale protestau. În timp ce soarele urca pe cer, sudoarea începu să curgă şiroaie de pe el, să-i înţepe ochii, să-i facă mâna să alunece de pe mânerul armei. Şi Baxter începu să bănuiască faptul că rezistenţa lui Kir-Noz ar putea fi într-adevăr mai mare decât a sa. Acesta era un gând foarte îngrijorător. Însemna că ar trebui să treacă el însuşi la atac înainte de a obosi şi, mai mult, a-şi pierde rapiditatea.

Şi, ceea ce era şi mai important, trebuia să atace cu sabia. Acum era evident că în Melnon lupta era extrem de stilizată, conform „înţelepciunii de Război”. Dacă vroia să-şi întărească propria reputaţie şi să se facă bine văzut, va trebui să-l învingă pe Kir-Noz cu armele şi după regulile Melnonului. Şi nu vroia deloc să-l ucidă pe om. Kir-Noz era puternic, redutabil, iar dacă era învins într-o astfel de manieră încât să-şi respecte adversarul, ar fi devenit cu siguranţă un aliat preţios.

Odată lămurindu-şi bine toate acestea în mintea sa, Baxter înţelese că trebuia să acţioneze fară întârziere. Sabia lui Kir-Noz îl zgâriase de două ori, lăsând nişte tăieturi subţiri sângerânde. Tăişul trebuia să fie ascuţit ca un brici. Având în vedere greutatea lamei, tăişul ar fi tăiat carnea şi osul ca hârtia. Baxter ştia acum că nu putea risca nici cea mai uşoară rană a săbiei lui Kir-Noz.

Războinicul de prim rang purta nişte cizme verzi la jumătatea pulpei piciorului, cu tălpi grele. Baxter remarcă deodată că acesta arunca mereu o privire rapidă spre sol înainte să fandeze. Bineînţeles! Era obişnuit să lupte pe teren neted, nivelat. Poate acest câmp de manevre atât de bine nivelat din centrul cercului era o arenă de luptă pentru războinicii celor şapte turnuri? La rândul său, Baxter era desculţ. Şi oriunde, în orice moment, avea agilitatea unei capre-negre şi o stabilitate la fel de sigură. Pas cu pas, începu să se retragă către un spaţiu acoperit cu pietriş şi bolovăniş, atrăgându-l pe Kir-Noz în urma sa. Însă acesta era în prezent mult prea absorbit de dorinţa sa de a-i veni de hac acestui duşman exasperant pentru a se uita încotro se îndreaptă. Prin urmare, îl urma pe Baxter de parcă ar fi fost în lesă.

Baxter ajunse la marginea terenului accidentat. Îl văzu pe Kir-Noz uitându-se la pietriş şi bolovani. Războinicul recunoscu un sol

înşelător, însă continuă să avanseze furibund, vădit hotărât să nu mai piardă timpul. Fanda şi avansa atât de repede, încât Baxter abia avea timp să se retragă.

În cele din urmă, piciorul lui Kir-Noz se sprijini pe un bolovan care se clătina. Nu se clătină cu totul, dar pentru o fracţiune de secundă fu nevoit să lupte pentru a nu-şi pierde echilibrul. În timp ce piciorul îi aluneca de pe piatră, el se afundă în pământul moale, atât de profund, încât pietrişul îl acoperi. Kir-Noz se aruncă într-o parte, încercă cu disperare să-şi smulgă piciorul din pământ şi pentru o clipă se pomeni într-un echilibru instabil.

Baxter profită imediat de asta. Printr-un salt se năpusti peste Kir-Noz cu sabia sa scurtă, lovind cu vârful în abdomenul îmbrăcat în platoşă cu toată forţa şi rapiditatea de care mai dispunea. Simultan îşi repezi tăişul mâinii stângi peste braţul drept, înarmat cu sabia lungă. Lovitura în abdomen îl răsturnă pe spate pe Kir-Noz. Îşi ridică arma, însă tăişul dur al mâinii lui Baxter se repezi a două oară. Îi simţi plesnind osul braţului şi auzi suspinul şuierător al lui Kir-Noz care îşi reprima un urlet de durere. Atunci Baxter se lăsă să cadă într-un genunchi lângă războinicul doborât la pământ şi îi smulse sabia din mâna nemişcată. Apoi se ridică şi îi apropie vârful de gâtlej.

— Ei bine, Kir-Noz, te-am învins cu armele tale. Ba chiar te-am învins cu o sabie scurtă contra uneia lungi. Ce spune Înţelepciunea ta de Război despre aşa ceva?

Kir-Noz păstră pentru un moment tăcerea, muşcându-şi buza şi strâmbându-se de durere, cu faţa plină de sudoare. Baxter desfăcu curelele coifului cilindric şi îl scoase. Gestul păru să-l învioreze puţin pe Kir-Noz.

— Nu ştiu ce spune Înţelepciunea de Război despre ceea ce ai făcut tu, Baxter. Poate pentru că nimeni în Melnon n-ar fi crezut că ceea ce ai făcut adineaori se poate întâmpla. Sunt un războinic de prim rang al Turnului Şarpelui de peste zece ani, am participat la peste cincizeci de războaie duse în conformitate cu Înţelepciunea de Război fără a vedea vreodată un războinic ca tine. Într-adevăr, pretinzi că eşti de Dincolo?

— Anglia nu se află nicidecum în Melnon, aceasta-i sigur, confirmă Baxter cu un zâmbet larg.

Kir-Noz reuşi şi el la rândul său să surâdă slab.

— Nu, într-adevăr. Poate chiar ar fi mai bine să spui că eşti de Dincolo. Altminteri, n-ai putea fi decât un războinic al unuia dintre celelalte turnuri. Chiar s-ar putea crede că faci parte din Poporul Inferior şi îţi părăseşti Casta pentru a te refugia în alt turn. În ambele cazuri vei fi ucis. Însă dacă spui că eşti ceva care nu-şi găseşte locul în legea şi tradiţiile noastre… în sfârşit, cel puţin nu vei fi ucis până când Consiliul Înţelepciunii nu va elabora nişte legi pentru a regla cazuri asemănătoare cu al tău. Şi poate că nu vei fi ucis deloc. Poate…

Kir-Noz nu reuşi să-şi ducă la bun sfârşit fraza. Baxter se ridică printr-o săritură, agitând ambele săbii şi scoţând o înjurătură. Kir-Noz se ridică anevoie într-un cot şi privi în jurul său.

De parcă ar fi apărut din pământ, vreo patruzeci de războinici în verde formau un cerc mare în jurul lor. Feţele de sub coifuri nu erau deloc amabile.

Capitolul IV

Pentru o clipă Baxter fu absolut sigur că de data aceasta nu va avea nici o scăpare. Având în vedere dificultatea cu care reuşise să-l domine pe unul dintre aceşti războinici, nu avea nici o speranţă de supravieţuire într-o înfruntare singur contra patruzeci! Chiar dacă foarte puţini dintre ei erau de soiul lui Kir-Noz. Se simţea aproape epuizat.

Cum oare reuşiseră să coboare în jurul său fără să-i remarce? Fără îndoială, trebuiau să existe trapeze peste tot în jurul balconului Turnului Şarpelui. Ar fi putut coborî prin spate şi ocoli pe jos temelia. Şi, gândindu-se mai bine, fusese atât de preocupat de Kir-Noz, încât ar fi putut veni să-l calce în picioare şi o turmă de elefanţi fără să-i atragă atenţia.

Baxter deschise gura pentru a lansa o provocare cercului de războinici, când Kir-Noz îşi făcu auzită propria voce de stentor.

— Hei, războinici ai Turnului Şarpelui. Eu, Kir-Noz, războinic de prim rang, vă întreb ce aveţi de gând să faceţi cu acest om?

Întrebarea neaşteptată şi furioasă a unuia dintre ai lor păru să-i fi uluit pe toţi războinicii. Fu necesar un moment de răgaz înainte ca unul dintre ei să răspundă. Un războinic aproape de statura lui Baxter avansă şi chelălăi:

— Îl vom ucide, Kir-Noz, în conformitate cu Înţelepciunea de Război şi prin aceasta ne vom înscrie numele în Cartea Onoarei. Cei care merg împotriva înţelepciunii de Război a Melnonului trebuie să fie pedepsiţi, în caz contrar Melnonul va deveni neputincios. Şi dacă Turnurile din Melnon devin neputincioase, cei de Dincolo vor putea să apară şi să ne extermine.

Kir-Noz izbucni în râs.

— Ştiu toate acestea, Nris-Pol. Nu uita că eu eram războinic de prim rang când tu nu erai decât candidat. Termină cu recitarea primei lecţii din Cartea Înţelepciunii de Război! Este prea târziu să ne apărăm turnul contra celor de Dincolo, deoarece războinicul care m-a învins adineaori este de Dincolo.

Chiar dacă cei patruzeci de războinici ar fi fost atinşi de o descărcare electrică, aceştia n-ar fi fost mai surprinşi. Se auziră nişte murmure de stupefacţie şi nişte cuvinte asemănătoare cu înjurăturile. Războinicul înalt zis Nris-Pol se strâmbă.

— Aceasta-i o glumă foarte proastă, Kir-Noz. Nu există viaţă umană Dincolo. Dacă este într-adevăr de Dincolo, atunci nu-l vom trata ca pe un războinic în conformitate cu înţelepciunea de Război. Vom face apel la un maistru pentru a-l conduce, ca şi cum ar fi vorba de o

creatură din Poporul Inferior, declară el.

Întorcându-se spre unul din oamenii săi, continuă:

— Du-te, foloseşte tele-vorbitorul şi cheamă-l pe Maestrul Principal.

Omul era pe punctul să se supună, când Kir-Noz răcni:

— Aşteptaţi, gloată de imbecili. Am fost primul la sol astăzi şi sunt războinic de prim rang cu mult timp înaintea oricăruia dintre voi! Cu siguranţă cu mult timp înaintea acestui burduf gol de Nris-Pol! Veţi rămâne pe loc şi mă veţi asculta, nu veţi pleca înainte de a primi autorizaţia mea, altfel voi avea două vorbe de spus Consiliului Înţelepciunii. Într-adevăr, Înţelepciunea de Război este sfântă şi consiliul ştie cum să-i trateze pe cei care o nesocotesc, după cum vă veţi da seama dacă nu vă ţineţi limba!

Vocea lui Kir-Noz avea mai multă forţă decât ar fi crezut Baxter. Auzindu-l, războinicii din cerc luară poziţia de drepţi, chiar şi Nris-Pol. În liniştea bruscă, Kir-Noz continuă:

— Acest om nu este un războinic al altui turn trimis în Pământul Necultivat, încălcând înţelepciunea de Război, deoarece el are asemenea cunoştinţe de luptă pe care nici un războinic din Turnurile din Melnon nu le-a atins vreodată pe parcursul celor cincisprezece generaţii ale noastre.

— Un motiv în plus pentru a-l ucide, strigă Nris-Pol. Ne va perverti, va antrena candidaţii pe căi contrare Înţelepciunii de Război.

— Nu fi atât de sigur, Nris-Pol, replică Kir-Noz. Gândeşte-te că, după ce m-a respins prima dată, a pus mâna pe o sabie şi m-a învins. O singură sabie şi cea scurtă pe deasupra, contra celei lungi. Şi m-a învins cu ea pe mine, Kir-Noz, de o sută şaptesprezece ori învingător în războaie.

— Şi învingătorul tău, Nris-Pol, în douăsprezece exerciţii de antrenament, adăugă unul dintre soldaţi. Când l-ai învins ultima dată, Nris-Pol?

Nris-Pol mormăi o înjurătură şi Kir-Noz continuă:

— Iar când m-a văzut căzut la pământ, mi-a vorbit în loc să mă ucidă lent. Aceasta vrea să spună că nu poate fi o creatură din Poporul Inferior, care ar fi învăţat din întâmplare arta unui războinic. Până şi o fiinţă din Poporul Inferior din Turnul Leopardului n-ar fi cruţat un războinic din alt turn. Iar cei din oricare alt turn m-ar fi jugănit cu un cuţit tocit şi mi-ar fi smuls ochii şi degetele înainte de a-mi tăia gâtul. O ştiţi cu toţii. Aţi văzut de ce este în stare Poporul Inferior când se înfurie. Dacă se înfurie, nici o frică nu l-ar putea reţine. Deja şi-ar fi riscat viaţa evadând şi ridicând mâna asupra mea. Ce-ar fi avut de pierdut? Ştiţi bine că un om care nu are nimic de pierdut este cu atât mai redutabil.

— Fii atent, Kir-Noz, mârâi Nris-Pol. Vorbeşti despre Poporul Inferior cu prea multă îngăduinţă. Aminteşte-ţi ce i s-a întâmplat fratelui tău

Bryg-Noz înainte de a continua pe acest ton.
— Bryg-Noz era un păzitor loial al Înţelepciunilor de Război şi de Pace, ripostă cu răceală Kir-Noz. Ştii asta. Şi ştii de ce a fost trimis în rândul Poporului Inferior. Râvneai la locul său în patul reginei Mir-Kasa. Se pare că, chiar dacă ocupi momentan poziţia sa, habar nu ai de *poziţiile* sale. Se zice că Măreţia Sa nu este mulţumită de asta, precum şi de tine. Poate că în curând va găsi un pretext pentru a te trimite în rândul Poporului Inferior.
Acest potop de insulte îl reduse pe Nris-Pol la bâlbâieli şi ţipete incoerente. Ceilalţi războinici se străduiau să rămână nepăsători, însă Baxter reuşi să observe că unii îşi reprimau zâmbetul: Limba lui Kir-Noz părea să fie la fel de iute şi ascuţită ca sabia sa. În timp ce Nris-Pol bolborosea şi se supunea, interveni un războinic bondoc, cu un tors ca un butoi, cu părul grizonat ieşind de sub coif:
— Tot ceea ce spui este foarte bine, Kir-Noz, dar avem oare timp să stăm aici o veşnicie? În curând va suna ora patru şi la ora patru trebuie să-i întâlnim pe războinicii din Turnul Vulturului pe Câmpul-de-Luptă. Dacă mai rămânem aici să discutăm, nu vom avea timp să alegem un războinic pentru a te înlocui. Şi atunci vom fi nevoiţi să mergem să-i înfruntăm pe Vulturi în luptă cu un om mai puţin sau să pierdem cinci puncte încă de la începutul luptei pentru întârzierea noastră. Doar dacă mai eşti în stare să lupţi…
Kir-Noz clătină din cap.
— Am braţul drept rupt, Pen-Jerg.
— Bine, atunci să-l trimitem pe acest om care te-a învins sus, ca să rămână printre cei din Poporul Inferior până se termină ziua noastră de luptă. Ne vom ocupa de el mai târziu.
Kir-Noz mai clătină o dată din cap cu mânie.
— Aceasta ar fi o dezonoare pentru un om care s-a dovedit a fi indiscutabil un mare războinic. Ruşinea l-ar copleşi, l-ar priva de talentele sale de luptător dacă îl surghiunim printre cei din Poporul Inferior.
— E adevărat, recunoscu Pen-Jerg, dar există o altă cale?
— Da. Eu nu pot lupta astăzi împotriva Vulturilor. Fie ca acest om să mă înlocuiască. Poate că nu înţelege fiecare cuvânt din Înţelepciunea de Război, însă l-aţi văzut luptându-se. Nu credeţi că are Înţelepciunea de Război în suflet?
Pen-Jerg aprobă şi nu fii singurul. Însă Nris-Pol lăsă să-i scape un mârâit de animal şi protestă:
— Sunteţi nebuni că ascultaţi aceste neghiobii! Vulturii…
— Aşadar, eu spun neghiobii, iar războinicii tăi aleşi pe sprânceană sunt nişte nebuni? Bine, bine, Nris-Pol! N-ai vrea să mergi să repeţi asta în faţa Consiliului Înţelepciunii?
Aceasta îl reduse pe Nris-Pol la tăcere la fel de eficient cum ar fi

făcut o lovitură de măciucă în moalele capului. Baxter constată că majoritatea războinicilor din cerc păreau uşuraţi. În mod evident, începuseră să se sature de ţipetele, mârâielile şi proasta dispoziţie a lui Nris-Pol.

— După cum spune Pen-Jerg, Vulturii nu ne vor aştepta o veşnicie, declară Kir-Noz. Înţelepciunea de Război acceptă că, dacă toţi războinicii zilei respective aleg în unanimitate un nou om, acesta poate fi scutit de ritualuri. Sunteţi de acord să-i acordaţi votul vostru?

— Eu i-l acord cu plăcere, răspunse Pen-Jerg şi vă sfătuiesc pe toţi să faceţi acelaşi lucru. Ştim că Kir-Noz este un om de onoare care cunoaşte perfect cele două înţelepciuni de Război şi de Pace. Am încredere în judecata sa cu privire la acest om. Îl aleg pentru a ni se alătura, pentru a ne completa numărul în această zi de război împotriva Vulturilor.

— Şi eu la fel, spuse vecinul său.

— Şi eu.

— Şi eu la fel!

— Eu îl aleg.

Strigătele de consimţământ făcură repede ocolul cercului şi veni rândul lui Nris-Pol. Kir-Noz făcu semn lui Baxter să se aplece spre el şi îi şopti:

— Dacă spune nu, s-a terminat. Nu voi putea face nimic pentru tine, pentru că înţelepciunea de Război spune că votul trebuie să fie liber şi unanim.

Baxter dădu din cap, dar nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă această îngrămădire de reguli şi obiceiuri care se numea Înţelepciunea de Război îşi merita într-adevăr numele. Aiureala de Război i se părea mai corect. Iar dacă „Înţelepciunea de Pace”, care cârmuia treburile civile ale Melnonului, era la fel de complexă şi neverosimilă, numai Dumnezeu ştia ce se putea întâmpla în interiorul turnurilor!

Între timp Nris-Pol medita. Era evident că îi venea greu să ia o decizie. În cele din urmă ridică din umeri şi bombăni:

— Foarte bine. Haosul de Dincolo riscă să lovească astăzi Melnonul, însă nu mă voi opune nebuniei voastre… pentru moment. Îl aleg pe acest om.

Aceasta puse capăt oricărui pericol de opoziţie. Peste câteva minute întreg grupul votase pentru Baxter. El se ridică şi îi privi pe aceşti oameni care deveneau deodată tovarăşii săi, în conformitate cu straniile obiceiuri pe care încă nu le înţelegea.

— Îmi faceţi o mare onoare, alegându-mă pe mine, un om de Dincolo, pentru a participa la această zi de luptă. Fie ca o pedeapsă teribilă să cadă asupra mea dacă voi nesocoti Înţelepciunea de Război a Turnurilor din Melnon.

— De asta să fii sigur, mormăi Nris-Pol.

— Ajunge, declară Kir-Noz. Baxter, eşti ales pentru a mă înlocui. Pen-Jerg, cum nu pot fi astăzi printre voi, te rog să porţi panaşul de comandant. Eşti cel mai demn din toată compania asta.

Întinse mâna spre coiful pe care i-l scosese Baxter şi smulse din el panaşul verde pe care Pen-Jerg îl primi cu respect. Apoi Kir-Noz îşi descheie centura şi i-o întinse lui Baxter.

— Vei avea nevoie de două săbii şi de o centură pentru a le purta. Cum nu mă pot servi de ale mele pentru moment, nu văd de ce n-ai profita tu de ele. Străduieşte-te să te serveşti bine de ele.

— Sunt extrem de onorat, răspunse Baxter, înclinându-se.

— Regret că nu avem timp să te echipăm cu o armură. Îţi asumi un risc teribil mergând în luptă doar cu o centură şi două săbii.

— Mă îndoiesc, zise Baxter. Doar dacă Vulturii nu au un războinic la fel de remarcabil ca tine, mă voi întoarce înapoi fără nici o zgârietură.

La drept vorbind, era cu mult mai puţin încrezător decât pretindea, dar considera că era bine să pară astfel. Kir-Noz zâmbi.

— Într-adevăr, ai putea avea dreptate. Oricum ar fi, Vulturii vor avea astăzi o surpriză. Când te vor vedea că apari în halul acesta, te vor lua drept o pradă uşoară. Mă întreb de cât timp vor avea nevoie să-şi deschidă ochii.

— Timpul necesar ca primul meu adversar să ajungă la pământ.

— Să sperăm, Baxter. Acum, Pen-Jerg, cere-i maestrului troliului să trimită un elevator şi condu-i pe războinicii noştri împotriva Vulturilor pentru a-i învinge.

Pen-Jerg salută şi se întoarse spre oamenii săi.

— Ei bine, treziţi-vă niţel! Astăzi avem de dat o bătălie. Aranjaţi-vă în coloane şi urmaţi-mă!

Capitolul V

Părerea pe care şi-o făcuse Baxter despre antrenamentul războinicilor redeveni defavorabilă când Pen-Jerg îi conduse de-a curmezişul Pământului Necultivat spre Câmpul-de-Luptă. Ei nu defilau pas cu pas, ci mergeau în dezordine, mai mult sau mai puţin în şir indian, ultimii târându-se la o sută de metri de primii, ca nişte şcolari distraţi, împiedicându-se de bolovani cu cizmele lor grele, poticnindu-se pe pământul accidentat acolo unde picioarele goale ale lui Baxter înaintau cu uşurinţă.

El se întreba ce s-ar fi întâmplat cu această adunătură de soldaţi, fiecare în parte pricepuţi, dar lipsiţi de coordonare, dacă ar fi căzut într-o ambuscadă. Bineînţeles, în plină zi oamenii postaţi pe balcon puteau observa tot ce se deplasa pe pământ, la baza turnului. Dar dacă unul din celelalte turnuri trimitea noaptea un pluton din cincizeci de războinici şi îi ascundea în tufişurile şi văgăunile din apropierea marginii exterioare a Pământului Necultivat? Aici putea fi ascuns un batalion şi erau destule locuri pentru un atac prin surpriză. Îi atrase atenţia asupra acestei posibilităţi lui Pen-Jerg, care îl privi cu o mină îngrozită.

— Să nu spui niciodată aşa ceva cu voce tare, războinice… hm!… Cum îţi spunea Kir-Noz?

— Baxter. Din Anglia.

— Bine! Baxter. Este imposibil ca celelalte turnuri să aibă o idee atât de monstruoasă. Aceasta ar fi… ar fi o sfidare a Înţelepciunii de Război!

Baxter o luă de bună şi evită să adauge că, dacă celelalte turnuri nu puteau folosi tactici de ambuscadă, Turnul Şarpelui ar trebui să profite de aceasta. Ambuscada contravenea Înţelepciunii de Război, prin urmare nu se mai punea problema. Aceasta explica, bineînţeles, de ce terenul care înconjura turnurile era atât de sălbatic şi împădurit. Nu avea nici o importanţă, deoarece războinicii din turnuri ştiau că nici unul dintre adversarii lor n-avea să se ascundă acolo.

— Deci toate războaiele voastre au loc pe Câmpul-de-Luptă? întrebă el.

Pen-Jerg îl privi cu compătimire.

— Bineînţeles. Dar acolo… de unde vii tu… se procedează altfel?

— Desigur. Ne luptăm pretutindeni unde una dintre tabere crede că ar avea avantaj.

— Ce se întâmplă dacă două părţi aleg locuri diferite?

— Uneori războiul nu are loc. Se întâmplă de asemenea ca una dintre tabere să-şi atingă locul ales înaintea celeilalte. Atunci aceasta

poate, uneori, obţine o victorie importantă, fară a suferi prea multe pierderi.

— Nu mi se pare foarte corect.

— Ştiu, spuse Baxter, însă la englezi războiul nu se face pentru a fi corect, nici pentru a fi supus unei oarecare Înţelepciuni de Război. Atunci când ne luptăm, o facem pentru a câştiga şi toată lumea îşi dă stăruinţa.

Încă o dată Pen-Jerg nu reuşi să-şi reprime expresia de dezgust.

— Şi Poporul vostru Inferior la fel?

— Ce este, de fapt, Poporul Inferior?

— Oamenii lipsiţi de onoare şi înţelepciune, Baxter. Cei care nu sunt demni să ducă un război. Cei care nu sunt buni decât să spele coridoarele şi nivelele turnurilor şi să slujească Poporul Superior, care posedă onoarea şi înţelepciunea. Oare… oare ai vrea să mă faci să cred că în Anglia nu există Popor Inferior?

Vocea lui Pen-Jerg era cea a unui om care încearcă să înţeleagă un lucru de neconceput.

— E aproape adevărat, răspunse Baxter.

Pen-Jerg ridică braţele către cer. În mod cert, nu ştia dacă avea de-a face cu un imbecil, un nebun sau un individ extrem de viclean, care făcea parte dintr-un popor ale cărui obiceiuri nu le-ar fi putut înţelege niciodată. Şi, la fel de evident, nu-i prea păsa de asta. Merse un moment în tăcere, apoi se întoarse din nou către Baxter.

— Ascultă, spuse el cu voce joasă, poate că spui adevărul. Sau minţi. Mi-e indiferent. Dar te implor, în numele celor două Înţelepciuni de Război şi de Pace, să nu mai vorbeşti despre ceea ce reprezintă războiul şi pacea în Anglia sau nu ştiu pe unde. Foarte puţini oameni te vor înţelege aici. Şi cei care vor înţelege te vor târî în faţa Consiliului Înţelepciunii şi reginei Mir-Kasa pentru a fi judecat. Atunci te-ai putea aştepta să fii trimis în rândul Poporului Inferior, vei fi dezonorat pentru totdeauna şi nu vei mai putea purta arme. Aş fi foarte dezamăgit să văd că Turnul Şarpelui pierde un războinic ca tine doar pentru că nu eşti în stare să-ţi ţii gura…

— Dar…

— Ajunge! Nu-ţi aminteşti ce s-a spus despre un războinic numit Bryg-Noz?

— Nu ştiam că era un războinic.

— Da, cel mai celebru din ultimii zece ani, chiar mai celebru decât fratele său Kir-Noz. Era Elector Principal, Ghid al candidaţilor, Intendent al reginei Mir-Kasa. Se credea că nimic în Turnul Şarpelui nu era peste puterile sale. Dar a căzut. A căzut deoarece punea mereu în discuţie înţelepciunea noastră de Război, care ne supraveghează războaiele şi înţelepciunea de pace, conform căreia fiecare Turn din Melnon este împărţit în Poporul Superior şi Poporul Inferior. Cu

excepţia Turnului Leopardului, adăugă Pen-Jerg pe un ton dojenitor.

— Îmi dau seama, murmură Baxter.

La drept vorbind, nu înţelegea mare lucru, în afară de necesitatea de a urma sfatul lui Pen-Jerg şi a tăcea. Pentru moment aceasta era suficient.

— Bine. Taci şi cu toate că eşti de… altundeva, poţi totuşi deveni un războinic al Turnurilor din Melnon. Voi, ceilalţi, în numele Înţelepciunilor, daţi puţin din coate! le strigă Pen-Jerg oamenilor săi. Vom pierde puncte dacă îi lăsăm pe aceşti Vulturi blestemaţi să ajungă la câmp înaintea noastră!

Războinicii din Turnul Şarpelui o rupseră la fugă până la marginea Câmpului-de-Luptă, unde Pen-Jerg ordonă oprirea. El contemplă centrul câmpului.

De la marginea Pământului Necultivat, terenul cobora în pantă abruptă până la nivelul câmpului, cu peste treizeci de metri mai jos. Panta era acoperită cu o iarbă grasă, deasă şi la fel de minuţios tăiată ca o peluză de la periferie, contrastând prin verdele său strălucitor cu căptuşeala galbenă a câmpului. Această fâşie de gazon avea lăţimea de cel puţin o sută de metri şi era despărţită în şapte secţiuni prin alinieri de pietre de culoare roz. Da, roz. Această culoare i se păru mai întâi ridicolă lui Baxter, apoi îşi zise că, pe verde, aceasta era cea mai vizibilă şi nu amintea nuanţa nici unui turn.

Cinci dintre aceste secţiuni erau deja ocupate de nişte oameni care mergeau încolo-încoace, numeroşi, purtând veşminte în culoarea turnului lor. Cea a Şarpelui şi cea situată exact în faţă erau goale. Baxter remarcă faptul că în secţiunea Şarpelui fuseseră plantate nişte flori de un verde-pal, porţiunea reprezentând conturul unei reptile gigantice cu capul ridicat pentru a lovi. În secţiunea Vulturilor era o enormă siluetă albă, reprezentând un vultur cu aripile desfăcute. Baxter observă atunci mărşăluind o coloană de mici puncte albe. Sosea adversarul de război din ziua respectivă. Pen-Jerg ridică braţul şi trupa Şarpelui începu să coboare panta. Baxter nu se putu abţine să nu pună o nouă întrebare:

— De ce secţiunile Vulturilor şi Şerpilor sunt goale, Pen-Jerg?

Probabil că Pen-Jerg îşi închipui că întrebarea era inspirată de o legitimă curiozitate, deoarece nu se lăsă rugat pentru a răspunde:

— Aşa cere Înţelepciunea de Război. Deoarece există suspiciunea că, dacă oamenii din turnuri care duc războiul vor vedea aceasta, se vor înfuria pierzându-şi câmpul. Ar risca să alerge şi să se amestece cu ceilalţi războinici, făcând din război un masacru dezordonat, precum acele războaie pe care spui că le duceţi în Anglia.

— Mai cu seamă Poporul Inferior, presupun.

— Ce spui, Baxter? strigă Pen-Jerg. Poporul Inferior nu părăseşte niciodată turnurile! Nu sunt învăţaţi să folosească elevatoarele şi

troliurile. Înţelepciunea de Pace o interzice. Nu pot decât să sară de pe balcoane şi să se zdrobească de bolovanii din Pământul Necultivat. Nu, Înţelepciunea de Război ne previne contra furiei Poporului Superior. Luptându-se doar sub privirile războinicilor din celelalte turnuri, cei care duc războiul sunt împiedicaţi să încalce înţelepciunea de Război.

— Înţeleg, dar dacă războinicii celorlalte turnuri ar dori victoria unei tabele asupra alteia?

— Acest lucru este de asemenea interzis de Înţelepciunea de Război. Ar fi ceea ce se cheamă o „Alianţă” şi turnul care ar propune-o ar fi imediat dezonorat, iar războinicii săi capturaţi ar fi trimişi printre cei din Poporul Inferior… Dar ajunge cu întrebările, Baxter. Suntem aproape de Câmpul-de-Luptă.

Baxter tăcu. De altfel, ar fi fost mai bine să păstreze pentru el lucrurile pe care vroia să le spună. Respectarea Înţelepciunii de Război trebuia să fie destul de precară, dacă se avea în vedere cât părea de anormală. Faptul că persistase în turnuri timp de cincisprezece generaţii era un miracol. Dar poate că…

Baxter alungă acest gând. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru aceasta. De altfel, dacă oamenii din turnuri erau fericiţi astfel, în acest sistem aparent prosper… la urma urmei, era treaba lor. Între timp, urma să se desfăşoare un război… şi trebuia să supravieţuiască.

Câmpul în sine era împărţit în şapte segmente prin alte alinieri de pietre roz. Altele conturau un cerc cu diametru de trei sute de metri, exact în centru. În timp ce soldaţii Şarpelui alergau spre cerc, Baxter îşi dădu brusc seama că era pe punctul de a se arunca într-o luptă ale cărei reguli le ignora complet.

— Pen-Jerg, zise el repede, există vreun pasaj specific al Înţelepciunii de Război pe care ar trebui să-l cunosc pentru a lupta?

— Lupta este tot ce poate fi mai simplu. Dacă Vulturii recunosc că ai fost ales legitim şi că ai dreptul să porţi armele lui Kir-Noz, nu vei avea, ca să spunem aşa, probleme.

— Da, bineînţeles! Dar cum se luptă?

Încă o dată Baxter fii măsurat din cap până-n picioare de parcă era un copil înapoiat.

— În singurul mod legal! Fiecare turn îşi aliniază războinicii în patru rânduri a câte zece. Omul care se află în capul fiecărui rând se luptă împotriva adversarului din faţa sa până când unul dintre ei cade. Apoi este rândul celui de-al doilea şi aşa mai departe. Trebuie să foloseşti cele două săbii şi să nu încerci să treci în spatele adversarului tău.

— Înţeleg. Şi cât timp durează această… această luptă? spuse Baxter, abţinându-se la timp să spună „această stupiditate”.

— Până când toţi oamenii dintr-o tabără sunt învinşi sau o tabără ar câştiga atâtea lupte, încât cealaltă nu ar mai avea nici o şansă s-o

ajungă din urmă.

— Şi tabăra care cedează sau care a pierdut mai mulţi oameni este învinsă?

— Ai înţeles foarte bine. Eşti foarte sigur că englezii nu s-au luptat niciodată astfel?

— Nu sunt sigur.

Din câte ştia, singurii care încercaseră să lupte în acest mod erau cavalerii francezi din Evul Mediu. Şi arcul de luptă englez pusese capăt nebuniei lor, tacticii lor şi însăşi cavalerilor, foarte prompt. Se întrebă cât timp va fi necesar pentru ca aceeaşi catastrofă să se întâmple cu aceste popoare ale turnurilor, cu jocul lor rigid pe care ei îl numeau „război”.

Acum cele două coloane se apropiau de centrul cercului delimitat. Războinicii din Turnul Vulturului purtau exact aceeaşi îmbrăcăminte ca cei ai Şarpelui, până la cele mai neînsemnate detalii. Însă a lor era de un alb strălucitor şi comandantul purta un lung panaş alb pe creasta coifului său.

Două secunde mai târziu acest comandant îl zări pe Baxter.

— Staţi! răcni el şi toată coloana se opri brusc în urma sa. Cine este această… această creatură sau dracu’ ştie ce, această fiinţă pe care o aduci semi-dezbrăcată la război, Pen-Jerg? Şi, în primul rând, de ce porţi tu panaşul de comandant? Credeam că astăzi Kir-Noz trebuia să-i comande pe Şerpi.

— Într-adevăr, comandante Zef-Dron. Însă el a vrut să fie primul la sol. În Pământurile Necultivate l-a întâlnit pe acest războinic, Baxter.

Pen-Jerg făcu un scurt rezumat a ceea ce se întâmplase şi când anunţă că Baxter fusese ales pentru a-l înlocui pe Kir-Noz, celălalt comandant scutură cu tristeţe din cap.

— Când ai spus că acest… om gol l-a învins pe Kir-Noz; am crezut că este vorba de o deplorabilă glumă de prost gust. Şi acum îmi declari că a fost ales şi că a primit chiar armele lui Kir-Noz! Îmi juri că aceasta este adevărat, juri pe Înţelepciunea de Război?

— Jur.

Zef-Dron ridică din umeri cu un aer resemnat.

— Înţelepciunea de Război nu-mi permite să mă opun alegerii războinicului tău, dar oare el are de gând să lupte aşa, gol-puşcă?

— Exact, răspunse Baxter.

— Nu vreau să-mi pierd timpul întrebându-te de unde ţi-a venit ideea că vei putea face aceasta şi că vei scăpa cu viaţă. Primul tău adversar te va face bucăţele. Dar dacă tu şi Pen-Jerg credeţi că viaţa ta nu face decât o ceapă degerată, cum doriţi!…

Baxter zâmbi larg.

— Nu-ţi număra nici victoriile, nici supravieţuitorii înainte să mor, Zef-Dron. Rişti să aştepţi mai mult decât crezi.

— Gata cu pălăvrăgeala, bombăni comandantul Vulturilor. Să iasă înainte martorii, să depună jurământul de război şi să terminăm odată cu asta.

Martorii erau războinicii celorlalte turnuri. Nu era necesar să fie invitaţi să iasă în faţă, deoarece se repeziseră pe câmp imediat cum observaseră discuţia dintre cei doi comandanţi. În câteva minute cel puţin trei sute de războinici îmbrăcaţi în cinci culori diferite se adunară în cele cinci secţiuni rezervate martorilor. Cu o singură excepţie, aceştia n-au încercat să facă puţină ordine în rândurile lor, ci stăteau în picioare, se aşezaseră sau chiar se lungiseră, pe unde şi cum nimeriseră; aveau mai mult înfăţişarea unor participanţi la picnic decât a unor războinici.

Excepţia o reprezentau cei patruzeci de soldaţi în galben-portocaliu. Secţiunea lor era împodobită cu un cap de leopard, arătându-şi dinţii. Ei se aşezaseră în două rânduri foarte ordonate. Pen-Jerg le aruncă o privire şi mormăi:

— Afurisiţii de Leoparzi! Ştiu că ne pot face de râs doar aşezându-se astfel. Şi aceasta îi enervează pe războinicii noştri când trebuie să-i înfrunte. De aceea Leoparzii sunt aproape întotdeauna învingători. Fără aceasta ar fi fost terminaţi de mult, cu toate manipulările Înţelepciunii de Pace pe care le întreprind. Nu ştiu dacă poţi să mă crezi, dar închipuie-ţi că îi lasă chiar şi pe oamenii din Poporul Inferior să se ridice la un rang înalt!

Baxter nu scoase nici un cuvânt şi reuşi chiar să-şi imprime o expresie de dezgust, dar îşi promise să stabilească cât mai curând posibil o legătură cu Turnul Leopardului. Dacă aceşti erau mai puţin stingheriţi de regulamentele lor şi mai puţin preocupaţi de caste decât celelalte Turnuri din Melnon…

Un ordin sec al lui Pen-Jerg îl scoase pe Baxter din meditaţiile sale.

— Ocupă-ţi locul, Baxter!

— Unde este?

Un zâmbet scurt lumină faţa întunecată a lui Pen-Jerg.

— Dacă eşti capabil să-l învingi pe Kir-Noz, poate că ar trebui să-ţi dăm ocazia să dovedeşti că Zef-Dron e un burduf plin cu vânt. Ţi-ar place să fii şef de rând?

Baxter nu putea spune cinstit că îi *plăcea* această idee. Însă, pe de altă parte, acesta ar fi fost cu siguranţă cel mai bun mod de a-şi dovedi valoarea. Cu condiţia să nu fie prea mulţi războinici de clasa lui Kir-Noz.

Dădu afirmativ din cap.

— Perfect. Atunci treci în capul celui de-al treilea rând.

Baxter rezistă tentaţiei de a răspunde printr-un salut militar ironic. Se întoarse, fără a spune nimic şi se duse să-şi ocupe locul care-i fusese atribuit în formaţia războinicilor Şarpelui.

Capitolul VI

După ce-şi primiră ordinele, războinicii celor două turnuri nu mai tărăgănară, nu se mai poticniră. Mişunând ca nişte furnici ocupate, se grăbiră să-şi ocupe poziţiile într-o tăcere disciplinată. În cinci minute, cele două tabere se aşezară în formaţie de patru rânduri, a câte zece oameni. Cei doi comandanţi se ţineau puţin mai într-o parte, în dreapta lui Baxter, supraveghindu-şi formaţiile.

Ei schimbară o ultimă privire, apoi fiecare se întoarse către oamenii săi şi răcni:

— *Să înceapă războiul!*

Odată cu aceasta, căpeteniile de rând ale fiecărei tabere înaintară în spaţiul degajat de circa cincisprezece metri dintre cele două grupuri.

Baxter merse încet, cu un pas uşor, deja concentrat în poziţia de luptă, cu sabia mare ridicată deasupra capului, pentru a lovi, cealaltă înălţată pentru a se apăra. Adversarul său cu cel puţin un cap mai înalt decât el, dar la fel de lat în spate şi musculos, nu îşi luă nici o precauţie. În timp ce se apropia, Baxter îl văzu zâmbind satisfăcut. Evident, se gândea că un om care lupta aproape gol şi atât de nervos, încât nu era în stare nici măcar să se ţină drept, avea să fie un adversar uşor. Baxter ştia că nu va reprezenta niciodată... un adversar uşor!

Erau la şase-şapte metri depărtare, când celălalt se puse în sfârşit în gardă. Dar o făcu cu un aer aproape nepăsător, parcă pentru a arăta că nu avea, într-adevăr, nevoie să-şi etaleze îndemânarea pentru a-l învinge pe Baxter. Acesta îşi permise un zâmbet. Un adversar prea sigur pe sine mergea la abator.

Îl lăsă pe războinicul Vulturului să treacă primul la atac. Omul se năpusti, fentă cu sabia scurtă la capul lui Baxter şi, în acelaşi timp, lama lungă încovoiată şuieră pe orizontală. Aceasta era destinată să treacă pe sub garda adversarului şi să-l taie pur şi simplu în două.

Însă sabia scurtă a lui Baxter săgetă atunci ca limba unui şarpe şi pară lovitura. Oţelul lovi cu un zgomot răsunător. Pentru o clipă braţul războinicului fu amorţit de violenţa şocului. În acel moment braţul stâng al lui Baxter se răsuci şi sabia sa scurtă se strecură sub lama lungă pentru a se înfige în coapsa expusă a adversarului. Între timp, cu braţul drept el îşi repezi sabia lungă peste coiful alb. Nu-l despică, însă lovitura fu suficientă pentru a-l doborî definitiv. Baxter se retrase printr-o săritură pentru a-l lăsa pe războinicul Vulturului să se prăbuşească greoi în faţă. De la primul asalt al omului şi până la ultimul său spasm lupta nu durase mai mult de treizeci de secunde.

Adversarul următor înaintă, aruncând o privire mai degrabă nervoasă şefului de rând doborât. Dar îşi reveni şi îi făcu semn lui Baxter că trebuiau să scoată cadavrul din cercul de luptă. Îl apucă de picioare, Baxter de umeri şi îl transportară într-o parte. Apoi se înfruntară, ambii în poziţie de luptă.

Al doilea Vultur nu era la fel de îndemânatic ca primul, dar rezistă mai mult, tocmai pentru că această lipsă de îndemânare îl împiedica să se năpustească asupra lui cum o făcuse primul. Se mulţumi să rămână în apărare şi Baxter trebui în cele din urmă să treacă la atac şi să-i spargă garda cu şase lovituri rapide. La cea de-a şaptea, Baxter îl atinse suficient de violent la umăr pentru a-i străpunge în acelaşi timp armura şi carnea. Ţâşni sângele, omul îşi scăpă din mâini ambele săbii şi coborî capul în semn de supunere. Baxter îl îndepărtă cu un gest şi îl aşteptă pe al treilea.

Acesta era cel mai înalt dintre războinicii pe care-i văzuse în Melnon. Avea cel puţin un metru nouăzeci şi cinci. Însă greutatea sa îl făcea mai lent şi, în aparenţă, această încetineală se extindea şi asupra spiritului său. Nu avea nici o idee de atac, cu excepţia şarjei nesăbuite, ca un taur furios, pentru a încerca să-i coboare garda şi să-l doboare doar prin forţa brută. Făcu acest lucru atât de furibund şi cu atâta perseverenţă, încât Baxter fu obligat să-l ucidă cu un revers la gâtlej pe deasupra deschizăturii gâtului armurii. Albul strălucitor deveni roşu de sânge. Omul gâlgâi, se înăbuşi şi se clătină. Baxter se retrase la timp pentru a nu fi strivit sub greutatea sa când se prăbuşi.

Fură necesari câte doi războinici din fiecare tabără pentru a transporta imensul cadavru pe margine. Spectacolul îl impresionase atât de mult pe următorul adversar al lui Baxter, încât acesta pomi la luptă deja învins. Nu făcu nici un efort pentru a se apăra şi mai puţin pentru a ataca. Pur şi simplu se năpusti asupra lui Baxter, urlând cât îl ţineau plămânii, agitându-şi amândouă săbiile ca nişte aripi ale unei mori de vânt, hotărât cel puţin să moară într-un mod spectaculos.

Nu reuşi nici atât. Baxter observase imediat că avea de-a face cu un copil. N-avea nici o poftă să-l ucidă şi chiar ar fi preferat să-şi asume el însuşi nişte riscuri pentru a evita acest lucru. Când tânărul fu lângă el, Baxter căzu într-un genunchi, atât de neaşteptat, încât cele două săbii ale atacatorului şuierară în gol. În acest moment şi înainte ca băiatul să-şi poată reveni, cele două lame încovoiate ale lui Baxter se înălţară. Miza pe propria sa rapiditate şi pe siguranţa privirii sale, ochind două ţinte foarte mici: cele două încheieturi subţiri ale mâinilor. Cele două săbii ale sale îşi atinseră ţinta şi ambele arme ale adversarului zburară cât colo. Baxter le arătă cu un gest, făcându-i semn tânărului să le ridice şi să spele putina. Apoi îi zâmbi.

— Data viitoare, fară panică, îl sfătui el. Astfel, vei supravieţui mai mult timp. Şi cred că vei supravieţui pentru a deveni un războinic

celebru al Vulturilor, într-o bună zi… dacă eşti cumpătat.

Băiatul îl privi un moment cu nişte ochi atât de rotunjiţi, încât fu cuprins de îngrijorare. Încălcase cumva Înţelepciunea de Război, într-un fel sau altul? Apoi îşi dădu seama că puştanul încerca să-şi stăpânească lacrimile, lucru ce nu se potrivea deloc unui războinic al Turnurilor din Melnon.

— Mulţumesc, şefule de rând, murmură el, în sfârşit cu o voce înăbuşită şi, ridicându-şi armele, plecă clătinându-se.

Cel de-al cincilea fu învins cu uşurinţă, atât de uşor, încât Baxter se întrebă dacă omul n-o făcuse dinadins, pentru a evita rănile, moartea sau captivitatea. Cel de-al şaselea făcu mai multe eforturi, însă fără prea mult succes. Baxter angajă cu el o luptă corp la corp, atât de clasică pe cât o putea face cu două săbii încovoiate. Ridică un genunchi către piciorul adversarului şi, când celălalt se îndoi, îi trase o lovitură, cu latul lamei peste grumaz. De data asta, Baxter îşi asumă dreptul de a-l captura; războinicul urma să fie recuperat contra unei răscumpărări în natură sau în oameni din Poporul Inferior, pe care avea s-o fixeze Turnul Şarpelui.

În timp ce camarazii lui Baxter din rândul al treilea îl luau pe prizonier, el observă în ochii lor ceva asemănător cu respect amestecat cu teamă. Ridică din umeri. Fără îndoială, dăduse dovadă de rezistenţă, dar încă nu avusese nevoie de prea multă îndemânare. Până acum, adversarii săi fuseseră inabili, îngroziţi sau prea siguri pe ei. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să înfrunte un Vultur la fel de bun ca Kir-Noz.

Cel de-al şaptelea războinic era iute, deloc impresionat de ceea ce văzuse. Avea o apărare excelentă şi nişte braţe rapide ca fulgerul şi masive ca ramurile unui stejar.

Din fericire, Baxter nu-şi dădu prea mult osteneala să-i învingă rezistenţa. Ataca fară încetare, cu vârful şi tăişul, în toate direcţiile şi cu toate vitezele posibile. În cele din urmă, îi străpunse garda cu vârful săbiei lungi. Acesta i se înfipse în gură, ceea ce-l făcu să dea înapoi, scuipând sânge şi dinţi. Şocul şi durerea îl făcură să-şi coboare pentru un moment garda şi Baxter lovi jos, în coapsă. Sângele ţâşni şiroi pe cizma albă şi războinicul îşi lăsă săbiile, înţelegând că pierduse, prea multă forţă şi repeziciune pentru a spera să facă faţă unui nou atac. Cum Baxter nu era pe deplin sigur de asta, îl lăsă să se întoarcă spre formaţia sa.

De această dată, intervalul între adversarii săi fu mai lung şi Baxter reuşi să arunce o privire în dreapta şi în stânga pentru a vedea cum se desfăşoară lupta. În al patrulea rând, în stânga sa, Vulturii şi Şerpii erau la egalitate, fiecare la cel de-al treilea războinic, câte o victorie fiecare. În dreapta sa, în cel de-al doilea rând, Şerpii aveau un avantaj clar. Şi aici ei erau la cel de-al treilea războinic al lor, iar Vulturii – la

cel de-al cincilea. Înainte ca Baxter să reuşească să vadă ce se întâmplă în primul rând, cel de-al optulea adversar ieşi în faţă.

Dintr-o singură privire îşi dădu seama că acesta era cel mai periculos. Dacă Vulturii aveau un războinic la fel de strălucit ca Kir-Noz, cu siguranţă acesta era.

Omul înainta lent, grav, fără a scăpa nici o clipă din ochi figura lui Baxter, dar ţinându-şi săbiilor în poziţie chiar înainte de a se afla la loc deschis. Baxter făcu la fel. Şi nu trecu imediat la atac, ca în celelalte cazuri. Se încordă în poziţie defensivă şi pentru un moment cei doi adversari se învârtiră încet unul în jurul celuilalt.

Deodată, fară să dea cel mai mic semn de avertisment şi mai repede ca fulgerul, războinicul lovi. Baxter calculă traiectoria celor două lame încovoiate şi, într-o fracţiune de secundă, le ridică pe ale sale pentru a para, însă fu aproape prea târziu. Sabia lungă şuieră pe lângă urechea sa şi doar o răsucire frenetică a bustului îl salvă de o tăietură la braţ. Continuându-şi mişcarea, fandă în jos cu sabia scurtă, însă îşi greşi lovitura şi izbi lateral peste cuirasa albă.

Cei doi oameni începură din nou să se învârtă unul în jurul celuilalt. Nu se mai măsurau, deoarece fiecare ştia că va avea nevoie de toată forţa şi îndemânarea pentru a supravieţui, fără a mai vorbi de victorie. Învârtindu-se, îşi tot încrucişau fară încetare săbiile, scoţând constant scântei şi scrâşnete de oţel lovit. Şi lupta continua. Baxter se îngrijora din ce în ce mai mult. Nu putea sparge garda acestui adversar, ba chiar era conştient că n-o va mai putea ţine prea mult timp nici pe a sa. Omul era prea puternic, prea rapid. Baxter simţea cum îl cuprinde oboseala. Dacă încetinea, era pierdut.

Şi nu putea recurge la ştiinţa sa de luptă fără arme. Aceasta ar fi fost fără îndoială o încălcare a înţelepciunii de Război şi ar fi pus capăt oricărei speranţe de a se înălţa în ochii poporului Turnurilor din Melnon. Păcat, se gândi el, deoarece în mod evident războinicii nu aveau nici cea mai mică noţiune despre aceasta. Şi-ar fi putut surprinde total adversarul cu câteva lovituri de karate, poate suficient pentru a-şi recăpăta superioritatea. Însă era imposibil.

Oare, într-adevăr, aşa era? Un om dezarmat, în aparenţă, la discreţia învingătorului, pentru a fi ucis, capturat sau eliberat după dorinţa acestuia. Şi dacă acest om era dezarmat dar nu se supunea, ci vroia să continue să lupte? În acest moment, logica Înţelepciunii de Război ar fi trebuit să fie în favoarea egalizării cât mai mult posibil a riscurilor, pentru ambii oameni şi ambele turnuri. Dar dacă un om renunţă de bună voie la orice egalitate?…

Lui Baxter i-ar fi plăcut să fie la curent mai mult cu subtilităţile acestei faimoase înţelepciuni. Ar fi vrut să fie sigur că în raţionamentul său nu era nimic care ar fi dus la un dezastru. Însă nu prea putea să strige „Stop!” pentru a-l consulta pe Pen-Jerg. Aruncă o

privire rapidă spre comandantul Şerpilor, care nu se mişcase de la începutul războiului. Figura sa era impasibilă ca o statuie de piatră, însă Baxter remarcă nişte picături de sudoare pe fruntea lui, care nu păreau să fie cauzate numai de căldura soarelui.

Se consacră din nou în întregime luptei, luând decizia. Era o aventură, cu toate neplăcerile pe care le presupunea aceasta. Şi trebuia să fie cât mai abil posibil pentru a nu risca să aibă necazuri cu Înţelepciunea de Război. Dar foarte curând trimise cât colo Înţelepciunea de Război şi subtilităţile sale rafinate, la toţi dracii şi aşteptă un moment prielnic. Spera că acesta nu va întârzia să apară. Urma să aibă nevoie de toată forţa şi rapiditatea sa.

Din fericire, adversarul său începuse şi el să obosească. Nu destul pentru a-i permite lui Baxter să-i străpungă garda, însă suficient pentru a-i da posibilitatea să câştige ici-colo câte o secundă. Omul reveni lă atac, apoi încă o dată şi încă o dată. A patra oară Baxter văzu combinaţia de lovituri pe care o pândea, la care spera. Îşi ţinea ambele săbii în gardă, însă destul de jos în momentul când celelalte două loviră.

Un dublu *clangg!* Baxter desfăcu ambele mâini şi lăsă armele. Acestea căzură la pământ cu un zgomot surd. Celălalt se uită la ele, apoi examină figura lui Baxter şi nu observă pe ea nici o urmă de supunere. Însă înţelepciunea de Război era explicită:

— Mi te predai ca prizonier? întrebă el.

Reuşi să nu-şi trâmbiţeze prea mult victoria, însă era evident că era foarte mulţumit de sine. Baxter îşi închipuia ce onoare ar fi fost pentru acest soldat să priveze Turnul Şarpelui de un războinic atât de redutabil. Îi zâmbi, arătându-şi toţi dinţii într-o grimasă de sfidare.

— Deloc, prietene. Vei avea parte de cadavrul meu sau de nimic... doar dacă, bineînţeles, nu voi avea parte eu de al tău.

Războinicul avu nevoie de un moment pentru a-şi reveni din uluire. Ca şi Kir-Noz, el rămase cu gura căscată, cu ochii cât cepele, de parcă Baxter s-ar fi transformat subit într-un animal ciudat. În sfârşit, scutură din cap.

— Eşti sigur de asta, războinice? N-aş vrea să te dezonorez, după ce te-am văzut luptând atât de grozav. Cu siguranţă vei fi admis pentru răscumpărare.

— Fără nici o îndoială, replică Baxter. Să zicem că prefer moartea, chiar şi unei capturări onorabile. Şi apoi să vedem dacă poţi duce cadavrul meu în Turnul Vulturului sau dacă eu îl voi duce pe al tău în Turnul Şarpelui.

Omul scutură din nou din cap, închipuindu-şi că avea de-a face cu un nebun. Nu putea refuza să reia lupta, însă era evident că aceasta nu-l încânta. Baxter simţi o undă de regret pentru că-şi folosea planul împotriva acestui om, însă îi trecu repede când celălalt se năpusti la

atac. Sabia lungă se ridică foarte sus şi coborî şuierând, ţintind capul şi încercând să-l crape ca pe un pepene galben.

Baxter se ghemui, apoi cu o detentă bruscă a picioarelor sări sub sabia care cădea. Simţi lama tăindu-i umărul, dar în aceeaşi clipă pumnul său se zdrobi de figura războinicului. Capul acestuia fu aruncat în spate, dar el uită pentru o clipă că mai ţinea sabia scurtă, astfel încât ar fi putut cu uşurinţă să-şi străpungă lateral adversarul.

Baxter profită de acest moment prielnic pentru a-i înşfăca braţul stâng şi a-i răsuci încheietura mâinii. Războinicul Vulturului trecu în zbor planat pe deasupra umărului său într-o aruncătură de judo perfectă. Lovi atât de violent solul, încât se pomeni cu răsuflarea tăiată şi îşi lăsă din mâini armele. Înainte ca să-şi poată recăpăta respiraţia sau săbiile, Baxter îngenunchease pe pieptul lui, cu ambele mâini strânse în jurul grumazului. Cea mai uşoară zdruncinătură a braţelor sale puternice i-ar fi rupt gâtul. Şi celălalt înţelegea perfect acest lucru. Când îşi recăpătă suflul, el mişcă din buze şi, în cele din urmă, reuşi să articuleze două cuvinte cu o voce răguşită:

— Mă predau.

Baxter izbucni în râs.

— Cu atât mai bine. Deoarece nici eu nu vreau să te ucid. Ridică-te, ia-ţi săbiile şi întoarce-te în rândurile Turnului Vulturului.

Războinicului îi trebui un minut bun pentru a înţelege că Baxter îl lăsa să plece liber. Când în cele din urmă această idee pătrunse în capul său, ea păru să-i redea pe loc toată vitalitatea. Se ridică printr-o săritură, de parcă fusese culcat de un furnicar, îşi apucă ambele arme şi se întoarse spre tabăra sa, atât de repede cât îl ţineau picioarele. Baxter îşi recupera săbiile şi se lasă pe vine, pentru a-şi aştepta cel de-al nouălea adversar. Spera din tot sufletul ca oamenii rămaşi din cel de-al treilea rând al Vulturilor să fie cu toţii nişte copii sau nişte bătrâni. Nu se simţea suficient de puternic să înfrunte pe altcineva.

Cel de-al nouălea înaintă în cele din urmă – şi cel de-al zecelea la fel. Unul lângă altul merseră încetişor către Baxter, se opriră şi îşi aruncară la pământ săbiile. Din gâtlejurile războinicilor celor două turnuri ţâşniră strigăte, urlete. Strigăte de stupefacţie ale Vulturilor, urlete de bucurie şi de triumf ale Şerpilor. Chiar şi Şerpii răniţi aclamau.

Comandantul Zef-Dron se apropie, clătinând din cap, de parcă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Înaintă spre Pen-Jerg şi îi spuse cu o voce răsunătoare:

— Pen-Jerg, îi declar pe Vulturi învinşi în războiul de astăzi. Turnul Şarpelui este învingător.

Apoi clătină din nou din cap şi continuă pe un ton mai puţin oficial:

— Nu-mi vine să cred. Opt Vulturi învinşi de acest războinic şi doi oameni care refuză să-l înfrunte. Când mă gândesc… Şi eu care

credeam că va fi făcut bucăţele de primul său adversar! Hei, voi, ceilalţi! strigă el, întorcându-se spre oamenii săi. Eliberaţi-i pe prizonierii Şarpelui şi adunaţi-i pe morţii şi răniţii noştri. E timpul să ne întoarcem la turnul nostru.

Pe Vulturi nu-i mai interesa deloc continuarea evenimentelor. Zăpăciţi, tăcuţi, aceştia se supuseră. În câteva minute coloana lor se aranjă din nou în formaţie şi plecă, traversând Câmpul-de-Luptă, către imensa siluetă a turnului lor strălucitor. Doar urmele de cizme şi dârele de sânge deja uscat de soare dezvăluiau că aici avuse loc un război.

Şerpii şi martorii asistaseră şi ei în tăcere la plecarea Vulturilor, de parcă isprava lui Baxter i-ar fi lipsit de grai. Când coloana de războinici în alb aproape dispăruse, martorii se ridicară şi începură să se împrăştie. Baxter urmări cu o atenţie deosebită contingentul bine antrenat al Turnului Leopardului. Aceştia cel puţin păreau că vor să mai rămână. Nu se aranjară decât cu regret în două rânduri perfecte şi, în cele din urmă, plecară în pas cadenţat, cântând un cântec de marş.

Plecarea Leoparzilor dădu semnalul. Aceştia ieşiră brusc din muţenia lor şi, într-un tumult de strigăte asurzitoare, toţi cei care puteau merge se năpustiră, îl înconjurară pe Baxter. Acesta simţi zeci de mâini pipăindu-l, trăgându-l în toate părţile, ridicându-l. Se întrebă pentru o clipă dacă urma să fie rupt în bucăţi de propriii săi prieteni după ce supravieţuise unei dimineţi întregi, de luptă.

În cele din urmă, mulţimea se împrăştie. Baxter se pomeni călare pe umerii a doi dintre cei mai înalţi războinici, ţinut în echilibru de mâinile altor şase care se împingeau. O nouă ovaţie se înălţă când apăru în văzul tuturor.

Şi apoi vocea tunătoare a lui Pen-Jerg acoperi strigătele.

— Războinici ai Turnului Şarpelui, aclamaţi-l pe noul războinic de prim rang… Baxter!

De această dată, aclamaţiile fură atât de asurzitoare, încât Baxter ardea de dorinţa de a-şi astupa urechile cu mâinile.

Capitolul VII

Războinicii Turnului Şarpelui îl cărară pe Baxter pe umerii lor, traversând tot Pământul Necultivat până la poalele turnului. Epuizarea, slăbirea tensiunii, pierderea de sânge din umărul său rănit îi provocau ameţeli. Dar nu într-atât încât să-l împiedice să mediteze furibund.

Nu trecuse de amiaza primei sale zile în dimensiunea Turnurilor din Melnon. Cu toate acestea, reuşise deja să fie acceptat ca războinic al unuia dintre turnuri şi încă războinic de prim rang. Dispunea de un nume, o reputaţie, un rang, prietenia sau cel puţin susţinerea a doi alţi importanţi războinici ai Şarpelui şi era aureolat cu prestigiul de a fi câştigat aproape de unul singur un război în folosul noului său turn. Dacă era să dea crezare aclamaţiilor celor care îl cărau, acesta era un lucru care se întâmpla o dată într-o generaţie, cel mult.

Baxter îşi zise că pentru moment nu se descurca prost.

Pentru moment… Nu avea nici cea mai vagă idee despre posibilele pericole ale situaţiei. Şi nici nu putea să aibă vreuna atât timp cât nu afla mult mai multe despre viaţa din interiorul Turnului Şarpelui. Şi a celorlalte, adăugă el în sinea sa. Mai cu seamă a Turnului Leopardului. Acest turn de războinici foarte disciplinaţi merita o cercetare aprofundată, dacă avea vreodată ocazia s-o facă fără prea multe riscuri. Însă nici măcar nu ştia dacă existau relaţii paşnice între turnuri, în viaţa de zi cu zi. În cele din urmă, se sfătui să nu-şi mai facă probleme, să nu se gândească la viitor şi să profite la maximum de primirea care-l aştepta ca erou în Turnul Şarpelui.

Nu fu decepţionat. Probabil Pen-Jerg trimisese mesageri înainte pentru a-i anunţa triumful. În timp ce coloana încă se târa prin Pământurile Necultivate, Baxter observă deja că balconul era negru sau, mai curând, verde de lume. Elevatoarele urcau şi coborau întruna, aducând alte persoane la sol, unde aşteptau peste două sute de războinici. Când sosi, aclamaţiile reîncepură, atât de asurzitoare, încât începu să-l doară capul. Răsuflă uşurat când fu lăsat la pământ şi înconjurat. Ar fi fost şi mai uşurat dacă i-ar fi lăsat un pic mai mult loc să respire. Îl auzi pe Pen-Jerg răcnind:

— Ce? Elevatorul pentru răniţi încă nu-i aici? Regina Mir-Kasa n-a dat ordine? Ce! Insinuezi că Măreţia Sa nu s-a gândit la tot pentru a întâmpina un erou? Dar, fir-ar să fie de…

După care urmă o descriere extrem de amănunţită a obişnuinţelor cuiva, a strămoşilor săi şi a eventualului său destin. Invectivele fură apoi urmate de o descriere la fel de amănunţită a eroismului lui Baxter. Fără nici un dubiu, Pen-Jerg intenţiona să-l facă să intre şi mai

mult în pământ de ruşine pe cel care pregătise prost primirea eroului. Descrierea continuă timp de cinci minute bune, întreruptă din când în când de noi ovaţii zgomotoase. Aceasta nu se termină decât atunci când Pen-Jerg fu la capătul puterilor. Baxter avu impresia că acestuia îi plăcea nespus de mult să se prezinte în faţa unui public impunător, dacă putea găsi unul. Aceste ocazii perfecte erau, probabil, rare.

Roşu şi transpirat, comandantul îşi croi în cele din urmă o trecere prin mulţimea de războinici adunaţi în jurul lui Baxter şi se proţăpi în faţa lui, dominându-l cu toată statura sa. Baxter profită de aşteptarea elevatorului pentru a pune câteva întrebări.

— Ce se întâmplă acum, Pen-Jerg?

Comandantul inspiră profund.

— Pentru tine va coborî elevatorul pentru răniţi. Ar fi trebuit să fie aici deja, însă acest…

— Ştiu. Te-am auzit descriindu-l. De fapt, descrierea ta a fost auzită probabil până-n vârful Turnului Vulturului!

Pen-Jerg zâmbi larg.

— Foarte posibil. Dar ca să revenim la tine… Vei urca până la balcon în elevator. Apoi te vom conduce până la puţul războinicilor, pe unde vei urca în sala de recepţie. Acolo te va întâmpina regina Mir-Kasa. Cred că Nris-Pol… (Aici se opri, gândindu-se fără îndoială că ceea ce urma să spună nu era pentru urechile tuturor.) Dar regina te va întâmpina şi va confirma situaţia ta de războinic de prim rang şi îţi va da un nume de onoare în cadrul Poporului Superior al Turnului Şarpelui. Dar înainte de asta trebuie să ai de asemenea un nume obişnuit, aşa cum e regula Melnonului. Care era numele mamei tale?

— Bună întrebare! De ce?

— E foarte simplu. Fiecare persoană are un nume al său, un prenume, alăturat numelui mamei sale. Pe mine, de exemple, mă cheamă Pen, iar pe mama mea Jerga. Astfel, eu sunt Pen-Jerg. Mama reginei noastre, regină înaintea ei, era Kasa şi a numit-o pe fiica sa Mir. Prin urmare, acum suntem guvernaţi de Mir-Kasa.

Baxter dădu din cap şi consideră preferabil să nu pună întrebări despre regi. Nu credea că aceştia existau şi menţionarea lor putea fi… să zicem, indecentă. În Turnul Şarpelui, cel puţin, evocarea genealogică se făcea după mamă. Poate că acesta era un matriarhat, în care femeile domneau singure. În acest caz, poate că războinicii nu erau decât o clasă de subordonaţi, iar războaiele lor cu reguli rigide ar fi fost mai puţin lipsite de sens. Consiliul înţelepciunii ar putea fi…

Baxter se opri brusc. Nu era antropolog, chiar dacă trăise şi luptase printre nişte popoare care i-ar fi făcut să viseze pe toţi antropologii, ba chiar să-şi vândă sufletul pentru a le cerceta. Şi chiar şi antropologii nu erau predispuşi să se lase în asemenea mod pradă unor ipoteze şi presupuneri. Pentru moment avea o problemă mult mai stringentă:

numele său.

— Mama mea se numea Elizabeth, zise el.

— Este îngrozitor de lung. Fără nici o îndoială vom putea aranja să fie înscris aşa cum se cuvine în Cartea de Onoare şi peste tot unde-l vor impune scribii. Dar să fii numit astfel în fiecare moment… Nu l-am putea oare prescurta în Liza?

— Fie şi Liza.

— Prin urmare, vei fi cunoscut atât printre războinici, cât şi în Cartea de Onoare sub numele de Baxter-Liza. Eşti de acord?

— Desigur.

De altfel, Baxter credea că nu avea de ales în această privinţă. Şi notă că Pen-Jerg accepta liniştit istoria provenienţei sale dintr-un popor necunoscut, numit englezi. Acum, când dovedise că putea face lucrurile în conformitate cu înţelepciunea de Război, nimeni, se pare, nu era dispus să discute despre locul său de origine. Un alt punct marcat în favoarea sa. Însă era bine să mai discute despre altceva.

— Pen-Jerg, există oare aici vreun medic pentru a mă îngriji? Acest al optulea adversar mi-a tăiat destul de puternic umărul. Sau nimeni n-a remarcat aceasta?

În vocea sa era o nuanţă de sarcasm, însă aproape imediat o regretă.

— Da, bineînţeles! răspunse Pen-Jerg. Bineînţeles că va veni un medic să te vadă, poate chiar Primul Chirurg. Am văzut cu toţii rana. Dar n-ai spus nimic, am crezut că vroiai să n-o bagi în seamă, aşa cum fac eroii adevăraţi.

— Şi voi continua să n-o bag în seamă, declară Baxter cu fermitate. Ea nu mai sângerează (aproape adevărat) şi nu-mi produce mare durere (total lipsit de adevăr). Însă chiar şi eroii pot muri sau pot deveni incapabili să lupte pentru turnul lor dacă-şi neglijează complet rănile. Prin urmare, acest chirurg să facă tot ce poate.

Baxter nu ştia dacă, vorbind astfel, nu avea să coboare de pe piedestalul său de erou. Însă ştia în orice caz că i-ar fi plăcut să fie mai puţin erou şi în viaţă, decât foarte erou şi mort din cauza infectării unei răni lăsate fără îngrijire!

Înainte ca Pen-Jerg să aibă timp să răspundă, din mulţime răsună un strigăt; elevatorul pentru răniţi era pregătit. Acesta era un coş mare împletit, de formă dreptunghiulară, cu fundul capitonat. Rănitul putea să stea înăuntru în picioare, să se aşeze sau să se culce, în funcţie de gravitatea rănii sau de preferinţele sale personale. Baxter se aşeză. Evident, urma să aibă o înfăţişare mai puţin impozantă decât dacă ar fi stat în picioare, în toată splendoarea înălţimii sale, însă nu era deloc sigur că-şi putea păstra echilibrul când coşul avea să oscileze, urcând la peste şaizeci de metri spre balcon. Se vedea deja adoptând o poză eroică şi teatrală, răsturnându-se şi zdrobindu-se la

poalele turnului. Aceasta ar fi pus capăt celor două cariere ale sale, cea normală (dacă se putea spune astfel) şi cea provizorie, de războinic al Turnului Şarpelui.

Se căţără în coş, se aşeză şi făcu un semn cu capul. Acolo sus cineva scoase un strigăt şi acest gen de leagăn se cutremură şi începu să urce în văzduh. De aproape, Baxter văzu că era ridicat şi coborât cu ajutorul a două frânghii sau cabluri incredibil de subţiri, fixate cu nişte bucle metalice la fiecare extremitate. Fără nici o îndoială, elevatoarele normale erau echipate cu acelaşi sistem. Îşi zise că aceste frânghii meritau o examinare detaliată. Erau doar puţin mai groase decât un fir de aţă de cusut obişnuit şi, cu toate acestea, aceste două fire îl ridicau pe Baxter, elevatorul şi toate celelalte, o greutate totală de mai multe sute de livre. Chiar mai mult, deoarece rama dispozitivului era confecţionată din bare de metal de cel puţin trei centimetri grosime.

Elevatorul se apropia rapid de balcon. Baxter văzu în curând sute de capete aplecate peste balustradă, care îl priveau cu curiozitate. În această mulţime erau şi nişte femei, primele pe care le vedea. Fără îndoială, acestea nu aveau dreptul să coboare la sol. Bărbaţii erau aproape toţi îmbrăcaţi în războinici, însă unii purtau nişte robe lungi şi largi, de culoare verde şi o pălărie cu boruri mari. Femeile erau şi ele îmbrăcate în verde, dar majoritatea cu capul descoperit şi toate rochiile aveau o croială şi un stil diferit. Baxter văzu de toate, de la caftane voluminoase care acopereau şi ascundeau totul, de la gât până la glezne, până la tunici scurte, aproape transparente.

Elevatorul ajunse la marginea balconului şi încă o dată nişte mâini puternice se întinseră pentru a-l ajuta să iasă din coşul său. Ridicând privirea, Baxter văzu, cu vreo cincisprezece metri mai sus, nişte pasarele înguste, care porneau de la nişte uşi mici ale turnului până la nivelul marginii balconului. La extremitatea fiecărei pasarele se afla un troliu mare, lângă care era aşezat un bărbat gol, cu capul ras, legat de o gleznă de balustradă. Unul dintre ei începu să învârtă manivela troliului său. Unul dintre elevatoare, balansându-se la capătul pasarelei, începu să coboare încet către balcon. Un războinic care-l aştepta urcă în el, grandios şi se agăţă de rame. Aparatul plonjă în afara câmpului vizual.

Între timp, pe balcon, nişte bărbaţi şi femei se îngrămădeau în jurul lui Baxter, exclamând, făcând comentarii referitoare la înfăţişarea sa, rănile sale şi alte lucruri care aproape că-l făceau să roşească. Se pare că francheţea reprezenta o virtute în Turnurile din Melnon. În sfârşit, mulţimea se dădu la o parte în faţa forţei şi mugetelor de taur ale lui Pen-Jerg. Războinicul întinse o mână spre Baxter şi îl ridică în picioare.

— Destul! tună el. Veţi avea tot timpul să-l admiraţi şi să-i puneţi întrebări despre Prenumele său de Onoare. Pentru moment, este în

puterea reginei Mir-Kasa.

— Mai cu seamă ceea ce are între picioare! lansă o femeie. Când regina va vedea asta, nu-l va lăsa niciodată!

— Mă întreb ce va crede despre aceasta Nris-Pol, replică un războinic şi izbucni într-un hohot de râs gros, necuviincios.

— Linişte, ceată de limbuţi! zbieră Pen-Jerg.

Era roşu şi congestionat, dar nu numai din cauza căldurii. Absolut evident, nu aprecia deloc discutarea în public a politicii de alcov. Nici Baxter. Se lăsă condus, fără să scoată nici un cuvânt, prin mulţime şi îl urmă pe Pen-Jerg în interiorul turnului.

Un coridor lung începea de la uşă şi ducea în zig-zaguri spre centrul edificiului. Acesta era aproape în întregime gol, cu excepţia câte unui războinic, pe ici-colo, care părea să fie de gardă. Pe alocuri în zid erau încastrate zăbrele de metal lustruit. Baxter putu să observe nişte feţe palide, cu ochii adânciţi în orbite, încadrate de un păr negru şi lung, care îl priveau printre bare.

— Ce se află în spatele acestor ziduri? întrebă el.

— Nimic din ceea ce te priveşte... sper, răspunse Pen-Jerg, insistând asupra ultimelor cuvinte. Doar un nivel al cartierelor Poporului Inferior. Ar fi mai corespunzător cu înţelepciunea de Pace ca noi, ceilalţi, Poporul Superior, să nu trebuiască să trecem prin nivelele lor, oricât de puţin durează. Însă atunci când au fost construite turnurile, Înţelepciunile de Pace şi de Război încă nu existau, troliurile şi elevatoarele erau mai puţin perfecţionate decât astăzi. S-a considerat bine şi înţelept să fie amplasat balconul acolo unde se află. Şi nimeni n-a considerat necesar să-l mute mai sus.

— La ce înălţime ar trebui să fie mutat?

— La o înălţime de cel puţin trei ori mai mare, ca să se afle deasupra nivelelor Poporului Inferior şi a sălilor de lucru. Dacă balconul era mutat, am fi avut cu mult mai puţine relaţii cu Poporul Inferior şi aceasta ar fi îmbunătăţit rasa războinicilor. Există printre noi nişte slăbănogi care în acest moment pot folosi elevatoarele de la înălţimea acestui balcon. Însă dacă acesta ar fi fost de trei ori mai înalt deasupra Pământului Necultivat, lipsa lor de curaj ar fi ieşit la iveală.

Baxter nu se putu abţine să nu gândească că nu era deloc rău că balconul se afla la înălţimea actuală. Deja nu-i surâdea prea mult ideea de a-i arunca pe tinerii oameni curajoşi pe trapezul zburător de la şaizeci de metri de sol. La două sute sau două sute cincizeci de metri, ar fi riscat mult să-şi dea în vileag propria „lipsă de curaj”.

Cotiră spre stânga într-un culoar transversal. După un moment, Pen-Jerg se opri în faţa unei uşi ornate ca o pictură care reprezenta un războinic în armură, cu ambele săbii scoase din teacă. Apăsă un buton, uşa alunecă fară zgomot şi îi făcu semn lui Baxter să treacă

înăuntru.

Acum se aflau într-o vastă sală rotundă, zugrăvită în întregime în diverse tonalităţi de verde pastelat. În timp ce Baxter se uita în jurul său, simţi podeaua vibrând sub picioarele sale şi toată sala începu să se ridice. Aceasta urca atât de repede, încât fu nevoit să înghită cu forţă de mai multe ori pentru a-şi destupa urechile. Pen-Jerg îl privi zâmbind.

— Da, puţul războinicilor urcă mai repede decât toate celelalte puţuri ale Turnului Şarpelui. Iar puţurile din Turnul Şarpelui sunt cele mai rapide dintre toate. Aveţi nişte sisteme de acest gen în Anglia, Baxter-Liza?

— Desigur.

Şovinismul lăudăros al lui Pen-Jerg îl miră un pic pe Baxter. Starea de spirit cu care poporul turnurilor părea să plece la război evoca mai degrabă pe cea a unei echipe de fotbal decât a unei armate. Şi nici măcar nu era o asemănare bună, având în vedere numărul de meciuri de fotbal sau rugby care se terminau cu nişte răzmeriţe şi mai sângeroase decât războiul care tocmai luase sfârşit. Orice ar fi, cugetarea lui Pen-Jerg lăsa să se presupună că, sub aparenţele de fair-play, rivalităţile între turnuri se desfăşurau rapid.

Sala-ascensor încetini. În cele din urmă se opri şi uşa se deschise cu un suspin. Afară aştepta un comitet de recepţie: un războinic gârbovit, cu părul alb şi doi demnitari în robă lungă şi cu pălărie largă de civili. Ambii purtau câte o insignă pe pălărie, primul un gen de peniţă aurită, celălalt – o mică fiolă.

— Eşti onorat, Baxter-Liza, zise Pen-Jerg. Primul Războinic, Primul Scrib şi Primul Chirurg ai Turnului Şarpelui se află aici pentru a te întâmpina şi a te pregăti pentru audienţa la regina Mir-Kasa. Nu mă aşteptasem la asemenea onoare, chiar şi pentru tine.

Baxter nu prea ştia care trebuia să fie reacţia sa, prin urmare se mulţumi să se încline atât de adânc cât putu. Era suficient. Cei trei oameni îi întoarseră salutul şi îl conduseră, precum şi pe Pen-Jerg, în următoarea sală. Aceasta era mobilată cu canapele luxoase şi un birou imens, cu o cadă vastă, încastrată în pământ cu toate dispozitivele imaginabile. Primul Scrib se aşeză la birou, deschise un panou de la suprafaţă şi scoase de acolo un mic microfon pe un picior lung, telescopic. Apoi apăsă un buton şi aproape pretutindeni pe birou începură să clipească nişte indicatoare..

— Vorbeşte spre acest aparat de înregistrare, Baxter-Liza. De obicei, nu procedăm aşa. În mod normal, persoana care trebuie să fie prezentată Măreţiei Sale are deja toate detaliile vieţii sale înregistrate în creierul metalic. Însă tu provii din... să zicem, de altundeva decât Turnurile din Melnon. Sunt multe lucruri pe care le cunoaştem despre cei din propriul nostru turn, dar pe care nu le cunoaştem despre tine.

Iar atâta timp cât rămânem în ignoranţă, nu putem şti dacă eşti demn s-o întâlneşti pe regina Mir-Kasa sau să primeşti onoruri. Vorbeşte, Baxter-Liza. Între timp, Primul Chirurg îţi va îngriji rana. Apoi ţi se va servi băutură şi mâncare.

Baxter consimţi. Părea într-adevăr să mai aibă câteva obstacole de depăşit înainte ca situaţia sa să fie sigură. De fapt, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Exersa o profesie unde fusese învăţat foarte devreme să mintă cu cel mai natural aer din lume, în caz contrar nu ar fi supravieţuit suficient timp pentru a învăţa acest lucru mai târziu. Povestise şi dejucase nişte istorii de „acoperire” mult mai complicate decât tot ceea ce ar fi putut socoti necesar printre aceşti oameni.

Cu colţul ochiului îl zări pe Primul Chirurg aranjându-şi instrumentele şi pansamentele pe una dintre canapele. Baxter îşi drese glasul şi începu:

— Numele meu este Richard Baxter, Baxter-Liza pentru poporul Turnurilor din Melnon. Sunt născut în Anglia, în…

Capitolul VIII

Baxter vorbi în microfon timp de aproape o oră. Uneori era nevoit să se întrerupă şi să strângă din dinţi, când chirurgul îi cerceta rana, o freca cu sare sau o cosea la loc cu un ac, care acţiona asupra lui ca o sulă de cizmărie. Însă omul părea să-şi cunoască bine meseria şi peste o oră rană fu curăţată, închisă la loc, pansată şi mult mai puţin dureroasă.

După terminarea interogatoriului, avea gâtul uscat. Ceru ceva de băut.

— Desigur, răspunse Primul Războinic. Ce doreşti? Avem apă, vin de *Fujol, Wolmans*...

Şi aşa mai departe. Erau cel puţin vreo douăzeci de denumiri de băuturi, dar pentru Baxter nu aveau nici o semnificaţie, tot atât dacă cuvintele ar fi fost din sanscrita medievală. Ridică o mână pentru a opri acest torent de ospitalitate.

— Nişte apă mi-ar prinde foarte bine, îl asigură el.

Vroia să-şi păstreze limpezimea gândurilor înainte de a o întâlni pe regina Mir-Kasa. Şi pe urmă, ceea ce era mai important, era mai dificil de strecurat un drog sau o otravă în apa pură decât într-o băutură care ar fi putut să-i mascheze gustul. Fără nici o îndoială, un psihiatru aşezat confortabil în cabinetul său din Londra ar fi catalogat o asemenea atitudine drept paranoică. Baxter prefera s-o considere drept un elementar bun simţ.

— Încă o dată, aprobă Primul Războinic, dai dovadă de înţelepciunea unui erou. Vinul sau oricare altă băutură aprinde sângele şi încetineşte vindecarea rănilor. Iar apa elimină dezechilibrele interne şi accelerează cicatrizarea. Nu-i aşa, Chirurgule?

— Într-adevăr.

Primul Războinic se apropie de birou şi întinse braţul peste umărul scribului pentru a apăsa pe un buton într-un ritm complex. După câteva clipe răsună un bip-bip şi un indicator roşu clipi de trei ori.

— Apa ta va sosi, spuse bătrânul războinic. Şi am cerut de asemenea să vină servitoarele pentru baie, precum şi o servitoare pentru îmbrăcăminte. Poate că regina Mir-Kasa va dori să te vadă aşa cum eşti, deoarece nu-i place ca ceva să-i împiedice curiozitatea. Aşa este natura femeilor şi a reginelor. Însă ea poate dori de asemenea ca tu să fii îmbrăcat aşa cum se cuvine.

— Desigur, zise Baxter.

Era un cuvânt pe care-l găsise folositor în numeroase dimensiuni, pentru a-şi da mai mult sau mai puţin acordul cu privire la nişte

subiecte pe care nu le prea înţelegea. Îşi mai notă ceva în minte. Regina Mir-Kasa era probabil o femeie care ştia ce vroia şi ştia să-şi impună autoritatea. Bine sau rău? Până una alta, era imposibil de ştiut acest lucru.

Probabil că servitoarele nu erau prea departe, deoarece sosiră în mai puţin de două minute. Erau patru, toate absolut goale, cu excepţia unei măşti care le acoperea gura şi nasul şi a unor mănuşi până lă coate. De fapt, erau mai mult decât goale. În afara unui mic smoc de păr în creştetul capului, erau complet rase. Pielea lor lucea din cauza unei grăsimi sau unui ulei cu miros antiseptic. Baxter le cercetă cu un dezgust, abia mascat, deşi toate erau tinere şi bine proporţionate.

Una dintre ele ducea un platou verde emailat cu o cupă mică şi un urcior mare. Celelalte trei aveau nişte saci mari care conţineau foarte probabil articole de toaletă şi veşminte. Baxter se ridică, se duse către purtătoarea de apă şi, fără nici o ezitare, luă urciorul şi îşi turnă o cupă de apă.

Un puternic zgomot metalic îl făcu să tresară şi să rămână nemişcat. Fata scăpase platoul din mână şi părea încremenită. Deschise nişte ochi mari, îngroziţi, a căror privire se deplasa de la apa vărsată pe covor la Baxter, la Primul Războinic şi invers.

Figura Primului Războinic era la fel de înţepenită, dar cu o expresie de furie apropiată de apoplexie. J păru să facă un efort pentru a se calma şi clătină din cap, mai mult cu tristeţe decât cu mânie.

— Ah, Baxter-Liza, îmi pare foarte rău că Şefa Servitorilor a fost atât de neglijentă, încât a trimis nişte creaturi atât de mizerabile pentru a-l servi pe eroul războiului acestei zile. Ar fi trebuit să-şi cunoască mai bine personalul. Voi avea grijă să fie trimisă în Poporul Inferior pentru aceasta.

Primul Scrib dădu din cap.

— Poate că ar fi mai bine să fie pur şi simplu trimisă pentru o săptămână în sala Plăcerii. Oare este raţional să ceri de la ea să ştie care dintre servitoare pot fi demne de încredere pentru a-l servi pe Baxter-Liza, un om care habar nu are despre Înţelepciunea de Pace? Trebuie să ştii, îi spuse el sever lui Baxter, că nici o Persoană Superioară nu poate lua ceva direct din mâinile cuiva din Poporul Inferior. Poporul Inferior trebuie întotdeauna să pună ceea ce aduce la pământ la picioarele celor din Poporul Superior.

— Desigur, habar nu am de multe din aspectele Înţelepciunilor voastre de Pace şi Război. Dar, în acest caz, de ce ar trebui pedepsit cineva? Dacă eu sunt cel vinovat de ignoranţă, atunci…

— Linişte! tunară în cor cei trei demnitari. Un cuvânt în plus din partea ta şi va fi necesar să fie pedepsite toate cele patru servitoare, în locul uneia singure care a greşit. Ceea ce erai cât pe ce să spui este

interzis cuiva din Poporul Superior în prezenţa unor creaturi din Poporul Inferior.

Baxter nu înţelegea prea bine, dar considera mai sigur să tacă. Era evident că nu putea face nimic pentru sărmana fată. Primul Războinic reluă, pe un ton mai serios:

— Greşeala aparţine şi trebuie să aparţină Persoanei Inferioare. Dacă aceasta ar fi fost bine instruită şi supusă înţelepciunii de Pace, niciodată nu te-ar fi lăsat să te apropii de platou. L-ar fi lăsat să cadă la pământ înainte s-o poţi face.

Baxter se simţi obligat să facă o obiecţie, doar din pură logică:

— Dar în acest caz n-aş fi avut parte de apa mea.

Expresia feţei Primului Războinic păru să se împartă între râs şi dezaprobare.

— Înţelepciunea de Pace nu spune nimic despre apa ta. Dacă l-ar fi lăsat să cadă, ea n-ar fi fost decât uşor pedepsită, pentru murdărirea covorului. Însă astfel va primi pedeapsa capitală, deoarece, în caz contrar, s-ar reduce autoritatea Înţelepciunii de Pace.

Aceste cerinţe păreau să pună capăt discuţiei. Baxter ridică din umeri, zicându-şi că ar face mai bine să se resemneze şi să renunţe să caute logică sau ceva asemănător cu bunul simţ în Înţelepciunile de Război şi de Pace ale acestor oameni.

Primul Războinic se apropie de servitoarea vinovată. Celelalte trei se îndepărtară de ea şi aceasta rămase izolată, încremenită. Primul Războinic îi smulse masca, apoi duse mâna la propria centură şi desprinse bagheta albă, care era agăţată de ea, ţinând-o cu precauţie de o extremitate de argint. O ridică, apoi o îndreptă spre sol. Lent, de parcă articulaţiile sale ar fi necesitat o ungere, fata îngenunche şi lăsă capul în jos. Primul Războinic apăsă pe ceafa sa cu extremitatea verde a micii baghete.

În aceeaşi clipă gura fetei se deschise larg de tot şi în sală se repercută cel mai înfricoşător strigăt pe care Baxter îl auzise vreodată ieşind dintr-un gâtlej uman. Nu era în stare să-şi imagineze gradul de durere care putea provoca un asemenea strigăt. Nici măcar nu încerca. Fata începu să tremure violent, de parcă ar fi suferit de un frig nemaipomenit. Strigătul continuă până când nu mai avu aer în plămâni. Atunci ochii i se dădură peste cap şi ea căzu în faţă, încă agitată de convulsii. Primul Războinic ţinea bagheta în acelaşi loc. Acum spasmele servitoarei se asemănau cu cele ale unei râme tăiate în două, un lucru pe care Baxter nu-l văzuse niciodată, nici nu se gândise măcar să-l vadă la o fiinţă umană. Când bărbatul se ridică şi desprinse bagheta de ceafa, fata încetase în sfârşit să se mai mişte.

Primul Războinic se dădu înapoi, apoi, cu un aer extrem de dezgustat, îşi trecură cizma sub abdomenul fetei şi o întoarse pe spate. Ea căzu, de parcă toate oasele i s-ar fi transformat în gelatină

şi expresia de dezgust a Primului Războinic se intensifică. Cea a lui Baxter de asemenea.

Ochii fetei erau două băltoace roşii, din care se scurgea sângele, şiroind din toate orificiile – din urechi, din nas, din gură, din vagin. Acesta ieşea în relief pe paloarea pielii sale, la tâmple, la încheieturile mâinilor, la glezne, pe sâni şi pe burtă.

Primul Războinic contemplă cu amărăciune sângele care păta covorul verde imaculat şi bombăni:

— Mi-am pierdut într-un mod jalnic îndemânarea, Baxter-Liza. Încă acum câţiva ani, nu m-aş fi făcut vinovat de o administrare a pedepsei capitale atât de... ineficientă. Atunci puteam face să suporte o servitoare vinovată timp de un sfert de oră, douăzeci de minute, fără ca aceasta să-şi piardă cunoştinţa. Dar acum mi-e ruşine. Va trebui să cer să mi se încredinţeze câteva dintre următoarele administrări de pedepse capitale pentru a-mi recăpăta forma. Poate că vei dori să mă ajuţi, Baxter-Liza? Va trebui să înveţi toate gradele de pedeapsă ale Poporului Inferior, dacă trebuie să te ridici la un rang atât de înalt cum cred eu.

— Desigur, zise Baxter.

Nu îndrăznea să spună altceva. N-o putea face, fără ca vocea să-i dezvăluie foarte limpede părerea. „Administrarea” pe care tocmai o văzuse îi făcea silă. Gândul de a fi nevoit într-o zi s-o aplice îl făcea şi mai bolnav. Nu se mai punea problema să ceară ceva de mâncare.

Primul Războinic, fară a observa maxilarele încleştate ale lui Baxter, se întoarse din nou la birou şi apăsă pe buton urmând un alt ritm. Apoi se întoarse spre celelalte trei servitoare. Ridicând mâinile, arătă către Baxter, apoi gesticulă un moment. În aparenţă, era interzisă comunicarea orală cu Poporul Inferior. Însă fetele înţelegeau probabil aceste semne, deoarece arătară la rândul lor spre Baxter, apoi spre cadă. Una dintre ele se duse să răsucească robinetele aurite. Alta îi făcu semn să-şi scoată centironul. Baxter se supuse, intră în cada de marmură şi se aşeză. Apa se ridica în jurul lui, uşor parfumată şi la temperatura ideală. Simţi murdăria şi sudoarea de dimineaţă părăsindu-i corpul, iar muşchii destinzându-se. Cu greu reuşi să nu aţipească.

Deodată răsună un gong şi accentele sale sonore se repercutară între pereţii sălii. Cei trei demnitari făcură un salt şi se priviră între ei cu o surprindere amestecată cu frică. Servitoarele săriră şi mai sus, lăsând să cadă periile, săpunurile, flacoanele cu ulei pe care le scoseseră din saci. Unul dintre flacoane se sparse de marginea căzii şi imediat se răspândi un miros ameţitor. Baxter înălţă capul.

— Ce este... Ce se mai întâmplă?

Primul Chirurg fu cel dintâi care-şi recăpătă darul vorbirii.

— Regina Mir-Kasa!

— Ce! Regina Mir-Kasa? A murit, este încoronarea sa sau ce? întrebă Baxter cu nerăbdare.

Vocea sa puternică păru să le readucă celor trei bărbaţi un pic din curajul şi demnitatea lor. Primul Războinic suspină şi îi răspunse:

— Ţi-am spus că Măreţia Sa este o femeie autoritară, care nu permite nimănui să se opună voinţei sale.

— Ei şi?

— Vine încoace. Acest gong o anunţă.

— Da, vine încoace, repetă Primul Scrib. Aceasta contravine tuturor normelor. Încă nu eşti pregătit aşa cum se cuvine. Putem…

— Sunt al dracului mai bine pregătit decât voi! reteză Baxter, împărţit între mânie şi amuzament la vederea acestor trei lungani sadici, complet debusolaţi de nerespectarea tradiţiei de către regina Mir-Kasa. Şi vă sfătuiesc ca cineva să se ducă prompt să-i deschidă. În Anglia considerăm extrem de imprudent să lăsăm o regină să aştepte după uşă!

Capitolul IX

A face să aştepte o regină era în aparenţă la fel de neindicat în Melnon, ca şi în Anglia. Cel puţin aceasta fu impresia pe care o avu Baxter, văzând expresia de pe faţa reginei Mir-Kasa când uşa se dădu la o parte.

Aceasta intră semeaţă, trufaşă şi impunătoare. Era aproape de aceeaşi înălţime cu Baxter. Ochii săi mari, întunecaţi, scânteiau la fel de strălucitor ca pietrele preţioase ale diademei care-i prindea grămada de păr negru, iar buzele sale roşii, cărnoase, erau strânse în semn de dispreţ. Avea o faţă bronzată, pe care străluceau două pete roşii, care nu se datorau deloc artei machiajului, fară nici un rid, cu toate că urmele grizonate din părul său dădeau la iveală faptul că regina trecuse cu mult de patruzeci de ani. Nici corpul său nu-i dezvăluia vârsta. Acest lucru se vedea cu uşurinţă, deoarece purta o tunică mulată şi o jupă lungă şi largă, aproape transparentă. Culoarea era şi mai uluitoare. În locul invariabilului verde monoton, Mir-Kasa era îmbrăcată în gri argintiu, iar prin urzeala ţesăturii subţiri străbăteau câteva fire roşii şi violete. Picioarele sale fine erau încălţate în sandale violete.

Baxter avu tot timpul s-o urmărească pe regină, deoarece aceasta se opri nemişcată în prag, pentru a-i fulgera cu privirea pe cei trei demnitari speriaţi, adunaţi în spatele biroului. Un gest autoritar al unei lungi mâini regale şi patru războinici îmbrăcaţi în acelaşi gri argintiu intrară în sală şi îşi înconjurară suverana. Aceasta avea aerul unui general învingător, care intră într-o ţară cucerită în fruntea unei armate. Baxter avu impresia că foarte puţin lipsea ca ea să-i facă să intre în acţiune pe cei patru războinici ai săi.

Parcă citindu-i gândurile, toţi patru îşi scoaseră din teacă săbiile lungi, cu o scrâşnire de oţel. Atunci cele trei personaje oficiale părură şi mai nervoase, dacă era cu putinţă. Primul Scrib se clătină şi ar fi căzut, dacă nu se agăţa de birou. Baxter observă că cele trei servitoare păreau mai puţin înfricoşate decât reprezentanţii Poporului Superior.

În ochii lui Mir-Kasa era o expresie care-l nelinişti. Era plăcerea fără pic de ruşine a puterii, mai cu seamă a puterii de a inspira groaza, care se asemăna cu nebunia. Baxter se întrebă dacă avea într-adevăr interesul să câştige prietenia acestei regine. Pe de altă parte, dacă duşmănia ei nu-i putea aduce nimic altceva decât moartea…

În cele din urmă Mir-Kasa se plictisi să-şi facă subordonaţii să tremure. Ea făcu un nou gest şi cei patru războinici îşi băgară săbiile în teacă, se retraseră şi se aliniară lângă perete, cu braţele

încrucişate. Regina îşi coborî privirea asupra fetei „administrate”. Zâmbi ironic.

— Care-i cauza întârzierii? O simplă problemă de administrare?

— Da, Măreţia Ta. Ea…

Un al treilea gest îl reduse la tăcere pe Primul Războinic.

— Există un timp şi un loc pentru toate, minunatul meu servitor, după cum spune însăşi înţelepciunea de Război. Administrările pot fi aplicate în altă parte decât aici şi în alte momente. Plecaţi cu toţii, nu mai am nevoie de voi.

— Dar…

Primul Chirurg fu cel care adunase destul curaj pentru a ridica glasul.

— Nu!

Mir-Kasa nu-l ridicase pe al său, însă cei trei bărbaţi se cutremurară. Ieşiră atât de repede pe uşă, încât Primul Chirurg îşi uită trusa. Un semn cu mâna şi cele trei servitoare îi urmară. O înclinare a capului şi veni rândul războinicilor. Uşa se închise cu un zgomot uşor, lăsându-i singuri pe Baxter şi regina Turnului Şarpelui.

Baxter era încordat şi simţea o excitare care nu era în întregime erotică, chiar dacă bănuia foarte tare ce era în mintea reginei. Să se afle singur cu această femeie era asemănător cu a se afla în compania unui tigru domesticit, dar înfometat.

— Ei bine, noul meu războinic de prim rang! Mir-Kasa te acceptă!

Baxter nu prea ştia dacă trebuia să se ridice gol-puşcă din cadă. Se descurcă închinându-se cu respect, rămânând aşezat în apa care-l acoperea pe jumătate. Regina izbucni în râs. Acum nu mai încerca să impresioneze, nici să terorizeze, părea mult mai naturală. Avea un râs frumos, gutural şi o voce gravă şi melodioasă.

— Fără ceremonii cu mine aici… hm?…

— Baxter-Liza, Măreţia Ta.

— Fără ceremonii, îţi spun. Scuip pe protocol ori de câte ori pot. Şi, dacă aş putea, aş scuipa pe oamenii ceremonioşi. Însă chiar şi eu nu sunt liberă… încă. Mi s-a spus că provii dintr-o ţară care s-ar afla Dincolo, Baxter-Liza. Este adevărat?

— Este adevărat.

— Rapoartele care mi-au fost făcute aşa indică. Însă la fel de adevărat este că majoritatea războinicilor care se supun Şarpelui văd minunăţii în tot ceea ce nu ţine de Înţelepciunea de Război. Sărmani imbecilii! Oare poporul tău are asemenea idei? Englezii, mi se pare?

— Într-adevăr. Da, avem şi noi asemenea persoane, însă nu avem o astfel de Înţelepciune de Război ca a ta.

Din fericire, se gândi Baxter. Şi fără asta ne vine destul de greu să luptăm. Totuşi, regina făcu ochii mari.

— Fără Înţelepciune de Război? Dar cum vă luptaţi atunci?

Baxter încercă să-i explice, însă regina îi impuse tăcere printr-un gest. Ea îi zâmbi, cu un aer care nu putea fi calificat decât desfrânat. Planurile pe care şi le făcea pentru a petrece timpul împreună nu mai lăsau nici un dubiu.

— Baxter-Liza, aş vrea să te am lângă mine în calitate de Intendent al Reginei. Acesta este un post care trebuie să-i revină unui războinic de prim rang ce posedă, în plus, anumite… calităţi. Pentru moment acest post este ocupat de către un necioplit, pe nume Nris-Pol… Ah, văd că-l cunoşti. Însă mă enervează. Începe să-şi piardă celelalte calităţi. Şi de la început n-a fost mare lucru de capul său. Prin urmare, cred că ai putea foarte bine să-l înlocuieşti. Şi apoi…

Ea se întrerupse şi rămase atât de mult timp nehotărâtă, încât Baxter îndrăzni să întrebe:

— Şi apoi?

Regina coborî vocea, de parcă s-ar fi temut să nu fie auzită.

— Apoi, dacă ai nişte… calităţi între urechi la fel cu cele dintre picioare, am putea trece la alte lucruri. Tu vei putea trece la alte fapte şi vei putea atinge nişte culmi pe care nici un bărbat din Melnon nu le-a atins vreodată.

Cuvintele lui Mir-Kasa erau echivoce, însă pentru urechile experte ale lui Baxter tonul nu era. Visa la puterea absolută, cu Baxter ca prinţ-consort. De ce un străin pentru o astfel de poziţie? De ce nu? Nu va avea nici un fel de loialitate faţă de înţelepciunea de Război sau de Pace sau faţă de sistemul Poporului Superior şi Inferior, precum şi faţă de tradiţiile sufocante ale Turnurilor din Melnon. El ar fi fost o unealtă nouă de care ea s-ar putea folosi pentru a mătura totul şi a scăpa de duşmani. Lui Baxter nu-i surâdea deloc, dar când trebuia să aleagă între a încăleca tigrul şi a se lăsa sfâşiat…

Dădu din cap, lăsându-şi privirea să dezvăluie restul gândului. Zâmbetul lui Mir-Kasa se lărgi într-atât, încât Baxter crezu că acesta urma să-i cuprindă tot capul. Apoi ea îşi smulse diadema şi o aruncă pe covor. Părul lung şi negru căzu în cascade peste spinarea sa, care era foarte frumoasă, dreaptă şi suplă, asemănătoare cu cea a unei fete tinere. Baxter zâmbi la rândul său.

Ca şi cum acest surâs ar fi fost un afrodiziac, ea se cutremură, îşi muşcă buza inferioară, cu nările palpitând şi Baxter îi văzu sânii ridicându-se când ea inspiră profund.

— Ieşi din apa asta! îi ordonă ea aproape mânioasă. Nu, nu te şterge. Vreau să te simt ud lipit de mine. Şi vreau să văd cum te comporţi cu o femeie. O femeie, Baxter, nu o regină. Deoarece, de acum înainte şi pe parcursul tuturor acelor momente când vom fi singuri, nu voi fi pentru tine o regină, ci o femeie. E clar?

Dacă vorbele lui Mir-Kasa n-ar fi fost clare, expresia feţei sale ar fi fost suficientă. Judecând după pofta pe care o vedea în ochii ei mari,

viitorul ex-Intendent ar fi putut fi un eunuc. Se îndoia de aceasta şi credea mai degrabă ca Măreţia Sa Mir-Kasa, regina Turnului Şarpelui, era cuprinsă de o poftă cumplită.

Ieşi din cadă şi înaintă gol-puşcă, şiroind pe covor şi lăsând în urma sa o dâră umedă. Privirea sa căzu asupra cadavrului servitoarei. Dacă Mir-Kasa vroia să facă dragoste lângă această sinistră amintire despre viaţa din turnuri…

Asta vroia. Baxter se resemnase când ea veni către el cu ochii semiînchişi, cu gura deschisă. Făcuse dragoste în nişte circumstanţe şi mai puţin agreabile şi cu nişte femei cu mult mai puţin atrăgătoare. Poate că părul îi trăda vârsta lui Mir-Kasa, dar cu siguranţă nu altă parte a corpului său. Sânii tari se ţuguiau sub ţesătura tunicii, iar pielea gâtului era întinsă şi netedă.

Ea se aruncă în braţele lui Baxter şi îşi lipi buzele de gura umedă şi fierbinte. Chiar numai acest sărut fu pentru el un poem erotic aproape înnebunitor. Pentru o clipă Baxter avu impresia îngrijorătoare că această femeie urma să-l înghită, să-l sfâşie, să-l mistuie. Această viziune era cât pe ce să-l lase fară erecţie. Apoi simţi mâinile reginei alunecând pe corpul său, fară subtilităţi inutile. Îi cuprinseră virilitatea ridicată şi se puseră pe muncă cu o intensitate cumplită. Un gând traversă mintea lui Baxter: această virilitate n-avea să reziste prea mult timp ridicată cu asemenea tratament. Şi atunci avea să rămână cu buza umflată! Şi bineînţeles nu Intendent al Reginei, aceasta era sigur.

Între timp mâinile lui Baxter nu rămâneau fară activitate. Ele mângâiau, frământau, ciupeau corpul cărnos prin veşminte. Căuta de asemenea o metodă de o dezbrăca, deoarece simţea cum apare în el o furie clocotită. O dorea la fel de goală ca el.

Veşmintele reginei nu păreau să aibă nici nasturi, nici copci, nici fermoare. Baxter fu cuprins de o îndoială. Va trebui să le smulgă sfâşiindu-le? Apoi îi veni un alt gând, ca o fixaţie. Dacă n-o dezbrăca repede, nu va putea deloc să-i dea ceea ce ea dorea atât de evident. Duse mâinile spre răscroiala gâtului tunicii şi le încleştă de ea.

Citi atunci în ochii lui Mir-Kasa un consimţământ indiscutabil. Degetele sale se strânseră mai tare pe ţesătură şi trase în jos, cu toată forţa. Stofa era trainică, dar nu suficient pentru a rezista muşchilor lui Baxter. Tunica se rupse aproape pe toată lungimea sa şi alunecă de pe umerii reginei. Sânii eliberaţi ţâşniră tremurând.

Erau admirabili, nu exista alt cuvânt. Baxter n-ar fi găsit altul, chiar dacă ar fi fost calm. Şi era departe de a fi. Luă sânii între mâini şi simţi mameloanele încordându-se sub mângâierile sale. Mir-Kasa îşi lăsă capul pe spate şi scoase un puternic suspin de extaz.

Părea că aerul se spulberase din corpul său, împreună cu toate puterile. Se abandonă lipită de Baxter atât de neaşteptat, încât acesta

fu cât pe ce s-o lase să cadă. Însă îşi strânse la timp braţele, îndoi genunchii şi îşi aplecă gura spre buzele oferite. Un nou sărut nesăţios şi ea alunecă. Se rostogoli şi se răsuci pe covor, cu părul desfăcut în jurul feţei sale transfigurate de pasiune.

Acum gemea ca o mică fiară rănită şi degetele sale se încleştaseră din nou de Baxter. Acesta îşi înăbuşi un geamăt, îşi muşcă buza pentru a se controla, atât de experte îi erau dezmierdările. În genunchi, îşi strecură mâinile sub jupă, urcă de-a lungul coapselor goale, apoi şi mai sus. Nu purta absolut nimic pe dedesubt. Degetele abile ale lui Baxter descoperiră blăniţa deja umedă, precum iarbă după rouă, se aventurară acolo, explorară. Mir-Kasa îşi dezveli dinţii. Pasiunea aproape că o urâţea, însă ar fi trebuit cu mult mai mult pentru a răci ardoarea lui Baxter. Nimic, poate cu excepţia unei lovituri de măciucă în cap, nu l-ar fi putut smulge de lângă această femeie care se răsucea în faţa sa pe covor. Femeia, nu regina.

Trase de centura elastică a jupei şi apăru încet un abdomen uluitor de plat, cu scobitura unui buric foarte micuţ. Apoi veni rândul şoldurilor curbate, a blăniţei negre, la fel de umedă după cum o simţise, a coapselor lungi... Baxter smulse jupa cu un gest nervos, aproape dement.

Mir-Kasa se ridică imediat şi se aşeză în faţa lui, cu picioarele desfăcute, cu gura deschisă, cu ochii închişi, la fel de goală ca el. Îşi ridică braţele şi se agăţă de umerii lui, ridicându-se în timp ce el stătea în genunchi în faţa sa. Şi acolo, în această poziţie, cu brutalitate, Baxter o penetră pe regina Turnului Şerpilor.

Nu făcu nici un gest, nici o mişcare, nu lăsă să-i scape nici un sunet în timp ce membrul incredibil de încordat şi umflat pătrunse în ea. Când o penetră, muşchii săi pelvieni începură să se contorsioneze şi să se contracteze cu o cadenţă expertă ca şi mâinile sale. De această dată, Baxter nu-şi putu reprima strigătul, într-atât de supraoman era efortul de a se stăpâni şi a nu se abandona imediat.

Mir-Kasa atinse prima scopul lor comun. Deodată ochii i se dădură peste cap, braţele sale se încolăciră în jurul lui Baxter ca nişte tentacule. Corpul i se încovoie, scuturat de spasme violente şi îl făcu să cadă pe spate, culcându-se peste el. Îşi băgă şi mai adânc membrul în ea.

O mică parte din mintea sa, unde mai rămăsese raţiune, îi spunea că trebuie să se mai stăpânească, să continue, să încerce s-o satisfacă până la capăt. În rest, nu mai asculta decât de ordinele sălbatice ale corpului său. Şi aceste ordine fură îndeplinite. Baxter îşi arcui spinarea, îşi împinse mai sus bazinul şi se revărsă în întregime în ea.

I se păru că tot sângele, toate celulele îi vor urma sperma. Pentru o clipă avu viziunea grotescă a corpului său deshidratat, înţepenindu-se şi dezumflându-se sub regina Mir-Kasa. Apoi viziunea dispăru. Precum

şi spasmul, după un timp.

Baxter se întinse pe covor, complet epuizat fizic şi mental, de-abia conştient de durerea din umărul său rănit. Nu era deloc mai conştient nici de povara reginei culcate peste el, nemişcată, care lăsa acum membrul fleşcăit să alunece din interiorul ei. Rămaseră astfel o bună bucată de timp, gâfâind, scăldaţi în propria sudoare.

Cu preţul unei lupte eroice a spiritului împotriva materiei, Baxter fu primul care-şi reveni. Cel puţin primul care pronunţă nişte cuvinte coerente.

— Mir-Kasa, habar nu am care sunt calităţile mele, dar ale tale…

Era capabil să găsească calificativele corespunzătoare, dar nu avea nevoie de aceasta. Nişte gropiţe mici brăzdară obrajii reginei, iar faţa sa obosită fu luminată de un zâmbet.

— Calităţile tale, Baxter, sunt… mai mult decât suficiente. Ceea ce ai între picioare… Pe cuvânt, este o capodoperă de care poţi fi mândru.

Ea se lăsă să alunece de pe corpul lui Baxter şi se rostogoli pe spate, încă gâfâind, cu sânii săi frumoşi tremurând. Întinse o mână şi mângâie cu blândeţe „capodopera” şi, cu un nou zâmbet, zise cu o voce mai sigură:

— Te întrebi oare de ce te-am… dorit imediat? După război aşa rănit cum erai…

Era o întrebare care părea să ceară acelaşi răspuns pe care Baxter l-ar fi dat nestânjenit:

— Da, într-adevăr.

— Era o încercare. Dacă te dovedeai… dacă puteai să-ţi demonstrezi calităţile în timp ce erai obosit…

— Ce minunăţii n-aş fi în stare să săvârşesc în plină formă? termină pentru ea Baxter, pe un ton puţin ironic.

Cu vârful degetelor ea îi mângâie buzele.

— Nu râde. Calităţile tale sunt… Ei, bine, în cele mai bune momente ale sale Nris-Pol nu ţi-ar fi ajuns nici până la gleznă. Şi nici nu va avea ocazia s-o facă. Mâine vei deveni Intendentul Reginei Turnului Şarpelui.

— Şi ce va trebui să fac în acest post… cu excepţia repetării acestei performanţe?

Ea râse.

— Ah, o vei repeta, o dată şi de mai multe ori, până la saturare, în această poziţie şi în multe altele, toate pe care le vom putea născoci împreună. Sper că ai de asemenea nişte calităţi şi în cap.

Şi sper că acest cap va conduce restul. Ador varietatea şi n-am avut deloc parte de ea în ultimul timp.

— Voi face tot ce pot, promise Baxter şi adăugă cu un zâmbet: Cu o asemenea inspiratoare, cum ar putea fi altfel?

Din nou o scurtă apariţie a gropiţelor, însă de această dată regina îşi recăpătă imediat seriozitatea.

— Ceea ce ţi-am spus reprezintă o mare parte din ceea ce vei avea de făcut, însă nu cea mai importantă. Aceasta este ceea ce toată lumea va şti că faci. Dar sper că nimeni nu va bănui ceea ce este cel mai important lucru. El va fi cel mai periculos şi va da de asemenea rezultate remarcabile.

Capitolul X

Primul rezultat al numirii lui Baxter în postul de Intendent al Reginei fu că Nris-Pol, predecesorul său, se transformă dintr-un simplu sceptic zeflemitor într-un duşman activ şi confirmat.

Baxter nu putea deloc să-i poarte pică pentru aceasta. Să faci parte din Consiliul Înţelepciunii şi s-o vezi pe regină înlăturându-te era deja destul de iritant. Să vezi un om apărut literalmente de nicăieri ridicat nu numai la rangul de erou, ci şi în propriul tău post, era şi mai rău. Şi mai rău decât toate era s-o vezi pe regină explicând de ce era numit acest nou-venit şi nou erou. Uzanţele şi bunele maniere o obligau să-şi mascheze uşor motivele, însă nimeni nu se putea înşela. Nris-Pol era înlăturat din intendenţă şi din patul reginei pentru că Baxter-Liza făcea mai bine dragoste. Nris-Pol era un bărbat mândru şi dispoziţia sa deveni la fel de morocănoasă ca cea a unui urs înfometat.

Cu toate acestea, nu putea face nimic decât să bombăne, să bodogănească şi să răspândească zvonuri insidioase. În numele legii, tradiţiei şi bunului simţ, intendenţa era la discreţia totală a reginei. Bunul simţ era fară îndoială considerentul principal, deoarece una dintre îndatoririle intendentului era satisfacerea pasiunilor Măreţiei Sale. Cu unele regine aceasta era o bagatelă. Cu altele, precum Mir-Kasa şi mama sa Ben-Kasa, aceasta era o misiune pretenţioasă, care-i epuiza pe majoritatea intendenţilor. Prin urmare, fie că legea o stipula sau nu, preferinţele reginei aveau întâietate. Orice Consiliu al Înţelepciunii care ar fi neglijat acest fapt s-ar fi dovedit extrem de lipsit de virtutea al cărei nume îl purta.

Încetul cu încetul, Baxter începu să-şi dea seama despre modul în care se desfăşurau lucrurile în Turnurile din Melnon.

Cel puţin, în Turnul Şarpelui. Fiecare turn îşi avea conducătorii săi, regulile sale, rivalităţile sale. Iar Turnul Leopardului se deosebea şi mai mult de celelalte. Baxter încă nu descoperise care erau aceste deosebiri şi nu credea că-şi putea permite s-o întrebe pe Mir-Kasa. Cel puţin pentru moment.

Dar în ceea ce priveşte problemele Poporului Inferior şi Poporului Superior din Turnul Şarpelui ea se dovedea foarte elocventă.

— Cei din Poporul Inferior se reproduc ca nişte animale. Acolo jos, la nivelele inferioare, se împerechează la grămadă, cu oricine şi oricum.

Baxter se aventură să întrebe:

— Eşti foarte sigură că e din vina lor?

Regina îl privi de parcă faţa sa s-ar fi acoperit brusc de pete galbene şi verzi.

— Fii atent, prea vorbeşti ca Bryg-Noz. El repeta întruna că Poporul Inferior este mizerabil pentru că noi îl obligăm să trăiască în condiţii mizerabile şi multe alte prostii de genul acesta. Actuala generaţie a Poporului Inferior nu este bună de nimic. Dar cu timpul... da, cu timpul vom vedea.

Ceea ce urma să se petreacă „cu timpul” se referea evident la proiectele secrete ale lui Mir-Kasa. Şi era evident că, printre schimbările în ordinea lucrurilor din Melnon pe care le putea gândi regina, ajutorul oamenilor din Poporul Inferior cu siguranţă nu-şi găsea locul.

— De ce toată lumea sare în sus şi urlă de groază sau de furie când cineva vorbeşte despre ajutorul care ar putea fi dat Poporului Inferior?

— Este absolut normal! În toate turnurile, cu excepţia celui al Leopardului, Poporul Inferior este cu mult mai numeros decât cel Superior, de cel puţin cinci ori mai mulţi. Datorită înţelepciunii de Război, Poporul Superior nu are decât săbiile şi baghetele sale de administrare a pedepsei. Şi nu există decât aproximativ o baghetă la zece oameni. Dacă vreodată cei din Poporul Inferior şi-ar închipui că noi îi respectăm sau ne temem de ei, ar putea să se întrebe de ce trăiesc în asemenea condiţii. Chiar le-ar putea veni ideea să ocupe nivelele superioare pentru a ne ataca. Şi în acest caz am fi obligaţi să-i ucidem pe toţi înainte ca ei să facă acelaşi lucru cu noi.

— Înţeleg.

— Într-adevăr, Baxter? Uneori îmi pun întrebări. Dar nu contează. Dacă faci ceea ce vreau, nu-mi pasă de ceea ce crezi. Numai păstrează-ţi gândurile pentru tine.

Era un sfat pe care Baxter şi-l dădea adeseori de la sosirea sa în această dimensiune. Însă devenea din ce în ce mai dificil să-l urmeze. Se hotărî să schimbe conversaţia, cel puţin parţial.

— Oare întreţinerea întregului Popor Inferior nu necesită cheltuieli îngrozitoare? Mi se pare că trebuie să existe metode mai puţin costisitoare pentru a face să se execute puţinele munci pe care par să le îndeplinească.

Bineînţeles, eforturile sale de a discuta logic fură în van. Mir-Kasa inspiră zgomotos pe nas şi spuse cu dispreţ:

— Din nou spui nişte prostii. Ce vom deveni fără Poporul Inferior care să ne servească? Şi ce poate câştiga la noi o persoană în afara dreptului de a avea mai mulţi servitori din Poporul Inferior? Înţelepciunea de Război reduce preţul războaielor noastre, iar Înţelepciunea de Pace ne reduce necesităţile. Dacă n-am avea de chinuit şi comandat Poporul Inferior, am risca să dăm războaie mai importante. Poate că am vrea să ne îmbrăcăm cu toţii diferit, sau să încercăm să avem mai multă mobilă, sau să avem o masă mai copioasă decât vecinii noştri. N-am putea supravieţui mult timp în

acest mod.

Baxter nu reuşi să reziste tentaţiei de a face observaţia că în Anglia se trăia foarte bine astfel.

— Da şi nu aveţi Popor Inferior în Anglia, dacă ar fi să-ţi dau crezare. Ei bine, n-aveţi nevoie de el. Însă noi avem. Fără Poporul Inferior, Turnurile din Melnon s-ar prăbuşi în praful şi mărăcinişurile Pământului Necultivat şi oamenii ar uita în curând că aici s-a înălţat Melnonul.

Baxter începea să creadă că prăbuşirea şi uitarea erau tot ceea ce merita Melnonul. Nu era sigur că ar exista în unul din cele şapte turnuri ceva care merita osteneala de a fi luat cu sine, învăţat sau chiar cercetat. Viaţa acestor oameni părea a fi un şir monoton de războaie, de politică şi intrigi meschine, de mese lipsite de gust (nouăzeci de varietăţi de produse sintetice) şi de încercări neputincioase de a se distinge prin îmbrăcăminte, atâta timp cât era ilegal să porţi o altă culoare decât cea a propriului turn. Era un miracol că toţi locuitorii celor şapte turnuri nu muriseră demult de plictiseală.

Cu excepţia amorului cu regina, Baxter n-avea mare lucru de făcut. Îndatoririle sale de intendent erau neînsemnate; nişte maiştri profesionişti dădeau toate ordinele necesare pentru ca totul să meargă bine. Efectuă totuşi o reformă, numind un maistru de prim rang pentru „administrarea” celor vinovaţi din Poporul Inferior, în loc să se ocupe personal de aceasta, după cum cerea tradiţia. Trebuia să-şi mărturisească faptul că nu era suficient de insensibil pentru a-i privi pe oameni răsucindu-se şi urlând sub zvâcnirile baghetei. Dar nu putea, bineînţeles, să-i facă o asemenea mărturisire lui Mir-Kasa. Prin urmare, îi ţinu un lung discurs despre onoarea de războinic aşa cum era aceasta înţeleasă în Anglia.

— Ar fi contrar onoarei, demnităţii şi gloriei mele să folosesc bagheta. Aceasta nu-i o armă de războinic, deoarece nu poate fi folosită împotriva unui bărbat sau unei femei care vrea să lupte sau să fugă. Nu-i decât un instrument de pedepsire (era să zică de tortură) şi de execuţie a criminalilor. Nu poate fi nimic altceva.

— Aşa crezi, ai? De aceea i te împotriveşti?

Simţind că Mir-Kasa îşi bate joc de el, Baxter aprobă încet. Ea zâmbi.

— Poate că într-o zi te voi face să-ţi schimbi părerea.

— Mă îndoiesc.

— Nu mă miră. Ai nişte idei fixe despre bine sau rău. Prea fixe, uneori. Însă cred că într-o bună zi bagheta te va face să le dai uitării şi vei fi foarte surprins să ţii una în mână.

Îi adresă un nou zâmbet enigmatic şi îi luă mâinile pentru a le lipi de sânii săi. Timp de câteva zile Baxter se întrebă ce dorise să spună şi apoi uită aproape cu desăvârşire această întâmplare.

Având destul timp liber, reuşi să exploreze turnul, cel puţin nivelele rezervate Poporului Superior. Îl interesau mai ales sălile de lucru, unde nişte maşinării complexe produceau toată alimentaţia, toată îmbrăcămintea, toate celelalte necesităţi, pornind de la elementele de bază care proveneau Dumnezeu ştie de unde. Baxter nu credea că actualii locuitori ai turnurilor erau capabili să fi creat această tehnologie avansată, însă trebuia să recunoască faptul că se foloseau foarte bine de ea. Muncitorii, clasa inferioară a Poporului Superior, păreau să fie şi cei mai rezonabili.

Aveau loc de asemenea reuniuni ale Consiliului Înţelepciunii. Acesta era alcătuit din cinci mari demnitari ai turnului – Primul Războinic, Primul Scrib, Primul Chirurg, Primul Maistru, Primul Muncitor, precum şi din şase femei care reprezentau restul Poporului Superior. Acestea erau alese în fiecare an. După ce le văzuse şi le auzise, Baxter presupuse că erau probabil alese după numărul bărbiilor lor şi după numărul de cuvinte pe care le puteau pronunţa pentru a nu spune nimic.

Pe parcursul celei de-a doua reuniuni, avură de judecat un războinic pentru încălcarea Înţelepciunii de Război. Acesta era acuzat că încercase să treacă în spatele adversarului în timpul războiului din ajun. Nefericitul încercă să se apere, însă fu redus la tăcere de înjurăturile furioase ale Primului Războinic. Fusese condamnat să fie despuiat public de armura şi armele sale, să îndure zece minute, de administrare medie (de asemenea, în public) şi să fie apoi exilat pentru totdeauna în Poporul Inferior. După ceea ce Baxter auzise povestindu-se o dată ce păţeau prizonierii, nu era o pedeapsă neobişnuită, nici extrem de severă.

Seara nu se putu abţine să nu vorbească despre aceasta cu regina.

— Oare este într-adevăr înţelept de a trimite atâţia războinici şi oameni capabili din Poporul Superior în rândurile Poporului Inferior? La urma urmei, aceştia nu-şi pierd capacităţile dacă sunt exilaţi. Mi se pare că există un risc; într-o zi sau alta ei s-ar putea uni şi-ar putea găsi o căpetenie şi or să ridice Poporul Inferior la revolta care vă sperie atât de mult pe toţi.

Mir-Kasa izbucni într-un hohot de râs aspru:

— Nu înţelegi construcţia minţii Poporului Superior, Baxter. Coborârea printre oamenii Poporului Inferior le distruge spiritul şi capacităţile. Nu mai sunt decât nişte umbre ale lor, se scufundă şi mai jos decât Poporul Inferior.

Pentru urechea expertă a lui Baxter aceste cuvinte nu părură totuşi atât de infailibile. Mir-Kasa părea mai degrabă să ţină un discurs la o adunare publică decât să exprime ceea ce credea cu adevărat. Nu se putu abţine să nu-şi pună întrebări şi să intre la bănuieli.

Acestea se confirmară. Într-o seară, după opt zile, Mir-Kasa în

persoană îl conduse pe Baxter către nivelele inferioare. Şi în aceeaşi noapte află în sfârşit detaliile planurilor lui Mir-Kasa cu privire la Melnon, la turnul său, la Poporul Superior şi Inferior.

Capitolul XI

Baxter şi Mir-Kasa erau culcaţi în patul uriaş, printre cearşafurile încâlcite şi pernele aruncate în dezordine. Regina era întinsă pe spate într-o poziţie admirabil de abandonată, cu privirea confuză şi părul desfăcut într-un evantai negru pe aşternuturile albe. Văzând-o astfel, o persoană neavizată ar fi spus că acolo se afla o femeie pe deplin satisfăcută, lipsită de orice dorinţă sexuală.

Baxter o cunoştea mai bine. Ştia cât de înşelătoare putea fi această aparenţă. Existau nişte semne revelatoare, tremurul gurii roşii, degetele lungi uneori crispate, mâna care se aventura din când în când către membrul său fleşcăit. Într-o bună zi, Mir-Kasa avea să-i ceară mai mult decât era în stare să dea. Acesta ar fi fost, probabil, dangătul de clopot pentru cariera şi puterea sa în Melnon şi poate chiar pentru existenţa sa. Cu siguranţă, acesta avea să fie începutul sfârşitului.

Se auziră la uşă cinci lovituri straniu distanţate. Baxter sări din pat şi strecură o mână sub pernă, pentru a înşfăca sabia scurtă care se afla acolo mereu.

— Cine este? strigă el.

Vocea sa o scoase pe Mir-Kasa din transa sa erotică. Ea se ridică, clătină din cap şi făcu un gest liniştitor cu mâna.

— Nu te îngrijora, Baxter. Este omul trimis de Bryg-Noz. Îmbracă-te şi adu-mi rochia neagră.

Baxter se supuse, însă numele lui Bryg-Noz îi puse în mişcare rotiţele creierului. Bryg-Noz, fratele mai mare al lui Kir-Noz, surghiunit de ani de zile în Poporul Inferior? Nu putea fi deloc o coincidenţă. Însă cum un fost războinic degradat şi aflat în dizgraţie îndrăznea să-i trimită mesageri reginei? Baxter avea impresia că misterul devenea tot mai de nepătruns.

Când Mir-Kasa şi el fură complet îmbrăcaţi, ea îi făcu semn să deschidă uşa. Un maistru de rangul trei intră şi se închină adânc.

— Fie ca toate binecuvântările nopţii să se răspândească asupra Măreţiei Sale, zise el. Bryg-Noz m-a trimis să anunţ că totul este gata.

— Foarte bine.

Mir-Kasa se duse să ia dintr-un dulap o centură largă, de culoare verde, în care erau strecurate două pumnale în teci.

— Înarmează-te, Baxter. Vom coborî la nivelele inferioare. Cred că vei găsi acolo răspunsurile la toate întrebările despre planurile mele.

— Te voi urma pretutindeni unde mă vei conduce, zise Baxter.

Era o replică politicoasă, minuţios aleasă pentru a-şi ascunde propria surescitare. Poate că acum va putea înţelege ion pic mai bine

modul lipsit de sens în care erau dirijate afacerile în Turnurile din Melnon.

O urmă pe Mir-Kasa, afară din apartamentele regale şi în puţul reginei. Cabina cu care coborâră era mult mai mică decât cea a războinicilor şi vopsită în culoarea cenuşie, care-i plăcea atât de mult reginei, dar cobora la fel de repede. Peste câteva minute, ajunseră la nivelul balconului, în centrul reţelei de coridoare care duceau spre ieşire.

Baxter credea că Mir-Kasa avea s-o ia pe unul dintre aceste culoare şi să iasă pe balcon, însă aceasta nu făcu decât câţiva metri, după care coti într-un pasaj îngust, absolut întunecos. Regina şi maistrul păreau să cunoască drumul, însă Baxter nu se putu abţine de la o oarecare îngrijorare.

După vreo cincizeci de paşi, maistrul se opri şi se apropie de zid. Ciocăni de cinci ori. O întreagă porţiune din zid alunecă cu un zgomot uşor. O slabă lumină verde străbătu prin deschizătură. Baxter putu să observe atunci o scară cu trepte de piatră, uzate, care cobora în spirală.

— Nu te teme de nimic, Baxter, zise regina. Ceea ce intenţionez să fac trebuie pregătit în cel mai mare secret.

El dădu din cap şi-l urmă pe maistru şi pe Mir-Kasa pe scară. Credea că aceste trepte se vor termina după o coborâre de aproximativ şaizeci de metri, când scara ar fi atins nivelul Pământului Necultivat. Dar nu. Aceasta continua să coboare şi înţelese că trebuiau să meargă până la cea mai adâncă dintre temeliile turnului.

După încă vreo şaizeci de metri mai jos, în faţa micului grup apăru o uşă. Maistrul ciocăni de cinci ori şi batantul alunecă, şuierând puţin. De data aceasta în semiîntuneric se afla o siluetă umană. Când înaintară în interior, Baxter fu sigur că aceasta era Bryg-Noz, atât de mult semăna cu fratele său.

Bryg-Noz era puţin mai înalt decât Kir-Noz şi mai zvelt. Avea părul puţin mai grizonat şi ochii mai spălăciţi şi obosiţi decât cei ai fratelui său, dar, făcând abstracţie de aceasta, ar fi putut fi gemeni.

Bryg-Noz se adresă reginei cu o voce cutezătoare. Era evident că nu-l impresiona.

— Aşadar, iată-l pe puternicul străin care l-a învins pe fratele meu. Oare mintea îi este la fel de iute ca săbiile?

— Poţi să mă crezi pe cuvânt, Bryg-Noz. Ştii că mă pricep în alegerea bărbaţilor.

— În ceea ce priveşte o anumită întrebuinţare a bărbaţilor, da. În ceea ce priveşte capacitatea acestora să cugete la fel de bine precum te pot satisface… vom vedea.

— Vrei să te cerţi cu mine, Bryg-Noz? murmură regina, aproape făcând nazuri.

Era ceva surprinzător. Dacă vreodată altcineva ar fi încercat să se „certe” cu ea în asemenea manieră, Mir-Kasa ar fi fost cuprinsă de o furie nebună şi îndrăzneţul ar fi fost pedepsit în mod memorabil şi dureros. Însă cu Bryg-Noz era aproape blândă. La urma urmei, gândi Baxter, fuseseră amanţi. Trebuia să rămână ceva.

Bryg-Noz ridică din umeri.

— Vreau pur şi simplu să mă asigur că ai judecat corect, Măreţia Ta. Aşadar... Oare acest Baxter-Liza trebuie să asiste la încercarea din această seară?

— Da. Cred că va putea da sfaturi bune referitor la folosirea baghetelor mari. Poporul său, are nişte metode aparte de luptă. Cred că ei folosesc în mod curent aceste sisteme.

Bryg-Noz îl întrebă din privire pe Baxter. Acesta dădu din cap. N-ar fi putut înţelege mai puţin din această conversaţie nici dacă s-ar fi desfăşurat în limba mongolă. Însă i se părea mai înţelept, fără îndoială, să aprobe.

— Bine, zise Bryg-Noz şi întoarse capul pentru a striga încetişor în întuneric. Kun-Rala!... Pregăteşte încercarea.

— Desigur, răspunse o voce feminină melodioasă.

Maistrul închise atunci uşa scării în urma lor. Imediat, în întuneric sclipi o altă lumină verde, palidă.

Baxter văzu că ei se aflau pe podeaua din pământ bătătorit a unei imense săli boltite, de cel puţin şaizeci de metri lăţime şi peste treizeci înălţime. Pereţii şi plafonul nu erau coloraţi în verdele general, ci într-un gri spălăcit, dintr-un material zgrunţuros, asemănător cu piatra, murdărit şi erodat de timp. Aici, în adâncimile Turnului Şarpelui, nu era necesar să se vopsească totul în verde şi să se cureţe. Baxter văzu în sfârşit micul grup care aştepta.

Erau cinci, patru purtând tunica zdrenţuită a Poporului Inferior şi o fată în întregime goală. Unul dintre membrii Poporului Inferior înaintă şi ridică o mână pentru a-i saluta pe Bryg-Noz şi pe regină.

— Suntem gata, zise el.

Acest „el” era o „ea”. Avea o voce limpede şi proaspătă. Baxter observă conturul sânilor sub tunica verde în zdrenţe şi două săbii scurte pe şoldurile subţiri. O femeie din Poporul Inferior care purta săbii, dădea şi primea ordine în prezenţa reginei! Înţelepciunea de Pace cu siguranţă nu făcea legea în această seară în subterană!

Un alt membru al grupului purta de-a curmezişul pieptului un sac mare. Îl lăsă la pământ şi îl deschise. Scoase din el un instrument asemănător cu baghetele de „administrare”, dar de două ori mai lung şi de două ori mai gros. Acesta nu era verde, ci gri argintiu, iar în jurul unei extremităţi se aflau câţiva cilindri de treizeci de centimetri lungime, ca nişte pile gigantice ale unei torţe electrice. Omul i-l întinse fetei, Kun-Rala, care îşi trecu repede degetele dedesubt, ca un

trăgător de elită, care examinează o armă de un model nou.

— Foarte bine, declară ea, întorcându-se spre celălalt membru al Poporului Inferior. Fă să pornească… fata.

Lui Baxter i se păru că percepe o uşoară modificare a vocii lui Kun-Rala când pronunţă aceste cuvinte.

Omul îşi desprinse de la centură o baghetă obişnuită şi o atinse cu ea pe fata goală. Foarte uşor, la genunchi, nu la ceafă. Prin urmare, în loc să urle şi să cadă pentru a se răsuci de durere la pământ, ea nu lăsă să-i scape decât un geamăt slab. Apoi se răsuci şi o luă la fugă.

Alergă spre central sălii, către peretele opus. Fugea atât de repede, încât picioarele sale albe nu erau decât o pată neclară în mişcare. Baxter se întrebă unde credea că poate fugi. Nu vedea nici o altă ieşire decât scara pe care veniseră ei, iar fata îi întorcea spatele.

Însă nu ajunse prea departe. Era la treizeci-patruzeci de metri şi încă fugea când Kun-Rala lipi iute lunga baghetă de umărul său. Un braţ subţire, nişte degete lungi traseră de un mâner. O pocnitură, un şuierat, un miros de ozon… şi fata se evaporă. Acum o clipă era acolo, în clipa următoare nu mai era nimic, în afară de un soi de ceaţă însângerată care cădea încet în locul unde fusese o fiinţă umană. Baxter simţi cum i se urcă fierea în gât. Se stăpâni cu preţul unui efort eroic şi îşi întoarse faţa nepăsătoare către regina Mir-Kasa, care părea să-i pândească reacţia.

— Ei bine, Baxter! Oare englezii dispun de nişte arme asemănătoare cu baghetele noastre mari?

— Nu întocmai, Măreţia Ta. Însă noi aveam nişte lucruri care pot funcţiona la fel de bine.

N-ar fi mărturisit că această… această rază a morţii depăşea cu mult tot ceea ce exista în Anglia, nici că demonstraţia fusese cât pe ce să-l facă să vomite.

— Te aşteptai să găseşti o asemenea armă aici, în Melnon?

— Nu, cu siguranţă nu.

— Ei bine, nici nu existau acum câteva anotimpuri. Este ideea unui muncitor de prim rang şi este o idee foarte bună, nu ţi se pare?

— Da, dar la ce serveşte? Înţeleg într-adevăr că aceasta este o îmbunătăţire imensă pe lângă baghetele normale, însă cu siguranţă nu ai nevoie de aşa ceva pentru…

— Pentru a pedepsi Poporul Inferior? Desigur nu, Baxter. Aceste baghete sunt făcute pentru a fi folosite împotriva războinicilor. Războinicilor din celelalte Turnuri din Melnon. Şi asupra Poporului Inferior, dacă va trebui.

Repede, în fraze scurte, ea îi vorbi despre adevăratul său proiect, explicându-i că baghetele mari, capabile să ucidă de la distanţă, erau punctul său forte. Schiţă pentru Baxter un tablou extrem de clar, chiar prea clar.

Ceea ce visa era să provoace Poporul Inferior din celelalte turnuri ca acesta să se revolte împotriva Poporului Superior. Poate că nu aveau să reuşească cu adevărat. Însă vor zgudui şi vor slăbi atât de mult celelalte turnuri, încât acestea urmau să fie nişte prăzi uşoare pentru războinicii din Turnul Şarpelui.

— Înarmaţi cu baghete mari? întrebă Baxter.

— Posibil. Dar sper că nu ne vom servi de ele altundeva. Ele sunt în primul rând menite să mă apere şi să apere Poporul Superior Înţelept din Melnon.

Prin „Poporul Superior Înţelept” înţelegea pe cei care vor consimţi s-o urmeze şi să se supună puterii sale absolute. Ea credea că aceştia vor fi numeroşi, atunci când va asigura Turnului Şarpelui suveranitatea supremă. Însă, cu toate acestea, nu putea fi sigură de întreg Poporul său Superior. Şi cu siguranţă aveau să fie destui care aveau să protesteze, dacă aflau ce plănuia. Provocarea la răscoală a Poporului Inferior era una dintre cele mai abominabile încălcări ale Înţelepciunii de Pace şi cel mai neînsemnat zvon ar fi provocat o vâlvătaie de reacţii.

— Şi, natural, este mereu posibil ca Poporul Inferior al propriului meu turn să afle ce se întâmplă şi să se revolte. Atunci i-ar ucide la fel de bine atât pe înţelepţii, cât şi pe nebunii din Poporul Superior şi ar lăsa Turnul Şarpelui prea slăbit pentru a-mi susţine domnia asupra Melnonului. Prin urmare, trebuie să mă apăr împotriva celor din Poporul Superior care ar vrea să se opună şi împotriva Poporului Inferior care mi-ar ataca partizanii din Poporul Superior. De unde şi baghetele mari.

Într-un cuvânt, baghetele mari urmau să înarmeze garda personală a lui Mir-Kasa, instrumentul domniei sale personale asupra Turnului Şarpelui şi tuturor celorlalte turnuri. Cu ele, o asemenea armată ar fi fost invincibilă, iar domnia lui Mir-Kasa asigurată.

Însă unde putea fi alcătuită această armată personală pentru ca ea să fie gata în caz de necesitate? Unde, în Turnul Şarpelui, se putea acţiona în secret?

Răspunsul sărea în ochi. La nivelele Poporului Inferior, a acestor creaturi mizerabile, ale căror fapte şi gesturi nu interesau cu nimic Poporul Superior. Astfel, când Bryg-Noz a fost degradat şi surghiunit în Poporul Inferior – în toată regula – a plecat cu instrucţiuni şi sfaturi din partea lui Mir-Kasa. Nu avea deloc nevoie de acestea din urmă, deoarece era extrem de inteligent. Şi de fiecare dată când un membru al Poporului Superior era pedepsit, dacă Mir-Kasa avea încredere în el sau ea, le spunea despre Bryg-Noz şi îi trimitea la el. Acesta ştiuse să se folosească bine de ei. Şi acum erau…

— Câţi, Bryg-Noz?

Bryg-Noz şi războinica Kun-Rala schimbară o privire pe care Baxter

o surprinse. O privire de complici. Din fericire, Mir-Kasa nu observă nimic.

— Într-adevăr, răspunse Bryg-Noz, la ultimul recensământ erau peste două sute.

— Nu-i rău, prietene, însă aceasta nu-i suficient pentru noi.

— Bineînţeles, zise Kun-Rala. Ştim că există peste o mie de baghete mari în compartimentele secrete ale sălilor de lucru. Însă este de ajuns o persoană limbută şi Nris-Pol sau altcineva ca el vor răscula tot turnul împotriva noastră. Şi tu ai de pierdut la fel de mult ca şi noi. Prin urmare, te implor să nu ne forţezi să acţionăm mai repede decât ar fi prudent.

Regina îi aruncă o privire plină de furie glacială şi Baxter speră că Kun-Rala va învăţa să-şi stăpânească un pic mai mult limba şi iritarea, dacă trebuia să fie amestecată într-o revoluţie. Totuşi regina inspiră profund şi ridică din umeri.

— Este evident că voi veţi fi cei aflaţi în pericol, prin urmare este corect să am încredere în judecata voastră. Dar te previn, se va sfârşi rău pentru voi, dacă aflu că aţi zăbovit atunci când nu mai exista pericol. Haide, Baxter. Cred că ai văzut destul pentru această seară, nu?

— Cu siguranţă, Măreţia Ta.

Urmând-o pe regină în semiîntunericul verde al scării, Baxter suci şi răsuci în mintea sa evenimentele serii. Nu se înşelase; regina Mir-Kasa avea de gând să dea totul peste cap în Melnon pentru a-şi spori puterea personală, nu pentru a-i ajuta pe oameni. Intrase într-un joc mult mai periculos şi cu o miză cu mult mai importantă decât îşi închipuise Baxter.

Însă din acest joc de puzzle mai lipseau nişte piese. Unde erau depozitate aceste baghete mari… Va îndrăzni el s-o întrebe? Şi oare Bryg-Noz şi amazoana Kun-Rala erau în întregime de acord cu Mir-Kasa cu privire la scopul „revoluţiei”? Privirea pe care o schimbaseră îi dădea de gândit. Era un alt punct pe care trebuia să-l lămurească înainte de a intra în această aventură.

Capitolul XII

Baxter se înşela crezând că avea timp suficient.

De fapt nu avea decât două zile. Era foarte puţin pentru a descoperi ceea ce vroia, chiar dacă s-ar fi putut deplasa liber în Turnul Şarpelui şi ar fi pus toate întrebările pe care le vroia. Aceste două zile le petrecu aproape în întregime în pat. În cele din urmă o aduse pe Mir-Kasa la un asemenea grad de saturaţie, epuizare şi inerţie, încât aceasta nu mai putea şi nu mai dorea să-i ceară nimic. Dacă situaţia depindea de virilitatea sa, nu risca nimic.

Însă aceasta depindea de multe alte lucruri, după cum îi aminti regina în dimineaţa celei de-a treia zile. Se sculară şi se îmbrăcară în veşmintele lor de ceremonie, pentru a asista la reuniunea Consiliului Înţelepciunii. Mir-Kasa părea mai rezervată şi mai încordată ca de obicei şi Baxter o întrebă dacă nu era bolnavă.

— Nu. Cel puţin, adăugă ea cu un zâmbet desfrânat, nu în acele părţi ale corpului pe care n-ai încetat să le epuizezi în aceste ultime două zile. Nu, sunt puţin îngrijorată în privinţa subiectului reuniunii de astăzi. Este o reuniune deschisă.

— Prin ce se deosebeşte de celelalte?

— După cum arată denumirea sa, este deschisă pentru toţi membrii Poporului Superior care doresc să participe la ea şi să ia cuvântul, în legătură cu orice lucru. Aceasta dă Poporului Superior impresia că are ceva influenţă. În general, reuniunile nu duc la nimic, decât la o mulţime de flecăreli inutile, trăncăneli şi certuri meschine. Din fericire, ele nu au loc decât de două ori pe an.

— N-ai putea s-o amâni pe aceasta?

Mir-Kasa ridică din umerii goi.

— O asemenea soluţie ar fi tot ce se poate mai rău. Ar avertiza întreg Poporul Superior din Turnul Şarpelui că se întâmplă nişte lucruri pe care eu încerc să le ascund. Nu, vom încerca să trecem de acest obstacol cum putem mai bine. Până la următoarea vor trece două anotimpuri. Şi în două anotimpuri…

Expresia sa dezvălui suficient ceea ce nu spunea.

Îşi terminară îmbrăcarea. Însoţiţi de garda cenuşie a reginei, coborâră la nivelul sălii de consiliu. În anticamera de ascultare se afla deja o mulţime nerăbdătoare să audă dezbaterile consiliului transmise prin difuzoare. Lista cetăţenilor care doreau să ia cuvântul era deja afişată pe uşă. Baxter şi Mir-Kasa o parcurseră şi nu reuşiră să-şi reţină un suspin de uşurare, nedescoperind pe ea numele lui Nris-Pol.

— Este bine, însă nu perfect, murmură regina. Unul dintre partizanii săi sau el însuşi încă poate invoca legea trădării.

— Ce-i aceasta?

— Un individ declară că are de prezentat consiliului o chestiune de trădare împotriva Înţelepciunilor şi automat capătă dreptul să ia cuvântul înaintea tuturor. Bineînţeles, dacă acuzaţia este falsă, aceasta se întoarce împotriva lui.

— Bineînţeles. Însă consiliul are tendinţa să se lase pradă panicii îndată ce se pune problema încălcării Înţelepciunilor. Nu trebuie aprofundate mai mult acuzaţiile, mai ales cele necugetate?

— Ai perfectă dreptate, Baxter. La fel se întâmplă şi în Anglia?

— Uneori, bombăni Baxter, gândindu-se la vânătorile de vrăjitoare şi alte epurări. Însă am călătorit în multe alte ţări şi am văzut adeseori de ce sunt în stare oamenii aflaţi la putere, prin urmare aproape nimic nu mă miră… nici nu-mi scapă.

Mir-Kasa intră în sala consiliului şi îşi ocupă locul. Baxter se aşeză în dreapta sa. Ceilalţi membri sosiră unul după altul, atât de pompoşi cât erau în stare. Mulţi erau absolut ridicoli şi Baxter cu greu se abţinu să nu izbucnească în râs. În cele din urmă toată lumea îşi ocupă locurile şi se trecu la ordinea de zi. Baxter avu impresia că unii membri încercau să scape cât mai repede cu putinţă de problemele curente, de parcă se grăbeau să treacă la altceva. Două dintre femei şi Primul Războinic i se păruseră deosebit de nerăbdători. Îl urmărea atent pe Primul Războinic, încercând să descifreze expresia de pe faţa sa ridată. De câteva ori privirile lor se încrucişară şi mereu Primul Războinic îşi întorcea ochii. Aceasta nu era deloc pe placul lui Baxter.

Se întreba cum s-o prevină pe regină, însă nu avu ocazia. Mir-Kasa se ridică şi pronunţă cuvintele oficiale care deschideau consiliul după toate regulile.

Îndată ce ea tăcu, în anticamera de ascultare se auziră nişte strigăte, nişte murmure, o busculadă. Baxter se încordă şi îl văzu pe Primul Războinic făcând acelaşi lucru. Văzu de asemenea o indiscutabilă licărire de triumf în ochii săi.

Uşa sălii zbură într-o parte şi apăru Nris-Pol, în armură de un roşu ţipător, purtându-şi nu numai cele două săbii regulamentare, ci şi alta, una lungă, în bandulieră.

— Va invoca legea trădării, şopti Mir-Kasa. Armura roşie este ţinuta tradiţională a celui care va aduce o acuzaţie pasibilă de „administrare” capitală. Ea simbolizează dorinţa sa de a vărsa sânge pentru a apăra turnul sau pentru a-şi sprijini acuzaţia.

Baxter dădu din cap, însă puţin îi păsa de explicaţia reginei. Centimetru cu centimetru, îşi împingea înapoi scaunul de la masă pentru a avea loc să fugă sau să se apere dacă era cazul. Şi îşi verifică de asemenea discret cele două săbii, pentru a se asigura că le putea scoate rapid din teacă. Nu ştia până unde intenţiona să ajungă Nris-Pol.

Acesta avansă până la masă şi ridică braţul drept. Mâna sa înmănuşată în roşu îl indică pe Baxter, cu un gest teatral. Rămase în această poziţie până când fu sigur că toată lumea era cu ochii pe el. Baxter fu nevoit să recunoască faptul că omul era într-adevăr înzestrat de la natură pentru a se da în spectacol.

— Consilieri! răcni Nris-Pol cu o voce care făcu să se cutremure pereţii. Invoc legea trădării pentru a lua cuvântul în consiliu deschis.

Se uită la Mir-Kasa parcă pentru a o sfida dacă îi refuza acest drept. Ea aproape că nu ezită înainte de a spune:

— Consiliul te ascultă, este dreptul tău. Şi este de asemenea dreptul reginei şi a Consiliului Înţelepciunii Turnului Şarpelui să te pedepsească imediat dacă nu ne spui nimic întemeiat.

Baxter îşi încrucişă mâinile, în aşa fel încât acestea nu erau decât la câţiva centimetri de garda săbiilor sale.

— Îl acuz de trădare pe Intendentul Reginei, reluă Nris-Pol, războinicul de prim rang Baxter-Liza.

— Care este natura „trădării” mele? întrebă Baxter cu o voce distantă şi glacială.

— Încerci să răzvrăteşti Poporul Inferior împotriva…

Restul frazei fu acoperit de nişte exclamaţii pline de groază şi de strigăte de furie. Acestea începuseră, după cum se aştepta Baxter, din partea Primului Războinic şi a celor două femei aliate, înainte de a face ocolul mesei şi a găsi un ecou în mulţimea din anticameră, care înjura şi ţipa.

— Tăiaţi difuzorul, ordonă Mir-Kasa. Putem asculta acuzaţiile fară a avea nevoie de urletele acestei haite de animale.

Baxter văzu fruntea reginei brobonindu-se puţin de sudoare; ea îşi muşca uşor buza. Una dintre femei – nu una dintre aliatele lui Nris-Pol – zise respectuos:

— Îmi cer scuze Măreţiei Sale, însă legea consiliului deschis este explicită. Cei care se află în anticamera de ascultare au dreptul de a auzi ceea ce se spune în consiliu, mai cu seamă într-o chestiune de trădare.

— Foarte bine, zise Mir-Kasa cu iritare, însă nu suntem obligaţi să ascultăm vociferările lor. Acesta este Consiliul Înţelepciunii şi nu o ceată de copii care trebuie să tremure la vocea părinţilor lor!

Nris-Pol avu suficientă prezenţă de spirit pentru a se agăţa de ajutorul pe care i-l acorda regina.

— Da, refuză să asculţi „vociferările” poporului turnului. Refuză să mă asculţi şi într-o zi apropiată planurile lui Baxter-Liza se vor coace şi vei auzi nişte vociferări pe care nu le vei putea ignora. Acestea vor fi urletele Poporului Inferior ridicându-se împotriva ta, cerând sângele tău, încercând să anuleze Înţelepciunea de Război şi Înţelepciunea de Pace.

Nris-Pol se lansă atunci într-o descriere detaliată, înfricoşătoare şi terifiantă, a tot ceea ce avea să se întâmple când avea să se revolte Poporul Inferior. Însă evită cu grijă să menţioneze cum avea să procedeze Baxter pentru a aţâţa această rebeliune şi a înfăptui toate aceste grozăvii.

Tumultul era în creştere atât în sala de consiliu, cât şi în anticameră. De-abia ar fi fost auzită explozia unei bombe, cu atât mai puţin o cerere a dreptului la apărare şi la combatere a acuzaţiilor. Unele feţe întoarse către Baxter erau atât de încrâncenate, încât acesta îşi verifică din nou poziţia săbiilor. Îşi zise că mulţimea care urla în spatele uşii era capabilă să dea năvală pentru a-l linşa pe loc. În acest caz, s-ar fi vărsat destul sânge, cu mult mai devreme decât prevedea Nris-Pol şi acesta n-ar fi fost numai cel al lui Mir-Kasa sau al lui Baxter.

În cele din urmă, Nris-Pol nu mai găsi nici cuvinte de spus, nici suflu pentru a le pronunţa. Când vocea isterică a agitatorului tăcu, cele ale agitaţilor scăzură în intensitate şi isteria lor se calmă. Liniştea se aşternu peste cele două săli. Privirile se întoarseră către Baxter şi către Mir-Kasa. Acum era rândul ei să joace.

Însă tăcerea se menţinu, până când Baxter fu sigur că nervii erau gata să plesnească cu zgomot, precum coarda unei viori prea întinse. El trase adânc aer în piept şi îşi strecură mâinile spre săbiile sale. În sfârşit, Mir-Kasa îi aruncă o privire scurtă şi se ridică.

— Nris-Pol, consilieri, zise ea cu o voce gravă, intendentului meu i-a fost adusă o monstruoasă acuzaţie de trădare. Eu îl consider un om cinstit. O clipă! strigă ea, ridicând mâna pentru a întrerupe mormăiturile de protest. Poate că era însă este clar că s-a lăsat pradă răului. (Feţele se destinseră, cu excepţia celei a lui Nris-Pol, care arboră un zâmbet triumfător.) Prin urmare, el nu mai este demn să rămână nici în postul său, nici printre membrii Poporului Superior. În conformitate cu Înţelepciunea de Pace, numai eu am dreptul să pronunţ sentinţa împotriva lui.

Se întoarse către Baxter şi îl privi în ochi.

— Baxter-Liza, fost Intendent al reginei, te surghiunesc din rândurile Poporului Superior. Declar că vei fi exilat în Poporul Inferior pentru a trăi şi muri acolo, după cum îţi va fi soarta. Niciodată, atât cât mâi ai de trăit, nu vei reveni printre cei din Poporul Superior. În caz contrar, vei fi imediat executat. Gărzi ale reginei! strigă ea. Duceţi-vă să-l aruncaţi pe Baxter-Liza în rândurile Poporului Inferior!

Capitolul XIII

Iniţiativa atât de rapidă a lui Mir-Kasa reduse pentru un moment opoziţia la tăcere. Suficient timp ca să sosească gărzile. Şeful lor se închină foarte adânc în faţa reginei, apoi se întoarse către Baxter:

— Vino cu noi, trădătorule. Înmânează-i Primului Războinic aceste arme pe care nu eşti demn să le porţi.

Baxter se ridică pentru a se supune, însă, auzindu-şi titlul, Primul Războinic ieşi din muţenia sa.

— Măreţia Ta…, bâlbâi el.

— Da? făcu rece Mir-Kasa.

— Aceasta nu are sens… nu înţeleg…

— Ce nu are sens şi ce nu înţelegi?

Primul Războinic redeschise gura, însă nu găsi nimic de zis. Înainte ca altcineva să îndrăznească să înfrunte furia evidentă a reginei, gărzile îl înconjurară pe Baxter şi îl împinseră către uşă. Când trecu prin faţa lui Nris-Pol, remarcă expresia feţei acuzatorului său. Războinicul avea aerul de a fi primit de la regină o lovitură de picior în burtă. Şi Baxter înţelegea de ce exilat printre membrii Poporului Inferior, ar fi fost în afara puterii lui. Şi ar fi fost un recrut de calitate pentru „armata” lui Bryg-Noz. Nris-Pol era pe deplin conştient de prima eventualitate. Baxter spera că habar nu avea de cea de-a doua.

Gărzile se grăbiră şi nu încetiniră decât după ce traversară anticamera de ascultare şi mulţimea bombănitoare din ea. Pe culoar se opriră o clipă pentru a-i lega mâinile la spate, apoi porniră din nou şi mai repede. Lui Baxter îi venea greu să-şi păstreze echilibrul pe pământul alunecos şi de câteva ori unul dintre gardieni trebui să-l ţină să nu cadă pe burtă. Erau cu toţii la fel de nervoşi ca şi el, probabil din aceleaşi motive. Poate că nu aveau chef să fie amestecaţi în conspiraţia lui Mir-Kasa, dar mai cu seamă nu vroiau să fie amestecaţi în linşarea prizonierului lor. Iar acesta avea să rămână un pericol sigur atât timp cât n-aveau să-l conducă cu toată graba în securitatea relativă a nivelelor Poporului Inferior.

Cei şase gardieni scoaseră cu toţii un suspin de uşurare când uşa puţului războinicilor se închise în urma lor şi cabina îşi începu coborârea. Însă atunci când uşa se deschise din nou, ei fură din nou în alertă. Doi dintre ei ieşiră în coridor şi se uitară în toate părţile înainte de a le face semn celorlalţi să-i urmeze. Baxter înţelegea această prudenţă. Nu putea şti cât timp avea să-i trebuiască lui Nris-Pol pentru a-şi reveni din surprindere şi a urla ordine în toate difuzoarele către toţi partizanii săi din turn. Îi avea desigur pretutindeni.

Primul Războinic şi cele două consiliere erau de partea sa, însă n-ar

fi putut progresa atât de repede fără susţinerea unei bune părţi din mulţime. Baxter spera că nu avea totuşi atâţia partizani încât să fie tentat să uneltească propria sa revoluţie împotriva lui Mir-Kasa.

Când primii doi gardieni semnalară că drumul este liber, toţi şase îl înconjurară din nou pe Baxter şi porniră în fugă spre o uşă încastrată. Acolo se opriră din nou şi şeful grupului recită cuvinte rituale de proscriere şi de excludere din rândurile Poporului Superior. Aceasta dură câteva minute, înainte ca el să-i taie legăturile prizonierului cu sabia şi să răcnească un ordin scurt:

— În pielea goală!

Toţi gardienii fiind cu mâna pe mânerul săbiei, Baxter consideră preferabil să nu discute. Îşi scoase coiful şi începu să-şi desfacă copcile armurii. În timp ce îşi scotea tunica peste cap, îl auzi pe unul dintre gardieni exclamând:

— Dar ce este…

Şi apoi un zgomot de paşi care se apropia şi scrâşnirea uşor de recunoscut a săbiilor scoase din teacă. Îşi azvârli tunica mai mult în grabă decât cu demnitate şi se întoarse exact la timp pentru a vedea cinci războinici înarmaţi oprindu-se în apropierea grupului. Toţi cinci erau cu sabia în mână. Cei şase gardieni scoaseră şi ei săbiile din teacă. Şeful lor îi măsură cu privirea pe noii veniţi.

— Ce faceţi aici, prieteni? Aceasta este problema reginei, nu a voastră, nici a celor pe care-i serviţi.

Unul dintre cei cinci mormăi cu dispreţ:

— Deloc. Este problema tuturor celor din Turnul Şarpelui care cred în Înţelepciunea de Pace. Acest… această creatură de Dincolo a venit printre noi, a câştigat bunăvoinţa reginei şi încearcă acum să răzvrătească Poporul Inferior. Dacă regina este atât de lipsită de discernământ, încât nu poate judeca cum…

— Ai grijă ce vorbeşti, soldat!

Şeful gărzilor renunţă la cuvântul „prieten" şi degetele sale se crispară pe mânerul săbiei.

— Ai grijă de tine însuţi, apărător al trădătorilor, scrâşni celălalt. Şi cine este el pentru tine, mai întâi? Te-am auzit excluzându-l din Poporul Superior, în conformitate cu Înţelepciunile. Deci, conform Înţelepciunii de Pace, el face acum parte din Poporul Inferior şi nici o lege a Poporului Superior nu-i poate fi aplicată. Nici un războinic din Poporal Superior nu-l poate apăra. Nici măcar regina!

Şeful gardienilor aprobă fără tragere de inimă. Baxter înjură în sinea sa. Încă o dată urma să fie prins în capcană de insuportabila supunere faţă de legi a acestui popor blestemat.

Şi aceasta putea fi într-adevăr ultima.

— Este adevărat? îl întrebă el pe şeful gardienilor reginei.

Omul nu găsi de cuviinţă să răspundă cuiva din Poporul Inferior.

Însă dădu totuşi afirmativ din cap.

— Atunci retrageţi-vă şi daţi-mi o şansă egală împotriva acestor tâmpiţi, strigă Baxter. Îi pot rupe în bucăţi fară să mă obosesc măcar.

Cu gura căscată, şeful îl privi fix pe Baxter:

— Dar nu poţi…

— Să mă apăr? Să mă ia dracu' dacă voi rămâne aici nemişcat şi voi lăsa banda lui Nris-Pol să mă doboare ca pe o sclavă!

Şi, înainte ca unul dintre ei să aibă timp să reacţioneze la această cugetare, Baxter trecu la acţiune: Mâna sa stângă se ridică şi pumnul său îl lovi pe şeful gardienilor peste grumaz. Omul se clătină. În timp ce cădea, Baxter se aplecări smulse cele două săbii de la centura acestuia.

— Ridicaţi-vă şeful şi spălaţi putina! mârâi el către gardienii reginei. Nu am nimic cu voi. Şi aţi face bine să vă duceţi s-o preveniţi pe Mir-Kasa că Nris-Pol îşi trimite soldaţii să se împotrivească justiţiei sale regale. Haide, ştergeţi-o, vă spun! Sunt destul de mare ca să-mi port singur de grijă, precum şi să mă ocup de majoritatea acestor gunoaie!

Fusese aruncat în rândurile Poporului Inferior, însă tonul său era unul de comandă. Şi mai ales acest ton fu auzit de gardieni, care îi dăduseră ascultare. Ridicară corpul nemişcat al şefului lor şi dispărură în coridor, de parcă ar fi fugit de un incendiu. Baxter profită de surprinderea celor cinci adversari pentru a se lipi cu spatele de zid. Apoi îşi flutură săbiile în aer şi zâmbi cu sălbăticie.

— Aşadar? Cine vrea să moară primul? Sau nimeni dintre voi nu este demn să servească Poporul Inferior, nici măcar să i se alăture?

Această insultă provocă un iureş furibund, aşa cum sperase. Era un atac mult prea dezordonat pentru a putea reuşi împotriva unui adversar competent. Baxter era mai mult decât competent, îi fu foarte uşor să înfigă o sabie în gâtlejul unui om şi să-i taie braţul celui de-al doilea. Urletul său se repercută pe culoar ca suflul unei explozii.

— Imbecilul, mârâi unul din supravieţuitori. Va asmuţi tot turnul. Tu, îi strigă el vecinului său. Fugi la difuzor, spune-i lui Nris-Pol că avem nevoie de întăriri. Cel puţin şase războinici. Repede, îţi spun!

Omul o luă din loc ca din puşcă şi ultimii doi războinici se întoarseră către Baxter.

— Aşadar, Nris-Pol este şeful vostru. Aceasta nu mă miră, bineînţeles. Însă poate că o va interesa pe Mir-Kasa.

— Nu vei fi tu cel care i-o va spune, zise unul dintre războinici. Nu vei supravieţui suficient timp.

— Ah, aşa? Aţi uitat de războiul împotriva Vulturilor? replică Baxter şi sări.

Dacă ar fi vrut să scape de ei, ar fi putut-o face cu uşurinţă, însă ştia că pe termen lung n-ar fi avut altă siguranţă decât în spatele uşii, în cartierele Poporului Inferior. Problema sa era să rămână în viaţă

până când gălăgia atrăgea pe cineva care ar fi putut şi ar fi dorit într-adevăr să-i deschidă. Apoi… dar va vedea pe urmă.

Nris-Pol îşi alegea bine războinicii. Era clar. Ambii erau extraordinari şi Baxter nu-şi putea permite să-l piardă din vedere pe nici unul. Zidurile coridorului repercutau ecourile continue ale săbiilor încrucişate. Baxter începu să se teamă că acest zgomot de duel avea să atragă musafiri nedoriţi.

Apoi auzi uşa alunecând cu acel zgomot pe care începea să-l recunoască. Nişte paşi răsunară grăbiţi în spatele său şi el se aruncă într-o parte. În timp ce se lipea de zid, o siluetă subţire în ţinută de războinic ţâşni prin uşă, fluturând două săbii.

Noul venit îl ignoră pe Baxter şi se năpusti direct asupra celor doi tovarăşi ai lui Nris-Pol. Şi într-o clipă se pomeni intrat în luptă corp la corp cu aceştia. În secunda următoare deveni evident că avea de a face cu nişte adversari mult mai puternici decât el. Sabia lungă a şefului grupului se abătu cu un zgomot asurzitor şi cea a noului venit zbură în văzduh pentru a cădea cât colo. Apoi se năpusti cel de-al doilea războinic, înşfăcă braţul stâng al atacatorului şi îl răsuci. Scoţând un strigăt ascuţit de durere, noul venit îşi lăsă din mână şi sabia scurtă.

Însă în graba lor de a-l învinge pe acest necunoscut, cei doi războinici uitaseră de Baxter. Acesta le aminti imediat, desprinzându-se de zid într-un iureş năprasnic. Sabia sa lungă străluci şi vârful se înfipse în gura deschisă a şefului, spărgându-i dinţii, tăindu-i limba, străpungându-i cerul gurii până la creier. Războinicul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi ca un morman, atât de brusc, încât Baxter scăpă sabia din mână.

Celălalt nu trase nici un folos din asta. Chiar înainte ca şeful său să atingă solul, îl lăsase în pace pe noul venit şi, în timp ce Baxter se pregătea să-l înfrunte, îşi luă tălpăşiţa, fugind ca un bezmetic.

Baxter se aplecă asupra noului venit, care era aşezat pe pământ şi îşi masa braţul lovit.

— A fost o stupizenie absolută! mormăi el. Nici măcar n-ai încercat să-ţi coordonezi atacul cu al meu! Dacă ai fi făcut-o, aceşti doi cretini nu ne-ar fi scăpat!

— Ştiu, murmură celălalt, ridicând către Baxter o faţă palidă, cu nişte ochi imenşi.

El tresări.

— Kun-Rala!

— Da, suflă ea.

Apoi se ridică şi îl înşfăcă de braţ pentru a-l târî prin uşă către teritoriul Poporului Inferior.

— Vino cu mine, repede! Trebuie să coborâm lângă Bryg-Noz!

— Dar cum se face că ai urcat?

— Te implor, nu putem rămâne aici. Acela a scăpat cu fuga şi va preveni toată lumea şi…

— Din cauza ta a scăpat cu fuga, replică furios Baxter.

Nu-i plăcea să fie târât ca o şalupă la remorcă fară să ştie de ce. Suportase destul din partea duşmanilor săi şi dracu' să-l ia dacă avea să se lase dus cu vorba de către prietenii săi… dacă aceştia îi erau prieteni!

Două secunde mai târziu regretă că vorbise cu atâta mânie. Faţa lui Kun-Rala se încreţi şi izbucni în lacrimi. Baxter scrâşni din dinţi. I-ar fi plăcut ca această fată să se decidă, pentru a şti dacă era un războinic sau o femeie. Nu ştia cât făcea ca femeie, însă ca războinic rezultatul era destul de jalnic. O luă în braţe, o strânse la pieptul gol. Căldura, forţa braţelor sale părură s-o calmeze. Cu o voce mai sigură îl rugă din nou:

— Te implor, Baxter-Liza. Ştiu că nu sunt bună de nimic în luptă. Însă Bryg-Noz nu avea multe persoane de încredere pentru a le trimite să te aştepte. Iar eu te pot conduce la el. Lasă-mă să fac aceasta, te implor! Trebuie să înţelegi că nu-ţi mai rămâne nimic de făcut aici. Şi ne poţi ajuta. Trebuie să ne ajuţi!

Baxter se întreba de ce *trebuia* să facă aşa ceva. Însă consideră că nu era momentul să pună prea multe întrebări. Hotărârea sa fu luată o clipă mai târziu, când auzi un zgomot de paşi şi nişte voci numeroase care se apropiau cu toată viteza.

Kun-Rala se eliberă repede şi lipi o mână de zid. Probabil apăsase pe un mecanism ascuns, deoarece uşa se închise în urma lor. Paşii şi glasurile se opriră de cealaltă parte. Nişte pumni furioşi loveau în uşă. Kun-Rala îl privi pe Baxter cu un aer îngrozit.

— Te implor, Baxter-Liza. Coboară cu mine să te întâlneşti cu Bryg-Noz! Pot crede că eşti atât de periculos, încât vor forţa uşa. Şi atunci ne vor ucide pe amândoi!

Baxter nu prea avea de ales. Sau avea încredere în această fată, sau ieşea înapoi şi îşi încerca norocul împotriva războinicilor pe care Nris-Pol cu siguranţă îi adusese afară. Şi după gălăgia pe care o făceau trebuiau să fie cel puţin doisprezece.

— Bine, Kun-Rala, condu-mă la Bryg-Noz.

Capitolul XIV

Îl găsiră pe Bryg-Noz jos de tot, într-o cămăruţă mică, de lângă vasta sală unde Baxter asistase la demonstraţia baghetelor mari. Generalul armatei clandestine a lui Mir-Kasa se ridică pentru a-l întâmpina, cu mâna întinsă.

— Fii binevenit în rândurile noastre, Baxter-Liza. Sau este prea devreme să fii acceptat printre noi?

El făcu un gest scurt şi câţiva oameni rezemaţi de perete se ridicară, scoţând săbiile din teacă. Baxter izbucni în râs.

— S-ar putea spune că nu ai mai multă încredere în mine decât am eu în tine. Am lăsat-o pe Kun-Rala să mă conducă aici pentru că nu aveam nici un chef să mor imediat. Iar acolo sus, exact asta riscam să fac. Erau peste doisprezece tovarăşi ai lui Nris-Pol care loveau în uşă când am coborât.

Un semn cu capul al lui Kun-Rala confirmă aceste cuvinte. Bryg-Noz îl examină un moment pe Baxter, apoi oftă şi se întoarse spre oamenii săi care îşi băgară la loc săbiile în teacă.

— Ai face bine să ne povesteşti ce s-a întâmplat astăzi, Baxter. Povesteşte totul, ce-ai chibzuit, ce ai văzut şi ai auzit tu personal.

El nu se lăsă rugat. Faţa lui Bryg-Noz se alungi tot mai mult pe parcursul povestirii. Baxter văzu lacrimi strălucind în ochii lui Kun-Rala şi şiroind pe obraji. În fundul camerei, unul dintre oameni înjură încetişor. În cele din urmă Baxter tăcu şi Bryg-Noz scoase un nou suspin.

— Afurisită istorie, Baxter. Acum spune-mi cum înţelegi proiectele reginei Mir-Kasa… referitoare la viitorul Melnonului.

— Probabil că le-ai auzit destul de des.

— Da, fară nici un dubiu. Însă vreau să ştiu ce crezi tu despre ele. Poate că le-ai auzit şi înţeles în alt mod decât mine.

Baxter îi spuse sincer. Pe măsură ce vorbea, vedea cum ochii lui Bryg-Noz se rotunjeau şi îşi pierdeau expresia plictisită. În sfârşit acesta se ridică şi începu să meargă încolo şi încoace, cu un zâmbet larg pe buze.

— Înţeleg. Înţeleg foarte bine. Şi tu crezi că pe Mir-Kasa n-o preocupă decât propria sa putere şi nici într-un caz Poporul Inferior sau viitorul Melnonului cu un singur popor unit?

— Mi se pare că aceasta este la fel de vizibil precum Turnurile din Melnon în câmpie, replică Baxter categoric.

Bryg-Noz veni spre el şi îi puse ambele mâini pe umeri.

— Atunci cred că ne înţelegem. Dacă ai fi crezut că Mir-Kasa se interesează cu adevărat de altceva în afară de propriul său viitor… dar

nu contează. Vreau să te întreb un lucru. Ai vrea să ni te alături şi să ne ajuţi să facem din Melnon un oraş liber, cu un popor liber, nici Superior, nici Inferior? Să punem capăt războaielor, să punem capăt Înţelepciunii de Război, Înţelepciunii de Pace, să nu ne mai folosim cunoştinţele doar în beneficiul anumitor persoane?

— Programul mi se pare ambiţios.

— Şi este. Însă ce putem face altceva? Astăzi Melnonul este strâns într-un lanţ. Dacă putem sparge acest lanţ, să-l înlocuim cu ceva mai bun…

— Oare puteţi?

— Nimic nu ne împiedică să încercăm, zise Bryg-Noz cu simplitate.

Dacă Bryg-Noz ar fi răspuns altfel, Baxter s-ar fi alăturat acestei mişcări pentru „a face din Melnon un oraş al popoarelor libere”, însă numai pentru a-şi salva pielea până la întoarcerea sa în Dimensiunea Normală. De preferinţă, cu una dintre baghetele mari subsuoară, dar înainte de toate viu. Era aproape tot ce putea spera să aducă din această dimensiune de fanatici legaţi de regulamente.

Dar Bryg-Noz era cinstit şi nu-şi făcea iluzii cu privire la posibilitatea de a mătura trecutul Melnonului şi a-i construi de unul singur viitorul. Însă vroia într-adevăr să încerce. Şi acest gen de revoluţionari îi plăcea lui Baxter. Dacă Bryg-Noz ajungea să domnească asupra Melnonului, existau şanse mari ca turnurile să nu schimbe o tiranie sângeroasă cu alta.

După ce şi-au pecetluit acordul cu o strângere de mâini, cei doi bărbaţi se aşezară şi Baxter primi în sfârşit explicaţia pe care o aştepta de când Kun-Rala îl târâse după ea pe scară.

Regina Mir-Kasa nu bănuia tot ceea ce Bryg-Noz şi ai săi aveau de gând să facă cu armata sa personală. Răsculaţii erau de acord să meargă cu ea până la un anumit punct; nu vroiau nimic altceva decât să răstoarne Poporul Superior al celorlalte turnuri. Acţiunea avea să fie sângeroasă, dar ce era de făcut? Numai când Turnul Şarpelui avea să domnească asupra Melnonului, atunci suverana sa avea să se pomenească… în şomaj.

Urmărindu-şi cele două scopuri, Bryg-Noz şi tovarăşii săi făceau recruţi atât printre membrii Poporului Inferior, cât şi printre cei ai Poporului Superior, surghiuniţi de către Mir-Kasa. În locul celor două sute anunţaţi, aveau peste patru sute de partizani de încredere şi o listă de simpatizanţi de patru ori mai lungă.

Acestea fuseseră planurile până în prezent. Însă cu Nris-Pol pe picior de război, trebuiau evident făcute schimbări. Dacă Nris-Pol poseda deja puterea despre care vorbea Baxter, acesta era sfârşitul securităţii subterane a celor din Poporul Inferior. El putea, la fel de uşor ca regina Mir-Kasa, să trimită aici spioni. Iar când ar fi descoperit ceea ce se întâmpla, i-ar fi fost uşor s-o acuze pe regină de trădare.

Baxter constatase urmările unei asemenea acuzaţii. Mir-Kasa ar fi avut noroc scăpând cu viaţă, iar Nris-Pol ar fi domnit asupra Turnului Şarpelui.

Atunci avea să găsească cu siguranţă sala de lucru unde erau depozitate baghetele mari. Ce ar putea face un om cu sute de baghete capabile să dezintegreze un războinic de la cincizeci de metri sau mai mult era evident. Aveau să moară zeci de mii de oameni, atât din Poporul Superior, cât şi din cel Inferior, de îndată ce avea să pornească la cucerirea Melnonului, fie că ieşea sau nu învingător.

În consecinţă, Turnul Şarpelui nu mai putea adăposti mişcarea. Erau nevoiţi să fugă cu arme şi bagaje.

— În Turnul Leopardului? întrebă Baxter.

Bryg-Noz tresări de mirare.

— Cum ai ghicit?

— Zău, am şi eu ochi să văd. Parcă ar vrea cu orice preţ să se deosebească de celelalte turnuri. Şi am auzit discuţii. Se spune că Leoparzii îşi fac mai puţine griji cu privire la ierarhia dintre Poporul Superior şi Poporul Inferior.

— Este adevărat. Prin urmare, sunt singurii spre care ne putem îndrepta.

— Dar oare vor fi de acord să participe la un război împotriva tuturor celorlalte Turnuri din Melnon?

— Când le vom arăta baghetele mari şi când le vom povesti despre Nris-Pol... cred că cel puţin ne vor asculta. Cât despre a se lăsa convinşi, aceasta-i altă problemă. Dar înainte de toate trebuie să-i scoatem pe ai noştri din acest turn şi să-i ducem la Leoparzi.

Părea un lucru relativ simplu. O subterană pornea de la una dintre săli pentru a ieşi peste opt sute de metri în Pământul Necultivat. Aceasta exista de la construirea turnului şi fusese de multe ori folosită de grupuri secrete. Odată ieşiţi din tunel, nu le-ar fi fost deloc greu să meargă până la Turnul Leopardului. Ajunşi acolo, ar fi aşteptat dimineaţa şi ar fi cerut azil.

— Ar trebui să luăm cu noi câteva baghete mari, zise Baxter. Leoparzii vor vrea, desigur, să li se facă o demonstraţie. Şi apoi acestea ne vor fi de folos când ne vom întoarce în Turnul Şarpelui.

— Fără nici o îndoială, zise Bryg-Noz, însă Mir-Kasa nu ne-a dat decât una singură şi aceasta aproape că şi-a pierdut puterea. Este evident că nu are o încredere oarbă în noi.

— Pe cuvânt, în acest caz trebuie ca cineva să urce în sala de lucru şi să aducă câteva, în seara când vom părăsi turnul. Cine ştie unde se află, pentru a mă călăuzi? Deoarece ar fi mai bine să fiu eu cel care va merge încolo. Nu sunt de neînlocuit pentru voi, cunosc destul de bine nivelele superioare şi sunt probabil cel mai bun războinic din Turnul Şarpelui, dacă va avea loc o luptă. Însă nu cred că vom ajunge până

acolo… Am mai făcut aşa ceva în Anglia în timpul călătoriilor mele şi am destulă experienţă.

— Vreau să te cred într-adevăr, Baxter-Liza şi accept oferta ta. Însă ai avea nevoie de un companion pentru a-ţi păzi spatele.

— Lasă-mă să-l însoţesc, Bryg-Noz, interveni Kun-Rala. Mă pot deghiza în războinic sau în maistru, iar Baxter în servitor. Aş putea să-i duc armele sub veşmintele mele şi el o ramă de transport pentru baghete.

— Foarte bine. Aşa veţi proceda amândoi în seara evadării. Acum trebuie să stabilim sarcinile tuturor celorlalţi.

Bryg-Noz nu se uită la Kun-Rala, după cum nu-i observă nici expresia ochilor când îl privi pe Baxter. Însă acesta o văzu bine.

Prin urmare, nu rămase foarte surprins când ea intră în aceeaşi noapte în mica încăpere mizerabilă, care îi fusese oferită. Era pe cale să adoarmă liniştit pe salteaua sa din paie, când uşa se întredeschise şi Kun-Rala se strecură în cameră. El tresări şi se ridică.

— Ce faci aici? o întrebă Baxter, fără a şti prea bine dacă era supărat sau înveselit.

— Nici eu nu prea ştiu ce fac în acest moment, replică ea cu un zâmbet viclean, însă ştiu ce voi face în curând.

Purta una dintre lungile tunici verzi ale celor din Poporul Inferior, un veşmânt mai degrabă urât şi diform, pe care îl îmbunătăţise cu o centură strânsă, care-i scotea în relief talia subţire şi sânii zvelţi. Baxter nu se putu abţine să nu-şi oprească privirea asupra lor şi, la rândul său, Kun-Rala îi parcurgea cu ochii întreg corpul. Bărbatul dăduse la o parte cuverturile şi era aşezat gol-puşcă pe saltea.

Ea se duse să închidă uşa, apoi veni să se aşeze lângă saltea.

— Eu… n-am avut deloc ocazia să fiu femeie, ştii. Am fost nevoită să fiu un războinic pentru cauza noastră… aproape din totdeauna. Sunt mândră de aceasta, însă mi-ar plăcea foarte mult să învăţ să fiu femeie, Baxter şi cred că m-ai putea învăţa foarte bine.

Baxter nu-şi putu împiedica simţurile să se trezească, dar se întrebă dacă era într-adevăr momentul.

— De ce acum, Kun-Rala? Noi…

— Noi putem muri poimâine seară. Poate că vom muri împreună, însă aceasta nu-i tot ceea ce aş dori să facem împreună. Vreau să mă înveţi cum să fiu femeie, înainte de a muri, dacă trebuie să mor în acea noapte… Te implor, Baxter-Liza!

Baxter nu mai avea nevoie să spună da, corpul său răspundea pentru el. Şi dacă Kun-Rala vroia să înveţe să devină femeie, ea ştia deja suficient pentru a recunoaşte excitarea unui bărbat, când aceasta bătea la ochi. Se lungi lângă el şi îl cuprinse în braţe. Baxter îi simţi supleţea şi căldura corpului sub tunica subţire şi propriul său corp spuse „da” şi mai viguros. Ea deveni conştientă de membrul tare

care palpita lipit de ea şi un zâmbet îi tremură pe buze.

Mâinile lui Baxter dezlegară singure centura tunicii. Kun-Rala ridică braţele şi degetele lui Baxter merseră de-a lungul coapselor sale, sub rochie, mângâiară carnea fragedă, apoi, cu un gest scurt, smulseră tunica şi o aruncară într-un ungher. Kun-Rala nu purta nimic pe dedesubt şi în semiîntuneric corpul său părea să strălucească ciudat.

Acum mâinile lui Baxter puteau hoinări liber, smulgând gemete slabe atunci când se apropiau de punctele sensibile. Vârful sânilor era unul dintre acestea: bobocii de trandafir întunecaţi şi fini se ridicau la prima atingere uşoară. Kun-Rala lăsă să-i scape un slab „da” înăbuşit. Atunci Baxter zăbovi asupra sânilor săi pentru un timp mai lung, până când această stimulare o făcu să gâfâie, să geamă şi să se contorsioneze. În acelaşi timp, propriile ei mâini pipăiau neîndemânatic corpul lui Baxter. Dezmierdările lor erau ezitante şi stângace, însă delicate. Însă această neîndemânare îl excita şi mai mult pe Baxter. Simţi o durere plăcută în şale când degetele lui Kun-Rala alunecară pe muşchii de oţel ai abdomenului şi se încleştară pe umărul său.

Nu-şi întrerupse dezmierdările din cauza aceasta, deoarece ghicea că Kun-Rala încă mai avea nevoie să fie pregătită înainte de a fi suficient rătăcită într-o ceaţă erotică. Abandonă mameloanele şi frământă sânii tari, din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai repede. Tânăra îşi dădu capul pe spate şi închise ochii. Cealaltă mână a lui Baxter simţea umiditatea crescândă dintre coapsele ei fusiforme. Exploră această umiditate şi şoldurile lui Kun-Rala începură să se legene, să tresară, mai întâi lent, apoi frenetic.

În sfârşit el văzu, simţi şi o auzi că e pregătită. Se rostogoli spre ea, însă tânăra făcu acelaşi lucru, mai repede decât el. Păşi peste trupul bărbatului, apoi îl încălecă. Baxter se ridică, ea căzu înapoi şi atunci el o penetră.

Era atât de excitată, atât de grăbită, încât primul spasm avu loc chiar din prima clipă. Ea scutură din cap, îşi înfipse ambele mâini în părul tuns scurt, muşchii săi pelvieni se cutremurară convulsiv şi organul palpitant al lui Baxter fu inundat. Femeia se răsturnă pe spate, atât de arcuită, încât lui i se păru că avea să-şi rupă şalele, apoi căzu în faţă, cu sânii turtiţi de torsul ud leoarcă de sudoare al lui Baxter. Însă el nu-şi conteni mişcările ascendente şi descendente şi ea cu atât mai mult. Kun-Rala atinse un al doilea orgasm şi la al treilea Baxter ajunse concomitent cu ea. Cele două corpuri împreunate se arcuiră într-un spasm incredibil, gemetele lor se contopiră.

Ea se lăsă să cadă domol pe pieptul musculos şi, de această dată rămase nemişcată mult timp. Nici el nu se mişca mai mult. În sfârşit îşi recăpătă suficient respiraţia pentru a murmura:

— Ţi-a fost teamă că nu ştii cum să fii femeie, *fie?*

Ea se ghemui fericită la pieptul lui şi el o cuprinse din nou. Pentru un moment crezu că încearcă să-l revigoreze. Dar deloc. Ghemuită pe pieptul său, ea adormi liniştită. Baxter o imită în curând.

Capitolul XV

Baxter regla curelele ramei de transport pentru a o face cât se putea de confortabilă. Din fericire, n-avea s-o care decât câţiva kilometri. Două ore de marş cu pas rapid trebuiau să le permită să ajungă, lui şi lui Kun-Rala, la picioarele Turnului Leopardului, unde aveau să aştepte cei pe care Bryg-Noz avea să-i conducă prin subterană. Precum şi, spera Baxter, un comitet amical de primire din Turnul Leopardului.

Până acum totul se desfăşurase perfect. Bryg-Noz era un om cu experienţă, care se mărginise la un plan foarte simplu. Peste jumătate din contingentul său trebuia să rămână în Turnul Şarpelui, minuţios ascuns. Aceştia aveau să fie gata să intre în acţiune când venea momentul cuceririi turnului. Cei două sute de războinici vajnici îşi vor urma căpetenia prin tunel pentru a alcătui, odată ajunşi în Turnul Leopardului, nucleul unei „armate de eliberare”. Aveau să plece noaptea şi dimineaţa aveau să fie departe. În acest timp Baxter şi Kun-Rala trebuiau să urce în sala de lucru unde erau ascunse baghetele mari şi să ia cel puţin douăsprezece. După care urmau să folosească elevatoarele pentru a coborî la nivelul solului şi să se alăture primului grup.

— Gata? o întrebă Baxter pe Kun-Rala.

— Gata.

Ea îşi scoase bagheta din teaca agăţată de centironul de maistru, adoptă o expresie posacă şi arătă spre scară. Baxter luă la rândul său înfăţişarea unui câine bătut, care se potrivea foarte bine unei creaturi din Poporul Inferior şi îşi târî picioarele până la uşă. Dacă putea păstra această expresie, era aproape sigur că n-avea să-l recunoască nimeni. Era plin de grăsime şi praf, iar capul său fusese ras în întregime.

Urcară încet pe scara secretă pentru a-şi cruţa forţele. Când ieşiră în coridor, se îndreptară spre puţul Poporului Inferior. Kun-Rala ar fi preferat să continue pe jos până la sala de lucru, cu peste o sută de metri mai sus, însă Baxter o făcu să-şi schimbe hotărârea. La această oră din noapte era puţină lume, din Poporul Superior sau Inferior, care se plimba, cu excepţia câtorva grupuri de lucru ca şi ei. Iar economia de timp şi de energie ar fi fost preţioasă, mai cu seamă dacă ar fi fost obligaţi să lupte. Baxter spera că nu, însă nu putea fi sigur.

Fură nevoiţi să parcurgă peste şaizeci de metri pe teren descoperit, prin culoar, de la uşa scării la puţ. Întâlniră un grup de lucru din Poporul Inferior condus de un candidat la rangul de maistru, care se înclină în faţa lui Kun-Rala, însă nu zise nimic. Era un semn bun.

Nu era nimeni în cabina puţului care-i duse în câteva secunde către

nivelele superioare. Şi nimeni în coridorul de la ieşire. Însă când ajunseră la colţul celui care ducea spre sălile de lucru, văzură un gardian postat în faţa uşii principale.

Baxter înjură în sinea sa şi o trase pe Kun-Rala la perete, între ei şi gardian erau opt metri, strălucitor iluminaţi şi doar circa treizeci de centimetri între acesta şi dispozitivul unui sistem de alarmă recent instalat.

— E ceva nou, şopti Kun-Rala. Niciodată Poporul Superior nu a postat gardieni aici.

— Fii recunoscătoare că nu-i decât unul. Cred că îi putem veni de hac. Dacă vrei să-ţi dezgoleşti sânii…

Kun-Rala îl privi zăpăcită.

— Da, dezgoleşte-te până în talie. Apoi vei avansa şi te vei arăta gardianului. Ar trebui să-şi îndrepte privirea asupra ta pentru câteva secunde. Aceasta îmi va fi de ajuns.

— Nu poţi fugi până acolo fară ca el să te vadă şi să dea alarma?

— N-am nici o intenţie s-o fac, spuse Baxter cu un zâmbet larg, mângâindu-şi sabia scurtă. Această şmecherie se aruncă foarte bine. Haide, grăbeşte-te…

Îi dădu o palmă uşoară peste fese şi ea întoarse spre el o privire de adorare pură. Apoi îşi descheie în faţă tunica, o făcu să alunece, scoase braţele şi avansă încet în culoar, încercând să-şi legene senzual şoldurile. Din păcate, această impresie era mai degrabă ratată.

Însă restul era de ajuns. Gardianul căscă ochii mari văzând-o mergând spre el, apoi deschise gura. În acel moment Baxter făcu un pas la vedere şi sabia sa scurtă sclipi zburând în văzduh. Îi tăie figura gardianului cu un zgomot slab, de satâr înfipt în carne. Exclamaţia de surprindere se transformă într-un gâlgâit jalnic şi el se prăbuşi, cu ochii şi gura încă deschise.

Fără să-şi dea oboseala să-şi ridice tunica, Kun-Rala scoase repede o cheie din punga centurii şi descuie uşa sălilor de lucru.

— Repede, zise ea. Bagă-l în tomberon. Dacă-l lăsăm aici, l-ar putea vedea cineva. Şi atunci vor scotoci sălile.

Vocea nu-i tremura; părea în întregime stăpână pe sine. Baxter aprobă şi săltă cadavrul pe umeri. În aceeaşi clipă auzi nişte paşi în urma sa. Lăsă jos corpul, smulse sabia scurtă din figura despicată şi se răsuci pentru a-l înfrunta pe inamic.

Încremeni. Fu rândul său să deschidă larg gura şi ochii. În spatele său Kun-Rala scoase un ţipăt uşor. În faţa lor stătea Pen-Jerg, cu ambele săbii scoase din teacă, cu un zâmbet întrebător pe buze.

— Baxter-Liza, murmură el.

— Ei da!…

— Tu… n-ar trebui să fii aici, zise Pen-Jerg. Ai putea fi pedepsit

pentru aceasta, ştii. Şi presupun că tu l-ai ucis pe gardian?

Baxter dădu afirmativ din cap. Sesiză că Pen-Jerg spusese că „ar putea” fi pedepsit şi nu că va fi. Răspunse printr-o întrebare, pe un ton puţin ironic:

— Şi tu ce faci aici la această oră din noapte, Pen-Jerg, viteazule comandant? Inspectezi cumva posturile gardienilor pentru Nris-Pol?

Pen-Jerg tresări, de parcă Baxter l-ar fi lovit şi se strâmbă, apoi scuipă pe solul strălucitor.

— Pentru Nris-Pol? Nu, fac un rond pe cont propriu. Nris-Pol a lansat nişte zvonuri stranii despre lucruri şi mai stranii care s-ar petrece în Poporul Inferior. Vreau să văd personal dacă spune sau nu adevărul… Acum nu mai ştiu. Ce faci aici?

Baxter îi spuse, trecând cu vederea doar revolta plănuită a Poporului Inferior şi baghetele mari. Ştia că Pen-Jerg n-ar fi suportat prima şi era mai bine să nu ştie nimic despre celelalte. Când tăcu, războinicul rămase atât de mult timp fără a scoate vreun cuvânt, încât Baxter începu să se neliniştească. Dacă apărea altcineva, mai puţin prietenos? În cele din urmă, Pen-Jerg clătină încetişor din cap. Baxter îşi încordă muşchii, pregătit să sară asupra lui, pentru a încerca să-l ucidă repede şi fără zgomot. Războinicul îi ghici gândul şi zâmbi.

— Calmează-te, Baxter-Liza. Dacă ceea ce faci este pentru regina Mir-Kasa – cu toate defectele sale – şi împotriva puterii lui Nris-Pol, atunci nu te voi împiedica. Aş putea chiar sta de gardă în timp ce tu şi prietena ta faceţi ce aveţi de făcut. Cred că ar trezi mai puţin curiozitatea decât acesta…

Împinse uşor cadavrul cu vârful piciorului. Apoi îl ridică pe mort pe umerii săi, în timp de Baxter şi Kun-Rala se repeziră în sălile de lucru. În timp ce fugeau din una în alta, Kun-Rala îl privi nervos pe Baxter.

— Putem avea încredere în el?

— Da, atâta timp cât nu ştie exact ce facem. Nu-l simpatizează mai mult ca noi pe Nris-Pol. Şi, de altfel, avem de ales?

Ea fu nevoită să recunoască faptul că nu aveau de ales.

Sala pe care o căutau era situată la peste treizeci de metri de uşa principală. Era plină de nişte maşinării ciudate, montate pe mese de marmură. Lui Baxter i-ar fi plăcut să aibă timp să le cerceteze, însă timpul era exact ceea ce le lipsea mai mult.

Kun-Rala fugi spre una dintre maşinării şi o puse în funcţiune. Un bâzâit surd umplu camera. Apoi ea se strecură sub masă şi Baxter avu impresia că întoarce cadranul unei încuietori cu cifru. Un declic, un zgomot cunoscut al unei uşi deschizându-se şi, într-un ungher, o comodă înaltă. O parte din perete se răsuci, scoţând la iveală un alcov întunecos. Baxter văzu strălucind formele sinistre a sute de baghete mari.

I se alătură lui Kun-Rala în alcovul secret şi se grăbi să ia cu braţul

baghetele pentru a le înghesui în sacul fixat de rama de transport. Când avu o încărcătură atât de grea, încât putea căra fugind sau luptându-se, se întoarse către Kun-Rala.

— Am vreo cincizeci. S-o ştergem.

— Aşteaptă…

Ea era lăsată pe vine lângă rasteluri şi unea mai multe cilindre ale baghetelor mari. Apoi încolăci un fir pe vârful cizmei şi îl trase pe pământ până la uşă. În sfârşit, se ridică şi se şterse pe mâini.

— Hai! Dacă cineva calcă pe acest fir sau trage de el, va declanşa tuburile de forţă legate de acesta. Iar ele le vor declanşa pe cele ale tuturor baghetelor mari din alcov.

Baxter nu se simţi în apele sale.

— Şi ce va provoca aceasta?

— Nu ştiu. Numai muncitorul care le-a inventat şi regina ştiu. Presupun că va ucide lumea de la mai multe nivele, în sus şi în jos; ar putea chiar arunca în aer întreg turnul, dar nu cred. În orice caz, nimeni nu va şti niciodată ce a fost aici înăuntru.

— Şi baghetele pe care le transportăm, în cazul când am fi capturaţi?

— Voi duce una sub tunica mea. Dacă nu vom putea fugi, voi declanşa tuburile de forţă. Din noi nu va rămâne nici cât pentru a arunca în tomberon.

Baxter îşi reprimă un fior şi reuşi să zâmbească. Poate că Kun-Rala nu era încă o amantă ideală şi nu era prea capabilă ca războinic. Dar în ceea ce privea mintea limpede pe care o avea într-o pură misiune de spionaj, rar întâlnise pe cineva asemănător. Spera că avea să se salveze vie şi nevătămată din această aventură. Peste câţiva ani, o minte ca a ei avea să devină preţioasă pentru Melnon. Se asigură că sacul său era bine închis şi părăsi sălile urmat de Kun-Rala.

Pen-Jerg aştepta încă pe culoar, dar cadavrul dispăruse.

— Fără necazuri? întrebă Baxter.

— Nimic care să mă depăşească, afirmă cu veselie războinicul. Au trecut mai multe persoane, însă nici una nu ştia că nu eram eu gardianul. Însă necazurile vor începe imediat ce vor băga de seamă că uşa nu mai este păzită.

— Atunci să ne grăbim. Pen-Jerg, arată-ne drumul. În acest fel vor crede că ne escortezi.

Cu Pen-Jerg în faţă, se grăbiră spre puţuri. Când ajunseră lângă cel al maiştrilor, uşa se deschise şi de acolo ieşiră patru războinici bine înarmaţi. Pen-Jerg îi măsură sever cu privirea.

— Ce faceţi aici, la asemenea oră?

— Noi… eu… bâigui unul dintre ei.

— Dacă nu puteţi să-mi explicaţi de ce cutreieraţi coridoarele în plină noapte ca nişte rândaşi din Poporul Inferior, va trebui să vă iau

numele.

Unul dintre ei îşi reveni, sub influenţa ameninţării:

— Inspectăm gărzile speciale postate de Nris-Pol. Iată autorizaţia noastră.

Şi îşi pipăi înfrigurat agrafa pungii de la centură.

— Lasă, zise Pen-Jerg. Duceţi-vă să vă îndepliniţi misiunea.

Îi împinse pe Baxter şi Kun-Rala în cabină şi uşa se închise în spatele lor, Pen-Jerg scoase un suspin de uşurare.

— Uf! Era cât pe ce! Acum, Baxter, roagă-te la înţelepciuni sau la zeii pe care-i aveţi voi în Anglia. Dacă dau alarma înainte ca noi să ieşim din acest puţ…

Cabina ajunse la nivelul balconului înainte ca ei să audă vreun zgomot. Dar, în timp ce ieşeau, cabina şi coridorul răsunară de o zarvă imensă. Uşa începu să se închidă în timp ce ieşea Kun-Rala şi îi prinse un colţ al tunicii. Fară a încetini fuga, se dezbrăcă de ea şi o lăsă pe pământ, cu tot cu bagheta de „administrare". Pe dedesubt nu purta decât centironul cu săbiile şi bagheta mare. Altceva nimic. Baxter şi Pen-Jerg nu aveau nici timp, nici poftă să-şi încânte ochii. Războinicul se repezi în fugă spre balcon, cu Baxter şi Kun-Rala pe urmele sale.

Baxter căra peste treizeci de kilograme în spinare, însă adrenalina care se vărsa în sistemul său îi dădea aripi. Menţinu aceeaşi viteză cu Pen-Jerg până la uşa balconului. Kun-Rala îi ajunse imediat din urmă. Războinicul deschise uşa şi le făcu semn să treacă.

— S-a dat alarma, zise el. Ştiţi să puneţi în funcţiune elevatoarele?

— Da.

— Bine. Coborâţi în Pământul Necultivat şi Înţelepciunile să vă însoţească.

— Dar tu?

— Nu-ţi face griji pentru mine, replică Pen-Jerg, scoţându-şi din teacă cele două săbii şi întorcându-se cu faţa spre coridor. Acum fugiţi!

Ştiau amândoi că Pen-Jerg avea să rămână pentru a înfrunta o moarte aproape sigură, dar se supuseră ultimei sale comenzi. Se năpustiră pe balcon şi fugiră spre cel mai apropiat grup de elevatoare.

Aceste aparate erau în mod normal manevrate de nişte servitori de troliu, mai mult din raţiuni de fast şi de ceremonie, dar şi pentru a înjosi şi mai mult Poporul Inferior. Însă războinicii din Melnon nu erau atât de idioţi, încât să depindă în întregime de servitorii de troliu. Fiecare dintre elevatoare era echipat cu un dispozitiv electronic complet, care putea, fi mânuit de cel care-l folosea. De fapt, după ce erau activate aceste comenzi, troliurile nu mai puteau nici ridica, nici coborî aparatul. Ceea ce era foarte comod pentru două persoane care încercau să scape de nişte urmăritori care aveau necaz pe viaţa lor.

Însă firele trapezurilor, în ciuda trainiciei lor, puteau fi tăiate şi Baxter ştia că vor fi, dacă cumva oamenii lui Nris-Pol nu mai erau ţinuţi în loc de Pen-Jerg.

Când ajunseră la elevatoare, auziră în spatele lor un zgomot de paşi grăbiţi şi nişte strigăte de mânie. Apoi o clipă de tăcere şi se auzi vocea lui Pen-Jerg, puternică şi furioasă. Baxter nu putea distinge cuvintele, însă tonul era de ajuns. Zgomotul care le urmă de asemenea, cel al unor săbii încrucişate. Pen-Jerg intra în ultima sa luptă, pentru a salva nişte oameni hotărâţi să distrugă sistemul pe care-l iubise şi servise toată viaţa.

Totuşi, nu era momentul să cugete la ironia sorţii. Degetele lui Baxter butonară iute comenzile elevatorului. Lângă el, Kun-Rala făcea acelaşi lucru, mai neîndemânatic. Nu învăţase gesturile corespunzătoare decât din cărţi.

Însă zgomotul de zăngănit de arme încă mai continua când terminase. Alături de Baxter, ea contempla întunericul de sub ei. Noaptea părea atotstăpânitoare, cu excepţia unor slabe licăriri de candele de pe balcoanele celorlalte turnuri. Baxter o văzu tremurând.

— Nu te uita în jos, o sfătui el repede.

Ea dădu din cap, nervos.

— Gata?

O nouă clătinare a capului. Baxter îşi strecură mâinile în curele, ţinându-le puternic, îşi puse picioarele desfăcute pe bara de jos şi se uită cum îl imita Kun-Rala.

— Să mergem!

Apăsă cu degetul mare pe butonul *coborâre* şi, cu un uşor bâzâit, elevatorul începu să se scufunde în întuneric.

În timp ce treceau de marginea balconului, zgomotul luptei crescu brusc în intensitate. Baxter se întrebă câţi oameni trebuia să înfrunte Pen-Jerg. Erau probabil mulţi. Însă războinicul ştia să lupte. Poate că ar fi putut să-i doboare pe toţi şi să fugă spre un elevator. Poate…

Speranţele îi fură spulberate de un strigăt puternic şi un horcăit deasupra lor. Apoi se auzi zgomotul surd al unei căderi şi nişte râcâituri. În cele din urmă o siluetă întunecată plonjă lângă Baxter şi într-o secundă dispăru în întuneric. Peste alte câteva secunde de jos se auzi un vag zgomot surd.

Războinicul preferase să se arunce de la înălţimea balconului în întâmpinarea morţii, decât să rişte să fie prins, apoi torturat. Şi acum oamenii lui Nris-Pol se deplasau liber pe balcon. Baxter ştia că o sabie nu putea să taie firele, dar lângă fiecare elevator erau nişte instrumente speciale de tăiat. Cât timp avea să treacă până oamenii care vedeau răsucindu-se troliurile vor înţelege ce se întâmplă şi vor deschide cutiile cu instrumente? Dacă mai întârziau un minut-două, el şi Kun-Rala ar fi fost în siguranţă, la sol. Şi atunci…

O sclipire orbitoare de lumină portocalie îl săgetă. Şi deodată Kun-Rala nu mai era lângă el. Jos de tot, o pată distinctă dispărea în întuneric. Şi un alt zgomot surd ajunse la urechile sale.

Baxter scoase un strigăt de groază şi strânse curelele până începură să-l doară mâinile. Aşteptă, temându-se la fiecare bătaie de inimă să plonjeze brusc după Kun-Rala. Firele continuară să se depene, în zumzetul lor liniştit, până când deodată simţi sub picioarele sale solul pietros.

Baxter lăsă imediat elevatorul şi greutatea din spatele său îl făcu să cadă în genunchi.

Apoi se ridică şi privi în jurul său. Vagi siluete alergau pe balcon şi auzea un îndepărtat murmur de voci. Fu nevoit să lupte împotriva tentaţiei de a smulge din sacul său una dintre baghetele aducătoare de moarte şi s-o îndrepte spre balcon. Însă bunul simţ îi reveni la timp. Fugi să se culce pe burtă chiar la baza turnului. Rămase acolo până când murmurul se îndepărtă şi dispăru complet.

În aparenţă, oamenii lui Nris-Pol nu remarcaseră că funcţionau două elevatoare. Şi strigătul lui Baxter, când o văzuse căzând pe Kun-Rala, îi convinsese pe cei care tocmai tăiaseră funia că îl omorâseră pe unicul fugar. Acest strigăt îl salvase.

Însă el n-o putuse salva pe Kun-Rala. Lucrul acesta îl înnebunea. Niciodată ea nu va mai avea ocazia să înveţe să fie femeie. Niciodată nu se va mai putea servi de sângele său rece şi de inteligenţa sa pentru a construi un nou Melnon. Pentru prima dată de la sosirea în această dimensiune, Baxter se simţi extrem de îndatorat să facă ceva referitor la subiectul autorităţii înţelepciunii din Melnon. Două persoane de valoare muriseră în această seară, contribuind la distrugerea ei. Lui Baxter i-ar fi plăcut să-i vadă murind şi pe câţiva dintre cei de teapa lui Nris-Pol.

Capitolul XVI

Se lumina de ziuă când Baxter ajunse clătinându-se la poalele Turnului Leopardului. Se clătina, deoarece ducea în braţele sale corpul lui Kun-Rala, iar în spinare povara grea a baghetelor. Kun-Rala era moartă când o găsise, bineînţeles, însă nu se putu hotărî s-o părăsească acolo unde căzuse.

Puţin mai departe descoperi şi cadavrul lui Pen-Jerg, care zăcea în iarba scăldată în sânge, cu ochii larg deschişi. Războinicul murise probabil din cauza rănii înainte de a atinge solul. Nu mai putea face nimic pentru el, aşa că Baxter o strânse mai tare pe Kun-Rala şi plecă poticnindu-se în noapte.

Fu uşurat să vadă că Bryg-Noz şi cei două sute de partizani ai săi parcurseseră drumul fără incidente. Erau cu toţii acolo, aşezaţi pe pământ în faţa turnului. Şi fu şi mai uşurat să vadă urcând şi coborând nişte elevatoare. Turnul Leopardului îi întâmpina prieteneşte pe refugiaţi, după cum speraseră. Cel puţi pentru moment…

Bryg-Noz se ridică grăbit şi alergă spre Baxter. Cu faţa întunecată, o contemplă pe Kun-Rala întinsă pe iarbă. Îşi scoase pelerina şi o acoperi. Apoi nu se mai ocupă decât de problemele curente şi îi smulse lui Baxter istorisirea evenimentelor nopţii.

— Zici că Nris-Pol pare a fi temut şi detestat? întrebă el când Baxter ajunse la rolul jucat de Pen-Jerg.

— Nu ştiu decât ceea ce mi-a povestit Pen-Jerg. Însă acesta era un om înţelept şi cinstit, care ştia să deschidă ochii. Cred că-l putem crede pe cuvânt.

— Bine. Să atace un Turn al Şarpelui unit nu le-ar surâde deloc Leoparzilor. Însă un turn dezbinat, care-şi detestă cel mai influent războinic, e altceva. Sper că Consiliul Căpeteniilor acestui turn ne va asculta în curând.

— Consiliul Căpeteniilor?

— Ei nu-l numesc Consiliul Înţelepciunii, Baxter. Aceasta este una dintre numeroasele deosebiri pe care le vei descoperi în Turnul Leopardului. Însă nu-i critica prea deschis. Este un popor mândru, căruia nu i-ar fi deloc pe plac să i se explice cum funcţionează totul în Anglia. Şi nu trebuie să-i ofensăm.

Baxter dădu afirmativ din cap.

Avu tot timpul să descopere „deosebirile” existente în Turnul Leopardului, deoarece trecură aproape opt zile până când Consiliul Căpeteniilor îi primi pe refugiaţi. Pe parcursul acestei săptămâni, aceştia nu avură altceva de făcut decât să se îmbăieze, să pălăvrăgească între ei şi să urmărească viaţa turnului.

Era imposibil a considera „democratic” Turnul Leopardului. Aici se reîntâlnea, cu anumite variante, sistemul normal din Melnon, însă fără stupiditatea şi brutalitatea care-l dezgustaseră atât de mult pe Baxter. Exista indiscutabil un Popor Superior, care ocupa toate posturile de răspundere şi un Popor Inferior de servitori. Însă un membru al Poporului Inferior se putea ridica şi deveni războinic, scrib sau medic în rândurile Poporului Superior, exact aşa cum spusese Pen-Jerg. Şi chiar cei care rămâneau în Poporul Inferior nu aveau de îndurat „administrarea” cu o moarte îngrozitoare pentru nişte vagi devieri de la etichetă. Trebuiau să dea dovadă de respect şi deferenţă faţă de Poporul Superior, însă nu li se cerea nici o slugărnicie, nu erau înjosiţi şi brutalizarea cuiva din Poporul Inferior reprezenta un delict grav. Baxter nu putea spune că i-ar fi făcut plăcere să trăiască în Turnul Leopardului, însă cel puţin această existenţă nu l-ar fi înnebunit de tot, precum în Melnon.

Ca şi în celelalte turnuri, sistemul social era cât se putea de apropiat de matriarhat. Consiliul Căpeteniilor era alcătuit din zece femei care trebuiau să voteze în unanimitate în privinţa problemelor cruciale, cum era de exemplu războiul împotriva Turnului Şarpelui. Nu exista regină. Cele zece consiliere numite pe viaţă se schimbau la preşedinţie, fiecare pentru un an. Primul Războinic, Primul Chirurg etc. Existau, însă nu participau la lucrările consiliului decât ca invitaţi şi nu aveau drept de vot. Pe de altă parte, demnitarii masculini aveau cu mult mai multă libertate pentru a-şi conduce serviciile după bunul lor plac. Cât despre Înţelepciunile de Război şi de Pace, acestea nu se respectau decât de formă.

Bineînţeles că acest Consiliu al Căpeteniilor nu acceptă cu inimă uşoară ideea unui război înverşunat împotriva altui turn şi mai puţin un război care ar fi dus inevitabil la o revoluţie socială în întreg Melnonul. În ciuda sfaturilor lui Baxter, Bryg-Noz nu ascunse scopul final vizat de el. De fapt, în lipsa baghetelor mari şi a pericolului ca Nris-Pol să pună mâna pe acestea, revoluţionarilor Şarpelui le-ar fi fost refuzat categoric orice ajutor.

Dacă Nris-Pol încerca într-adevăr să pună mâna pe baghetele mari, ar fi rezolvat problemele tuturor. Iar soluţia ar fi fost văzută şi auzită în întreg Melnonul. Însă aceasta nu era pe placul lui Bryg-Noz. Nu vroia să-şi vadă turnul natal distrus de ambiţia prostească a lui Nris-Pol. Încerca în primul rând să-l distrugă pe Nris-Pol. Baxter la fel.

Prin urmare, făcură o demonstraţie a baghetelor mari. În mâinile acum bine antrenate ale lui Baxter, una dintre ele dezintegră în ceaţă sângeroasă doi criminali condamnaţi la moarte. Aceasta îi făcu pe Leoparzi să facă ochii mari. Dezvăluirile lui Bryg-Noz despre Nris-Pol şi ambiţiile sale îi făcuseră să se holbeze pe mulţi alţii. Peste două zile, războinicii Leopardului deveniră partizani înflăcăraţi ai înfruntării.

— La drept vorbind, îi destăinui într-o seară Baxter lui Bryg-Noz, sunt de părere că dorinţa lor de a lupta ascunde altceva.

— Cum adică?

— Probabil se simt puţin… umiliţi, oprimaţi, să fie conduşi astfel de către femei. Cred că pentru ei acest război este cea mai bună ocazie pe care o vor avea vreodată să facă ceva de capul lor.

— Posibil. Însă dorinţa lor nu schimbă nimic. Consiliul Căpeteniilor trebuie să-şi dea aprobarea în unanimitate şi până acum ei nici măcar nu ne-au invitat să luăm cuvântul în faţa lui.

Invitaţia atât de aşteptată le parveni peste câteva zile, dar nu dădu nici un rezultat. Bryg-Noz şi Baxter îşi apărară cauza pe care o relataseră deja de douăzeci de ori, în faţa celor zece femei, cea mai tânără în vârstă de cel mult treizeci de ani, cea mai în vârstă – o vrăjitoare bătrână, cu pielea ca pergamentul, însă cu mintea ageră, care avea probabil o sută de ani. Toate zece ascultară politicos, însă preşedinta lor vorbi aparent în numele tuturor când declară:

— Vom studia această idee. Aici, în Turnul Leopardului, nu ne închinăm fară rezerve în faţa Înţelepciunilor de Pace şi de Război, însă ştim ce este bine pentru turnul nostru. Şi pentru moment nu putem spune dacă ceea ce cereţi este o binefacere pentru noi. Reveniţi mai târziu, mai întrebaţi o dată şi poate că veţi primi un răspuns.

Inutil de spus că Bryg-Noz dădu frâu liber unei furii monumentale… odată ieşit din sala de consiliu. Baxter pierdu o groază de timp să-l calmeze. În cele din urmă, reuşi să-l facă să bea nişte vin şi încă nişte vin şi încă. În curând Bryg-Noz fu într-o asemenea stare, încât ar fi cântat osanale Înţelepciunilor dacă i s-ar fi cerut. Însă Baxter îi sugeră doar că poate nu era necesar să aştepte ca acest consiliu să aprobe totu*l*.

— Nu văd de ce n-aş putea să mă înţeleg cu unii dintre războinicii lor şi cel puţin să fac nişte planuri. Vom avea nevoie de tactici şi arme absolut noi pentru a lua cu asalt un turn bine apărat. Aceasta nu s-a mai întâmplat niciodată, nu-i aşa?

— N-n-nu.

— Nici măcar nu ştiu dacă au ce ne va trebui. Pot descoperi în câteva zile şi să-ţi spun ce am aflat.

— Mi… mi se pare că este o idee, hâc, ex… excelentă.

Acesta fu acordul pe care-l obţinu Baxter înainte ca Bryg-Noz să fie obligat să se năpustească în sala de baie. Era de ajuns.

Prin urmare, Baxter petrecu următoarele zile stând de vorbă cu războinicii şi muncitorii din Turnul Leopardului şi examinând sălile lor de lucru. Ştia că pregătirea pentru acest război avea să fie relativ uşoară, în comparaţie cu unele lucruri pe care fusese nevoit să le facă în Dimensiunea X. Nu trebuia să fie nevoit să antreneze nişte luptători pornind de la zero, nici să reinventeze nişte arme uitate de secole,

nici să-i înveţe pe războinici mânuirea lor. Nici măcar nu avea nevoie să confecţioneze diferite unelte. Practic, totul exista deja. Ţăruşi grei de metal, ciocane cu două capete, suluri de frânghie de elevator, incredibil de uşoară şi rezistentă, produse chimice pentru obţinerea fumului…

Porunci totuşi să fie confecţionate mii de suliţe de aproape doi metri lungime. Fiecare războinic din forţa de asalt avea să ducă cu el un mănunchi de douăsprezece în spate şi să le împartă celor din Poporul Inferior al Şarpelui. Acestea urmau să fie folosite de către bărbaţii şi femeile care nu aveau nici un antrenament, ceea ce-i va provoca lui Nris-Pol o extraordinară durere de cap. Un om înarmat cu una din aceste suliţe nu avea să fie, bineînţeles, egalul unui războinic înarmat cu o sabie, însă putea cu siguranţă să ţină la distanţă orice persoană înarmată cu o baghetă mică.

În timp ce Baxter pregătea războiul, Bryg-Noz nu rămânea pasiv pe latura politică. Peste o săptămână după prima reuniune a consiliului, cei doi bărbaţi se întâlniră pentru a face schimb de idei în faţa unui urcior de vin. Bryg-Noz părea să-şi fi recăpătat încrederea.

— Aproape ca am reuşit, Baxter. Opt dintre cele zece căpetenii vor vota pentru război şi ne vor da mână liberă să folosim resursele Leoparzilor.

— Şi celelalte două?

— Prima pur şi simplu se hotărăşte mai greu. Toată lumea spune că va vota pentru război când va veni momentul.

— Ar face bine să se grăbească. Nris-Pol nu va rămâne pentru vecie cu mâinile încrucişate.

— Se va grăbi. Celelalte opt o hărţuiesc întruna. Problema este cea de-a zecea, Ye-Jaza, cea mai tânără. Este extraordinar de încăpăţânată şi irascibilă. Nimeni nu îndrăzneşte să încerce s-o influenţeze, de teamă să nu voteze împotriva a *tot* ce vor încerca să facă pentru următorii douăzeci de ani.

— Aşadar, nu se poate face nimic cu ea?

Bryg-Noz ridică din sprâncene, îl privi atent pe Baxter, apoi, cu oarecare ezitare, îi spuse:

— Poate… Eşti destul de… capabil cu femeile, nu-i aşa?

— Într-adevăr…

— Se zice că la treizeci de ani Ye-Jaza este încă virgină. După cât se pare, o femeie are tendinţa să se lase puternic influenţată de primul bărbat care… care face din ea o femeie, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Poate, poate… De multe ori aceasta nu-i decât o legendă. Totul depinde de bărbat şi de femeie.

— Nu te mai învârti ca pisica pe lângă blidul cu smântână, Baxter, exclamă Bryg-Noz. Într-un cuvânt… Ai fi gata s-o seduci pe Ye-Jaza

pentru a vedea dacă îţi va da ascultare?

— Sunt de acord. Dacă este atât de încăpăţânată şi are un caracter atât de nesuferit, poate din cauza asta este încă virgină. Şi dacă îi vine ideea să mă acuze de viol? Aş fi pasibil de pedeapsa capitală în Turnul Leopardului, la fel ca trădarea la Şerpi.

— Ştiu, zise Bryg-Noz şi apoi adăugă cu o uşurinţă forţată: mi-ai spus odată că nu eşti indispensabil, sau mi se pare mie?

— Într-adevăr.

Baxter nu putea nega, însă îşi muşca furios degetele că, de data aceasta, nu ştiuse să-şi ţină gura.

Capitolul XVII

Baxter n-o văzuse pe Ye-Jaza decât o dată, la reuniunea Consiliului Căpeteniilor. Această întrevedere sumară nu-i dezvăluise nimic despre caracterul ei. Îşi amintea o femeie micuţă şi subţire, cu faţa uscăţivă, aproape osoasă, înconjurată de o claie de păr negru-albăstrui, pe care-l purta foarte lung, ca o fată tânără. Nimic din ceea ce Baxter ar fi considerat seducător, dar nici urât. Dădea impresia că rămâne în afara discuţiei, cu un aer rezervat şi trufaş. O bănuia că ştia prea bine ce vroia pentru a se lăsa ispitită de o strategie atât de simplistă ca cea propusă de Bryg-Noz. Însă acesta se străduia degeaba, Baxter nu vedea ce-ar fi putut face altceva în afară de a aştepta la nesfârşit ca Ye-Jaza să se hotărască. Şi nu aveau timp să aştepte.

Nu aveau timp, pentru că poziţia lui Nris-Pol în Turnul Şarpelui se întărea pe zi ce trecea. Periodic, grupul clandestin rămas în turn trimitea un mesager şi mesajele erau mereu aceleaşi. Nris-Pol îşi întărea garda. Nris-Pol surghiunise în Poporul Inferior şapte războinici influenţi care i se împotriveau, acuzându-i pe nedrept de trădare şi de încălcare a legilor Înţelepciunilor. Nris-Pol trimisese în sălile de plăcere patru femei care-l vorbiseră de rău. Nris-Pol făcuse asta, Nris-Pol făcuse cealaltă, Nris-Pol, Nris-Pol, mereu Nris-Pol…

— Şi regina Mir-Kasa ce naiba face în acest caz? trânti Baxter într-o zi. Nu poate face nimic împotriva lui Nris-Pol?

— Poate să rămână în viaţă, replică aspru Bryg-Noz.

Suferea din cauza încordării şi mai mult decât Baxter. În fiecare zi era tot mai brăzdat de riduri şi firele argintii din părul său păreau tot mai numeroase.

— Este aproape tot ceea ce poate face, adăugă el. Doar dacă…

— Ce?

— Doar dacă nu ne ghiceşte planurile noastre şi cele ale lui Nris-Pol. Nu este proastă. Departe de a fi. Prin urmare, poate că aşteaptă ca noi să atacăm, să ne distrugem reciproc.

— Ei, drace! Lăsând-o unică suverană a Turnului Şarpelui sau a ceea ce va rămâne din el! Dacă ea ştie într-adevăr ce plănuim, aceasta n-ar fi foarte complicat din partea sa. Dar cu siguranţă habar nu are că vrem să răsculăm Poporul Inferior.

— Sper, bombăni Bryg-Noz.

Din fericire, sosi o veste bună, înainte ca părul lui Bryg-Noz să fie complet alb. Ye-Jaza îl invită pe Baxter să cineze în intimitate în apartamentele sale.

— Extraordinar! exclamă Bryg-Noz. Vei putea să începi să faci impresie asupra ei. Dar, în numele Înţelepciunilor, n-o lua prea

repede!

— Ai spus bine că ştiu cum să procedez cu femeile, bombăni cu răutate Baxter. Atunci lasă-mă să judec singur.

Însă la acea cină Baxter nu avu nici o ocazie s-o ia repede sau încet. Era „intimă”, în sensul că nu erau mai mult de doisprezece comeseni. Păreau să se afle acolo mai ales pentru a-i asigura un public lui Ye-Jaza. Dacă fusese tăcută şi rezervată la reuniune, acasă la ea îşi scoase pârleala. Timp de două ore practic nu închise gura, decât pentru a înghiţi. Limbuţia ei ar fi putut fi de o plictiseală îngrozitoare, dacă n-ar fi avut o minte ageră şi chiar strălucitoare. Purtată mai cu măsură, conversaţia sa ar fi putut fi fascinantă. Însă toată seara Baxter n-a avut încotro decât să asculte această gazdă autoritară.

Bryg-Noz, care se lăsase pradă unei speranţe exagerate, fu grozav de descurajat de raportul lui Baxter.

— Într-adevăr nu puteai face nimic?

— Da, bineînţeles, ripostă tăios Baxter. Aş fi putut-o smulge pe Ye-Jaza din fotoliul ei şi s-o violez pe masă în faţa tuturor, printre veselă şi argintărie! Asta vroiai?

Bryg-Noz făcu spume la gură, dar nu zise nimic. Peste patru zile Baxter primi o nouă invitaţie de la Ye-Jaza la cină. De această dată nu erau decât şase persoane şi el găsi cel puţin una dintre ocaziile pe care le căuta. Ceva ce spusese Ye-Jaza îi aminti de una dintre aventurile sale din Dimensiunea X. Profitând de faptul că gazda sa îşi trăgea respiraţia, începu să povestească nişte anecdote din călătoriile sale. Fusese întotdeauna maestrul unei conversaţii destul de captivante, dar ştia că de această dată trebuia să fie fermecător.

Reuşi. Înainte ca Ye-Jaza să fie gata să-şi reia tiradele, Baxter reţinuse atenţia celorlalţi patru invitaţi. Pe el îl ascultară pe parcursul celor două ore cât dură cina. Erau evident fascinaţi. Ye-Jaza îşi roase furios frâul timp de câteva minute; să fie îndepărtată de la conversaţie la propria sa masă era ceva nou pentru ea. Apoi se calmă şi începu să asculte. Încetul cu încetul, expresia feţei sale se schimbă, deveni interesată, apoi fascinată şi, în sfârşit, într-o oarecare măsură surprinsă. Când seara luă sfârşit, cu mult mai târziu ca de obicei, ea îl urmări cu privirea pe Baxter când ieşi, cu un aer cât se poate de captivat.

Timp de patru zile fu o linişte totală. Apoi, într-a cincea, se petrecură două lucruri. Baxter primi o nouă invitaţie de la Ye-Jaza, adusă de această dată de către un mesager şi redactată pe o hârtie parfumată. Iar din Turnul Şarpelui sosi o veste care anunţa că regina Mir-Kasa îl numise Intendent al Reginei pe tânărul frate al lui Bryg-Noz, Kir-Noz. Bryg-Noz fu extrem de îngrijorat, neştiind prea bine dacă era ceva bun sau rău.

— Câte puţin din fiecare, zise el în cele din urmă, cu un oftat. Dacă Mir-Kasa poate numi pe cineva care este atât de potrivnic lui Nris-Pol, ea nu este probabil complet neputincioasă. Iar Kir-Noz va fi omul necesar pentru. A da nişte ordine şi a sta între ea şi ambiţiile lui Nris-Pol.

— Însă aceasta va face din el prima ţintă a lui Nris-Pol, nu?

— Da. Următoarea sa manevră va fi condamnarea la moarte a fratelui meu. Nu poate fi altfel. Prin urmare, trebuie să fim pregătiţi să lovim înaintea lui.

De această dată, Bryg-Noz nu fu nevoit să-l îndemne la acţiune pe Baxter. Ştia că va acţiona cât va putea de repede.

Baxter fu cât pe ce să-şi atingă scopul în aceeaşi seară. Când ajunse în sufrageria lui Ye-Jaza, văzu că masa era pusă pentru două persoane.

Ea apăru câteva minute mai târziu şi Baxter se întrebă cine pe cine încerca să seducă. Purta o rochie lungă, transparentă, ţesută cu fire de aur şi brodată din mătase verde, care se încreţea în jurul picioarelor sale zvelte. Părea să nu aibă nimic pe dedesubt. Părul era ridicat în coc înalt pe micul său cap aristocratic, cu o mică diademă de aur strălucitoare. Părea puţin stingherită şi vocea sa era vădit încordată când îl întâmpină şi îl rugă să ia loc.

Masa fu servită, mult mai condimentată ca de obicei, ceea ce le trezi setea. Baxter constată că Ye-Jaza bea mult vin. În curând ochii începură să-i strălucească, gesturile deveniră mai animate, râsul – mai degajat. Baxter era din ce în ce mai conştient de reala sa seducţie fizică. Şi era din ce în ce mai puţin capabil s-o slăbească din ochi, mai ales atunci când ea se dădea pe spate şi micii săi sâni perfecţi se ţuguiau sub ţesătura uşoară a rochiei.

Sosiră desertul şi o altă sticlă de vin. Râsul lui Ye-Jaza era şi mai vesel, aproape copilăresc. Părea să renunţe la orice seriozitate. Cu toate acestea, nu se întâmplă nimic mai mult şi Baxter consideră preferabil să nu facă nimic… doar dacă-l ruga Ye-Jaza. În sfârşit se ridică, fiind atent unde calcă. Cântărea aproape de două ori mai mult decât gazda sa şi băuse cu mult mai puţin, dar vinul era foarte tare.

Ea se ridică de asemenea, împleticindu-se pe tocurile înalte, ocoli masa şi se apropie de Baxter, din ce în ce mai aproape, până când îi atinse braţele. Baxter nu se mişcă, lăsând-o pe ea să facă primul pas..

Ea se apropie şi mai mult şi el se aventură s-o îmbrăţişeze. Îi văzu gâtul alb contractându-se şi fruntea înaltă brobonind de sudoare. Încet, Baxter îi mângâie spatele, urcă până la umeri, degetele sale alunecară pe gât, sub micile urechi fine. Simţea prin ţesătura transparentă căldura corpului ei zvelt, abdomenul puţin bombat lipit de el. Fu cuprins de o dorinţă sinceră când îşi mulă una dintre mâini pe un sân.

Gâtul lui Ye-Jaza se contractă din nou. Apoi ea scoase un suspin tremurător.

— N-n-nu, gemu ea. Nu, eu nu… nu… tu nu trebuie…

Nu-l respinse, însă Baxter lăsă braţele în jos şi se dădu înapoi, privind-o în ochi. Păreau mai mari ca niciodată şi erau scăldaţi în lacrimi.

— Voi reveni, îi murmură el şi ieşi din cameră.

Ajuns în culoar, scoase un suspin profund de uşurare. Atracţia fizică era indiscutabilă, precum şi reacţiile corpului neştiutor al lui Ye-Jaza. Însă ea trebuia să decidă dacă îşi va lăsa acest corp să se trezească pe deplin sau va încerca să-l stăpânească. Baxter se întrebă de cât timp va avea nevoie.

Bryg-Noz îl aştepta când se întoarse în apartamentele sale. Era vizibil surescitat, însă remarcă totuşi expresia lui Baxter.

— Ei?…

— Puţin a lipsit.

— Crezi că vei ajunge până acolo data viitoare?

— De unde vrei să ştiu? explodă Baxter. Femeile cele mai normale sunt imprevizibile. Cele care sunt încă virgine la treizeci de ani, cu atât mai mult. Şi, de altfel, ce te face să crezi că o singură noapte va face din Ye-Jaza sclava mea? Poate vor trebui săptămâni…

— Ştiu, Baxter, mormăi Bryg-Noz, ştiu bine, dar… în sfârşit… Am primit ştiri importante din Turnul Şarpelui. Nris-Pol a organizat un război împotriva Turnului Boului. Trimite o sută de războinici.

Baxter fluieră încetişor. Acesta era de departe cel mai considerabil grup de războinici de care auzise vreodată vorbindu-se. În general erau patruzeci, ca cel din prima sa zi din Melnon, câteodată cincizeci. Dar o sută?

— Cine sunt? întrebă el iute.

Bryg-Noz păru derutat.

— Ce vrei să spui?

— Sunt cu toţii războinici din facţiunea lui Nris-Pol, cu toţii duşmani sau un amestec dintre aceştia? Ar fi o mare diferenţă!

— Ah! Da, da, înţeleg. Din câte ştiu, nu trimite decât războinici care nu fac parte din facţiunea sa.

— Asta-i rău. S-ar zice că vrea să scape de cea mai mare parte a opoziţiei, trimiţându-i la război. Astfel ar fi liber… să acţioneze împotriva lui Mir-Kasa, de exemplu.

— Sau să descopere baghetele mari.

— Precis. Când trebuie să aibă loc acest război?

— În cea de-a două zi a următoarei decade.

Baxter făcu o grimasă. Nu mai erau decât şapte zile. O săptămână nu era deloc de ajuns pentru a pregăti totul, chiar dacă începeau imediat. Şi n-o puteau face. Dar nici nu puteau aştepta cu braţele

încrucişate.

— Prietene, îi zise el lui Bryg-Noz, cunoşti planurile noastre de război. Primul Războinic de aici la fel. Trebuie să vă întâlniţi imediat şi să începeţi să alegeţi nişte oameni pentru poziţiile-cheie. Vom declanşa atacul nostru în ziua războiului lor împotriva Turnului Boului. Descotorosiţi de o sută de războinici ai Şarpelui, vom avea o sarcină mai uşoară.

— Însă… Bine! Foarte bine. Dar dacă Primul Războinic este surprins…

— Ştiu. Îşi va pierde postul. Însă nu va fi aşa. Cel puţin nu din partea singurei căpetenii de care trebuie să ne temem, Ye-Jaza. Eu îi voi da de lucru!

— Îi vei da de lucru, repetă Bryg-Noz. Îmi pari mult mai încrezut, aşa deodată…

— Şi sunt… mai mult sau mai puţin. Însă chiar dacă nu eram… Vrei să ne asumăm riscul să găsim balconul Turnului Şarpelui ocupat de oamenii lui Nris-Pol, toţi înarmaţi cu baghete mari?

Bryg-Noz nu fu nevoit să răspundă. Cei doi bărbaţi se aşezară pentru a trasa planurile bătăliei. Baxter îi trimise de asemenea un bileţel lui Ye-Jaza, invitând-o să cineze la el. Aceasta era o abatere îndrăzneaţă de la eticheta Turnului Leopardului, însă ştia că, dacă ea acceptă, cel mai greu lucru va fi făcut.

Ea acceptă. Baxter uită de planurile sale de război pentru a pregăti febril primirea. Cina, vinurile, decorul, propria sa ţinută (doar un şort şi nişte cizme), alese totul pentru a crea cea mai destinsă şi mai erotică atmosferă care putea fi închipuită.

Atât de bine, încât era destul de sigur pe sine când Ye-Jaza sosi în seara următoare. Era strălucitoare. Rochia sa era confecţionată dintr-o multitudine de franjuri mărunte care se încreţeau la fiecare pas, negre şi roşii şi diadema din argint. Nu mai tremura toată, însă el o simţi încordată când o luă de mână pentru a o conduce la masă.

Ea nu-l scăpă din ochi pe Baxter în timp ce servitorii mergeau încolo şi încoace, aducând felurile fine de mâncare şi vinurile. Din când în când îşi trecea vârful limbii peste buze. Bău repede trei pahare de vin, aproape fără să se atingă de farfuria sa. Părea să facă aceasta intenţionat şi Baxter înţelegea că ea ştia ce plănuia el. Singura întrebare era… Ce credea ea despre aceasta?

Un minut mai târziu Baxter află. Punându-şi jos paharul, ea îl privi, cu un zâmbet straniu.

— Ştiu ce vrei, Baxter-Liza. Nu ştiu dacă vreau şi eu. Însă doresc să-mi păstrez mintea limpede pentru a mă hotărî. Nu voi mai bea. Însă vei veni lângă mine, Baxter-Liza şi vei încerca să mă iei.

Cu siguranţă nu era cea mai călduroasă invitaţie pe care o primise vreodată de la o femeie. Însă totuşi inima îi tresări. Şansa i se oferea.

De el depindea să profite cât mai bine.

Se ridicară concomitent şi se îndepărtară de masă. Baxter întinse braţele şi Ye-Jaza avansă lent, ca şi cealaltă dată. Când el o cuprinse, îşi încolăci braţele în jurul gâtului. Se agăţă de el cu o forţă surprinzătoare, de parcă ar fi avut nevoie de o susţinere decât din pasiune.

O mângâie pe spate, strecurând vârfurile degetelor printre franjuri. Îi simţi pielea goală, netedă, caldă, tare. Auzi un geamăt scurt. Mâinile sale coborâră mai jos, către rotunjimile cărnoase. Ea gemu din nou şi strânse convulsiv braţele.

El înclină capul şi începu s-o sărute. Mai întâi un sărut cast pe frunte, apoi pe ochi, vârful nasului (pe care-l avea destul de mare), obraji, gât şi, în sfârşit, buzele.

Acestea erau uscate şi rămaseră un moment strânse. În sfârşit, se întredeschiseră şi, după o ezitare, se desfăcură în arzătoare petale umede, care păreau să vrea să-l înghită pe Baxter. Limba sa ţâşni şi o mângâie pe a lui. Îi văzu ochii dându-i-se peste cap şi închizându-se; se temu o clipă că îşi va pierde cunoştinţa. Timp de o veşnicie, i se păru, ea rămase aşa, palidă, tremurândă, abia respirând. Şi apoi mâinile sale se înviorară şi nu-l mai respinseră. Le apucară pe ale lui Baxter şi le conduseră pe abdomenul său, pe sâni, printre franjuri.

Avea nişte sâni de fetiţă, atât prin mărime cât şi prin consistenţă. Baxter simţi în căuşul palmelor sale mameloanele ridicându-se şi întărindu-se. Se întrebă confuz oare ce culoare aveau.

Mâinile lui Ye-Jaza se puseră din nou în mişcare, alunecară pe umerii lui Baxter, de-a lungul spinării şi îl strânseră şi mai puternic. El înţelese atunci că depăşise ultimul obstacol. Ye-Jaza asculta acum chemarea corpului său, un corp care aştepta cu nerăbdare să fie transformat.

Baxter auzea de asemenea chemarea propriului său corp, prin urmare o ridică în braţe, sărutând-o pe buze. Era şi mai uşoară decât îşi închipuise. O duse fără efort în dormitor şi o puse pe pat. Apoi se întoarse pentru a-şi scoate şortul şi cizmele.

Se temea un pic că această pauză o va face să-şi schimbe părerea. Dar se înşelase. Când se întoarse spre ea, gol, cu membrul ridicat ca un bompres, ea nu se mişcă. Ochii i se rotunjiră văzând acest membru vanitos. Dar în privirea sa nu era nici teamă, nici ezitare. Ye-Jaza părea să se fi retras într-o lume personală, dincolo de orice rezistenţă… dar poate şi dincolo de orice reacţie.

Baxter se lungi lângă ea. Îşi reluă mângâierile, zăbovi îndelung asupra sânilor şi îi simţi respiraţia accelerându-se. Apoi mâinile sale alunecară repede pe abdomenul plat, pentru a se strecura între coapse. Ea îşi desfăcu încet picioarele şi fu scuturată de un frison îndelungat. Nu un orgasm, nu încă. Doar reacţia la nişte senzaţii noi,

de necontrolat, depăşind tot ceea ce-şi imaginase mintea sa şi simţise corpul său până acum.

Încet, treptat, Baxter dădu la o parte franjurile, până când ea rămase la fel de goală ca el. Ye-Jaza îşi coborî privirea asupra corpului ei dezgolit, un pic surprinsă să se vadă astfel, însă nu zise nimic şi nu se încordă. Scuturând din cap, lăsă să-i scape un strigăt scurt. Blăniţa sa umedă era atât de neagră, încât părea aproape albastră. Baxter observă că mameloanele umflate, în erecţie, erau de un superb maron ciocolatiu.

Ye-Jaza gâfâia acum de dorinţă şi nu scăpa din ochi membrul mândru al lui Baxter, de parcă ar fi vrut să-l atragă în ea doar prin forţa acestei priviri. El nu mai aşteptă mult. Ridicându-se pe ambele braţe, ocupă poziţia, cu mare grijă, deoarece ştia că ea nu va putea sau nu va dori să-l ajute. Şi apoi, în timp ce ea îşi desfăcea instinctiv coapsele, alunecă înăuntru.

Simţi o uşoară rezistenţă şi împinse cu delicateţe. Atunci totul cedă şi el se scufundă deodată. Ea scoase un strigăt, cu o voce ascuţită, însă imediat umiditatea sa caldă se strânse în jurul lui, atât de brusc, încât fu rândul lui Baxter să lase să-i scape un strigăt. Ştia că ar trebui să se reţină cât mai mult cu putinţă în ea, deoarece orgasmul său avea să se lase mult aşteptat, prima dată. Însă a şti şi a face erau două lucruri diferite. Foarte diferite, în timp ce ea se contorsiona sub el şi îl cuprindea cu braţele şi părţile cele mai intime ale corpului său.

I se păru că se scurse o veşnicie până când tânăra reacţionă în cele din urmă. Dar această reacţie fu de o violenţă îngrozitoare. Ye-Jaza hohotea de plâns, urla, zgâria, se ridica, tresărea, se răsucea în toate părţile. Odată cu ultima contracţie înnebunitoare a vaginului său, ochii i se dădură peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa. De parcă în treizeci de ani de virginitate se acumulase o cantitate fantastică de energie, gata să fie eliberată într-o singură clipă.

Însă dacă Ye-Jaza îşi eliberase toată energia, ea o recuperă repede. Şi găsi chiar mai multă decât ar fi crezut vreodată posibil. Trei zile întregi trecură înainte ca ea să părăsească apartamentele lui Baxter. În acest moment erau amândoi la capătul puterilor şi nu se prea ţineau pe picioare. Lui Ye-Jaza nu-i trebui decât o singură experienţă pentru a deveni sclava amorului. În special, sclava amorului lui Baxter.

Bărbatul îşi îndeplinise în mod strălucit cea mai importantă parte a misiunii sale. Ye-Jaza rămase la fel de mândră şi încăpăţânată faţă de toată lumea. Însă nu mai era decât argilă în mâinile lui Baxter. Şi îşi dădu acordul la războiul împotriva Turnului Şarpelui.

Capitolul XVIII

Se lumina de ziuă şi soarele era la fel de azuriu ca în dimineaţa sosirii lui Baxter în Melnon, însă turnurile erau încă acoperite cu ceaţă, precum şi Pământul Necultivat din jurul Turnului Şarpelui, unde se tupilau şi aşteptau cinci sute de războinici, aleşi pe sprânceană.

Nu fuseseră aleşi atât de minuţios pe cât şi-ar fi dorit Baxter, însă nu le putea nicicum refuza refugiaţilor Şarpelui dreptul de a contribui la eliberarea locuinţei lor. Şi trei sute sau mai mulţi dintre bărbaţii Leopardului, dintre cei mai buni, trebuiau să compenseze această slăbiciune. Mai erau de asemenea cele două sute de luptători clandestini din interiorul turnului. Baxter şi Bryg-Noz lansau împotriva lui Nris-Pol cea mai importantă forţă de război care fusese vreodată văzută în Melnon de cel puţin două secole încoace. Şi ea avea să fie şi mai puternică de îndată ce suliţele pe care fiecare om le căra aveau să fie împărţite celor din Poporul Inferior.

Prin urmare, aveau de partea lor forţa, curajul şi hotărârea, însă îndemânarea, simţul subtil al bătăliei care să le spună când trebuie să lovească şi când trebuie să aştepte... oare le posedau? Baxter ridică ochii spre soare. Avea să afle fără întârziere.

Privi în jurul lui. Cineva care ar fi supravegheat balconul n-ar fi putut bănui că cinci sute de oameni erau ascunşi în Pământul Necultivat, gata să treacă la atac. Toate feţele şi armele fuseseră unse cu o cremă de culoare brun-cenuşiu şi toată lumea era îmbrăcată în verde decolorat. Fusese nevoit să lupte pentru a-i face pe războinicii Leopardului să renunţe la ţinuta lor galben-portocalie atât de vizibilă. Unii comandanţi chiar încercaseră să invoce Înţelepciunea de Război, însă Consiliul Căpeteniilor îi reduse la tăcere.

Ceaţa începea să se împrăştie sub razele de soare. Baxter se înălţă un pic pentru a vedea dacă grupul de război apărea pe balcon. Spera că acesta se va grăbi. Vroia ca cei o sută de războinici să se afle în drum spre Câmpul-de-Luptă înainte ca cei din turn să-şi declanşeze atacul. În caz contrar, grupul de război avea să intre în luptă. Ca să înceapă ziua cu o bătălie pe tot frontul contra la o sută de războinici antrenaţi nu era deloc pe gustul său.

Câteva siluete începură să apară la balustrada balconului, nu prea numeroase. Urmau încă tradiţia blestemată a Înţelepciunii de Război... însă nu pentru mult timp.

Baxter îşi purta cele două săbii obişnuite, precum şi o baghetă lungă într-o teacă de stofa, în bandulieră, la spinare. Aceasta era rezervată strict pentru cel mai rău caz: problemei de viaţă sau moarte. Bryg-Noz şi Baxter credeau amândoi că ar fi mai bine să

petreacă întreaga zi de luptă fără a dezvălui mai mult decât era necesar existenţa acestor arme redutabile. Folosirea lor în plin conflict ar fi declanşat un haos total.

Siluetele de pe balcon erau mai numeroase. Încă nu era nici un semn de schimbare a rutinei obişnuite, nici de conştientizare a vreunui pericol. Un om stătea mai într-o parte. Baxter văzu strălucind un elevator, care coborî şi se balansă exact în faţa omului. Primul la sol îl luă. Imediat ce ajunse jos, Baxter auzi declaraţia oficială la o sută de metri de locul unde se ascundea.

Imediat îşi începură şi ceilalţi coborârea, elevatoarele deveniră din ce în ce mai numeroase. Baxter simţi cum îi bate inima şi percepu de asemenea încordarea celor patruzeci de oameni care-l înconjurau. Trebuiau să formeze o forţă de diversiune şi să nu intre în luptă decât dacă nu exista altă modalitate de a distrage şi ocupa grupul de război. Ţinta lor principală era balconul şi întâlnirea cu cei din forţa principală de asalt.

Deodată, printre cei care aşteptau pe balcon se produse o tulburare şi nişte săbii străluciră la soare. Una dintre siluete fu împinsă peste balustradă. O formă întunecată plonja drept în jos de la peste şaizeci de metri, bătând disperat din mâini. Un mic val de praf se ridică atunci când omul atinse solul. Peste o clipă veni rândul celui de-al doilea, apoi a altor doi. Unul dintre aceştia părea să fie îmbrăcat în ţinuta de lucru a Poporului Inferior, însă chiar şi ochiul de vultur al lui Baxter nu putea fi sigur de asta.

Acum era sigur că ceva luase o întorsătură foarte proastă în atacul din interiorul turnului. Acesta trebuia să fie lansat de la cele mai joase nivele către balcon, să-l cureţe, apoi să coboare elevatoarele pentru oamenii de la sol. Astfel atacatorii n-ar fi trebuit să urce luptând pe scările înguste, unde tot avantajul ar fi fost de partea apărătorilor. Însă acest atac nu trebuia să fie declanşat înainte ca grupul de război să se afle în drum spre Câmpul-de-Luptă. Cineva comisese o greşeală şi fusese dată alarma. Baxter înjură copios cu jumătate de voce.

O clipă mai târziu – o nouă greşeală. De această dată din partea unuia dintre oamenii lui Baxter. Uitând să mai aştepte semnalul, el se ridică din ascunzişul său şi lansă din răsputeri bomba fumigenă. Atunci Baxter înjură cu voce tare, cu un răget care se rostogoli peste tot Pământul Necultivat. Nişte rotocoale groase de fum verde se desfăşurară brusc în jurul său, că răspuns la prima bombă, în timp ce cercetaşii schimbau mesajul. Urechea fină a lui Baxter percepu nişte strigăte de luptă de cealaltă parte a turnului, în timp ce principalul grup de asalt ieşea din ascunzişul său şi trecea la acţiune.

Nu mai pierdu timpul să înjure. Răul era făcut. Acum se punea problema să salveze ce se mai putea salva. Baxter se ridică la rândul său, luă o bombă fumigenă din sacul agăţat de centură şi o lansă cât

putu de departe spre grupul de asalt. Fumul gros verde se răspândi şi îi acoperi repede câmpul vizual, amestecându-se cu ceaţa, pentru a forma o perdea impenetrabilă.

Văzându-l pe Baxter în acţiune, cei patruzeci de războinici îl imitară. Grupul de asalt dispăru în fumul care se răspândea acum în ambele părţi, în faţă şi în spate. Peste câteva clipe, după explodarea primei bombe, Baxter se pomeni înconjurat de un perete verde, opac şi mişcător. Cu puţin noroc, oamenii săi şi grupul de asalt aveau să fie complet invizibili de pe balcon. Acolo sus nu aveau nici cea mai mică idee ce se întâmplă la sol.

Scoase din sac o brasardă albă pe care şi-o legă de braţul stâng. Toată lumea din ambele tabere era în verde, era necesar într-adevăr un semn de recunoaştere pentru a nu-i confunda pe atacatori şi apărători. Spera că nici un om nu va uita această precauţie, în caz contrar cu atât mai rău pentru ei. Nu intenţiona să se oprească pentru a pune întrebări.

În sfârşit, duse la buze un fluier şi suflă din răsputeri. Ceaţa, fumul, propriii săi nervi încordaţi deformau bizar sunetul. Acesta păru să se repercuteze de zidurile tuturor celor şapte turnuri ca un strigăt înfricoşător de agonie. Însă în spatele lui Baxter şi de ambele părţi răsunară imediat paşii oamenilor care fugeau cu pas iuţit. Nişte siluete difuze în fum, direct spre turn şi grupul de război. Războinicii din Melnon erau obişnuiţi cu duelurile, nu cu bătăliile pe tot frontul. Cei ai Şarpelui nu vor fi deci capabili să reziste unui atac în masă. Însă nici războinicii Leopardului nu prea aveau suficient antrenament pentru a-l efectua. Baxter spera că surpriza, rapiditatea şi ecranul de fum aveau să-i ajute. Îşi scoase din teacă ambele săbii şi se năpusti înainte.

Baxter purta nişte sandale uşoare, ca şi oamenii săi şi fugea cu uşurinţă pe terenul denivelat. Însă ceilalţi alergau şi mai repede. Nu parcurse nici jumătate din drum şi auzi deja în faţa sa strigăte de luptă şi de moarte, precum şi zgomotul săbiilor încrucişate.

Apoi se năpusti într-un vârtej mai dens de fum şi se pomeni în plin centrul bătăliei. O mică siluetă nervoasă se năpusti asupra lui cu sabia întinsă. Nu avea brasarda albă pe braţ. Baxter pară din reflex. Sabia sa scurtă se înfipse atât de puternic, încât străbătu şi armura şi carnea. Sângele ţâşni pe verdele strălucitor, omul scoase un urlet şi se clătină, dându-se înapoi.

El căzu peste unul dintre oamenii lui Baxter, forţându-l să se oprească. O sabie lungă şuieră prin perdeaua de fum şi tăie cu precizie capul revoltatului. Însă aceasta îl încetini la rândul său pe adversar, destul de mult ca Baxter să se îndrepte în faţă, să treacă pe sub garda sa şi să-i expedieze o lovitură între picioare.

Omul se îndoi şi sabia lui Baxter lovi. Capul zbură o secundă în

văzduh, apoi se rostogoli lângă primul.

Aceasta fu prima şi ultima înfruntare pe care Baxter reuşi să şi-o amintească limpede. Începând cu momentul când cel de-al doilea cap atinse solul, bătălia păru să se desfacă şi să se învălmăşească în jurul său într-un interminabil haos de lovituri de corpuri în mişcare, de săbii strălucitoare, de urlete. Îşi aminti că îşi pierduse sabia scurtă sub reversul unui războinic uriaş şi că ripostase cu o lovitură de karate la gâtlej. Apoi se poticni de un cadavru care se rostogoli deodată sub picioarele sale, se rostogoli la rândul său pentru a evita o sabie lungă. Apoi se ridică printr-un salt, în spatele adversarului, îi făcu o foarfecă la gât şi i-l rupse ca pe un morcov.

Se auzi chiar urlând:

— Opriţi-vă! Războinici ai Şarpelui, opriţi-vă! Nu venim decât pentru a-l distruge pe Nris-Pol, un pericol pentru noi toţi! Nu suntem duşmanii voştri!

Însă nimeni din grupul de război nu-l crezu. De altfel, nici nu se aştepta la asta.

În sfârşit, lupta începu să se calmeze, fumul – să se împrăştie. Câţiva supravieţuitori din grupul de război fugiră drept în faţă, în Pământul Necultivat, urmăriţi de câţiva oameni ai lui Baxter. Alţii, mai puţin înnebuniţi, alergară spre elevatoare şi începură să urce.

Însă Baxter prevăzuse aceasta. Câţiva dintre oamenii săi se năpustiră în faţă, balansând nişte cabluri uşoare. Le învârtiră în jurul capului, apoi le lansară în aer. Greutăţile le răsuciră în jurul firelor elevatoarelor şi le încurcară. Înainte ca oamenii de pe elevatoare să reacţioneze, cei de la sol legau trainic cablurile de nişte ţăruşi solizi. Câteva lovituri bune de ciocan îi înfigeau în pământ. Mai departe nu urma decât o tragere a funiei între troliul de deasupra şi ţăruşul de dedesubt.

În general, cel care ceda era troliul, care nu rezista la o tensiune suplimentară. Unul câte unul, troliurile cedară şi lăsară elevatoarele să cadă. Câţiva războinici supravieţuiră căzăturii pentru ca oamenii lui Baxter să fie nevoiţi să lupte cu ei. Însă Baxter îl văzu pe unul dintre ei plonjând vertical, de la peste douăzeci de metri. Acesta se rostogoli pe pământ ca un vierme tăiat în două, cu coloana vertebrală vizibil ruptă. Baxter alergă spre el şi îi puse capăt suferinţelor cu o lovitură de sabie.

În timp ce se ridica, o suliţă lansată de sus se înfipse la mai puţin de doi metri de el. Ridică furios capul, însă băgă de seamă că în jurul cozii era înfăşurat şi legat un petec de hârtie. Îl luă şi îl citi.

„Balconul e al nostru. Forţa principală de asalt îşi ocupă poziţia. Alătură-te nouă cât mai repede. Bryg-Noz.”

Era într-adevăr scrisul lui. Baxter se întoarse spre oamenii săi şi răcni:

— Avem balconul! Ne vor coborî elevatoarele. Toată lumea să mă urmeze!

Grupul de război nu mai era periculos. Jumătate din oameni erau morţi sau răniţi, cealaltă jumătate fugise, demoralizată de acest atac neaşteptat, venit din fumul de coşmar. În timp ce-şi vor reveni, bătălia principală din turn avea să ia sfârşit, în bine sau în rău.

Baxter aştepta nerăbdător, în timp ce elevatoarele coborau unul după altul şi oamenii săi teferi se urcau în ele. Fumul aproape dispăruse acum şi putea să vadă o mulţime densă pe balcon. O bună parte dintre ei erau înarmaţi cu suliţe.

Când ultimul său om urcă, Baxter luă în sfârşit un elevator. Firul se încordă, trapezul se cutremură şi se balansă în văzduh. Rezistă şi strânse din dinţi. Lupta nu-l impresionase deloc, văzuse altele cu mult mai rele. Însă mişcarea de pendulă a acestui aparat care se înălţa rapid era un lucru cu care nu avea să se obişnuiască niciodată, oricât timp ar fi petrecut în Melnon.

Capitolul XIX

Bryg-Noz îl ajută pe Baxter să treacă de pe elevator pe balcon. Bătrânul avea braţul drept înfăşurat cu un pansament grosolan, murdărit cu sânge uscat, însă părea să se ţină destul de bine. Pe picioare. În orice caz, vocea sa era destul de clară când îi redă pe scurt situaţia. Practic toată forţa de asalt urcase şi acum se scoteau provizoriu din funcţiune elevatoarele şi troliurile.

— De ce? întrebă Baxter.

— Nu vrem ca oamenii lui Nris-Pol să fugă spre celelalte turnuri. Şi nu vrem ca războinicii celorlalte turnuri să vină în ajutorul lui Nris-Pol. Trebuie să dăm această luptă între noi.

— Bine. Şi suliţele şi Poporul Inferior?

— Peste o mie sunt deja înarmaţi. Îi ţinem pentru moment jos.

— De ce dracu' faceţi asta? tună şi fulgeră Baxter. Trebuie să mergem repede. Nu avem timp să ne facem sânge rău în privinţa detaliilor, nici să încercăm să păstrăm sub control Poporul Inferior.

Baxter se lovi brusc peste frunte, în timp ce-i venea un gând, o palmă atât de sonoră, încât Bryg-Noz tresări.

— Ce ai, Baxter-Liza?

— Puţurile încă funcţionează?

— Da.

— Perfect. Înseamnă că Nris-Pol încă nu-şi dă seama de importanţa acestui atac. În caz contrar, ar fi oprit puţurile şi ne-ar fi lăsat să urcăm luptând pe scări, la fiecare nivel. Ne-ar fi trebuit săptămâni întregi. Dar fiindcă puţurile funcţionează… Poţi să-mi dai cei mai buni cincizeci de luptători ai tăi?

— Cincizeci? Ce vrei să faci?

— Vreau să urc în apartamentele regale, pentru a le ocupa. Nris-Pol trebuie s-o apere pe Mir-Kasa. Chiar dacă nu vrea, războinicii ar face-o probabil fară ordinele sale, sau chiar în pofida lor. Doar dacă, bineînţeles, nu are intenţia s-o ucidă…

Îl văzu pe Bryg-Noz cutremurându-se la acest gând.

— Oricum ar fi, reluă Baxter, atacul meu ar trebui să atragă câteva sute de oameni ai lui Nris-Pol la nivelul superior. Fără îndoială, n-ar rămâne destui pentru a apăra scările, mai ales dacă dai drumul celor din Poporul Inferior.

— Să le dau drumul? Însă ei…

— Ştiu perfect ce vor face. Însă ai provocat deja cele mai mari stricăciuni, declanşând atacul prea devreme. Vei mai ezita să faci un pas în plus, un pas care ţi-ar putea aduce victoria şi să pierzi tot ceea ce ai înfăptuit până acum? Vrei ca biata Kun-Rala să fi murit degeaba?

Săgeata îşi atinse ţinta. Bryg-Noz închise pentru o clipă ochii şi Baxter îi văzu buza inferioară tremurând. Dădu încet din cap şi murmură cu o voce înăbuşită:

— Şi ai putea-o, de asemenea, salva pe Mir-Kasa…

Baxter îşi zise că între ei doi existase probabil o afecţiune reală, cândva. Însă nu avea timp de pierdut cu sentimentele lui Bryg-Noz. Zvonul despre ceea ce vroia să facă se răspândise deja pe balcon. Câţiva oameni îl înconjurau, trăgeau de el, cereau să fie aleşi. Nu-şi putu reprima emoţia în faţa unei asemenea încrederi inspirate de reputaţia sa, în timp ce urma să-i conducă, poate, într-o misiune sinucigaşă.

Cu cei cincizeci de oameni după el, Baxter se repezi către puţul reginei. Cabinele erau concepute pentru a transporta uşor douăzeci şi cinci de oameni. Trimise jumătate din grupul său spre puţul războinicilor, cu ordinul de a urca la nivelul apartamentelor reginei. Nu-i plăcea să-şi divizeze astfel forţele, dar nu se punea problema să urce pe scări la aproape o mie de metri înălţime. Şi vroia ca oamenii săi să ajungă în formă pentru luptă.

Uşa puţului se deschise în timp ce Baxter îşi conducea coloana spre ea. Îşi scoase din teacă ambele săbii şi se opri în loc, văzându-l pe Primul Războinic în persoană în fruntea propriului său pluton, pe culoar. Apoi veni rândul Primului Războinic să rămână înmărmurit, să facă ochii mari şi să strige un ordin celor care mai erau în cabină.

Baxter îşi aruncă în aer sabia scurtă, străpungând armura unui om în timp ce ieşea din cabină. Acesta apucă sabia care ieşea din abdomenul său, scoase un strigăt gâlgâit şi se prăbuşi. Corpul său blocă glisiera uşii, menţinând-o deschisă, în timp ce cei din cabină se străduiau s-o închidă. Baxter sări, cu sabia lungă în aer. Aceasta coborî şi capul omului aplecat spânzură hidos. Acum două cadavre blocau uşa şi cei din interior renunţară s-o închidă, îşi scoaseră săbiile din teacă şi se îngrămădiră în jurul lui Baxter, scoţând strigăte incoerente. Cu ochii holbaţi şi gura deschisă, nu reprezentau o privelişte prea atrăgătoare.

Însă erau prea furioşi sau prea înfricoşaţi pentru a mânui bine sabia. Nici unul nu se apropie de Baxter. El se dădu înapoi şi propriii săi oameni atacară şi se rostogoliră peste apărătorii turnului, care erau copleşiţi de numărul de doi contra unul, fără a mai vorbi de groaza care îi făcea să-şi piardă capul. Şase căzură în tot atâtea secunde.

Primul Războinic nu făcu nici un gest pentru a-şi scoate săbiile din teacă, nici pentru a se apăra în alt mod. De asemenea, nici unul dintre oamenii lui Baxter nu-l considerară periculos, nici măcar demn de a fi atacat. Rămase în viaţă ceva mai mult timp decât oamenii săi şi începu chiar să se strecoare pe lângă peretele coridorului, căutând

febril cu privirea o ieşire. Deodată răsunară nişte strigăte şi urlete asurzitoare, urmate de paşi grăbiţi şi o haită din Poporul Inferior apăru pe coridor, agitând nişte suliţe. Primul Războinic avu timp exact să ridice în sus braţele şi să urle: „N-n-nuuuuuu!” înainte ca cei din Poporul Inferior să se năpustească asupra lui. Aceşti oameni cunoşteau prea bine dragostea lui faţă de bagheta de „administrare”. Când terminară să-l străpungă cu suliţele, Primul Războinic nu mai reprezenta decât o grămadă ciopârţită, un terci sângeros, care zăcea în mijlocul culoarului.

Baxter abia dacă-i acordă o privire şi se gândi la ceea ce semnifica sfârşitul său. Dacă cei de sus îl trimiseseră pe Primul Războinic în persoană pentru a comanda jos contraatacul, ei bine, ideile lor despre ceea ce se întâmpla aici trebuiau să fie încă şi mai confuze decât îşi închipuise Baxter. Prin urmare, trebuiau loviţi înainte să aibă timp să le limpezească puţin.

Îşi împinse oamenii în cabina puţului şi îl puse în mişcare fără să le dea măcar timp să bage de seamă. Câţiva se dezechilibrară şi căzură.

Când se apropiară de nivelul apartamentelor reginei, Baxter le strigă:

— Imediat ce se va deschide uşa… atacaţi!

În cabină răsunară nişte râsete şi, împreună cu ele, scrâşnirea săbiilor scoase din teacă. Baxter simţi încetinirea, apoi cabina se opri şi uşa alunecă uşor.

Cei douăzeci şi cinci de oameni ţâşniră din ea cu o violenţă care ar fi făcut să cedeze chiar şi un număr de zece ori mai mare. Urlau, chelălăiau, răcneau înjurături şi cele mai grosolane epitete pe care le cunoşteau şi făceau nişte mulinete teribile cu săbiile lor. În coridor erau cel mult treizeci de oameni pentru a le face faţă în acest moment. Atacul lui Baxter îi zdrobi ca o lovitură de berbece.

Foarte mulţi din cei treizeci se prăbuşiră încă din primele clipe. Nu erau nici morţi, nici măcar răniţi, în majoritatea lor, însă simplul impact fizic al acestui asalt îi răsturnase. Totuşi, chiar dacă erau teferi şi neatinşi când căzuseră, deveniseră mai puţin sau deloc când încercaseră să se ridice. Baxter şi oamenii lui mişunau peste tot, lovind cu vârful şi tăişul, precum şi cu picioarele şi pumnii. Armura care rezista săbiei nu putea întotdeauna împiedica coastele să fie rupte cu o lovitură bună de picior. În curând solul fu presărat cu un număr crescând de cadavre, iar spaţiul dintre corpuri deveni încet roşu de sânge şi lunecos. Chiar înainte ca Baxter să-şi dea bine seama, primii apărători erau scoşi din luptă, morţi sau puşi pe fugă.

Însă aceştia nu erau nici pe departe singurii pe care-i postase Nris-Pol la acest nivel şi Baxter pricepu acest lucru imediat. De fapt, se părea că Nris-Pol îşi păstra principalele trupe de rezervă în jurul apartamentelor reginei. Uşa celuilalt puţ se deschise, de acolo ţâşni

cel de-al doilea grup al lui Baxter… şi apoi urmă contraatacul inamic, bubuind prin coridor, în număr de aproape o sută de războinici.

Se năpustiră asupra celui de al doilea grup al lui Baxter înainte ca acesta să aibă timp să se desfăşoare. De această dată cei ai lui Baxter fură masacraţi fără să înţeleagă ce se întâmpla cu ei. Strigătele de durere, urletele de furie, zornăitul armelor alcătuiau un vacarm infernal. Câţiva reuşiră să scape pentru a se alătura primului grup, dar majoritatea muriră pe loc. Totuşi, îi dăduseră lui Baxter timpul să-şi rearanjeze oamenii în linie compactă. Atât de bine, încât atunci când trupa lui Nris-Pol îşi reluă atacul, reuşi să o întâmpine. Se iscă o luptă şi mai îndrăcită, încât Baxter pierdu firul a ceea ce se întâmpla în jurul său.

Trebuia să fie în şase locuri concomitent, să conducă contraofensiva, să-i adune pe cei care cedau, să reînsufleţească inimile, să reia atacul, să aibă grijă de ce s-ar fi întâmplat în eventualitatea că ar fi fost atacaţi din spate. Din când în când, avea satisfacţia să-şi simtă sabia înfigându-se într-un adversar şi să vadă o breşă în formaţia inamică. Dar în curând nu mai rămase decât cu douăzeci şi doi de oameni, apoi optsprezece, apoi şaisprezece. Încetul cu încetul, Baxter dădea înapoi, făcând să se retragă mica sa forţă şi să se îndepărteze de apartamentele reginei. Ştia că o lăsa vulnerabilă pe Mir-Kasa, că propria sa moarte nu era decât o chestiune de minute. Însă era hotărât să rămână în viaţă cu cât mai mulţi dintre oamenii săi şi să lupte atâta timp cât ar fi putut respira, mişca şi ridica sabia.

Tumultul bătăliei se înteţi şi atunci la urechile lui Baxter ajunseră nişte zgomote absolut noi. Un tropăit de cizme, scrâşnetul loviturilor de săbii. Acestea veneau acum din fundul culoarului, *din spatele* atacatorilor lor. Auzi alte strigăte, „Trădare! Trădare!”, precum şi „Mir-Kasa!”

Cineva îi ataca din spate pe oameni lui Nris-Pol şi Baxter ar fi dat un braţ – să zicem, un deget – pentru a afla cine era. Însă vedea cu propriii săi ochi că războinicii lui Nris-Pol ezitau, se întorceau nervos, se retrăgeau puţin. Cei care se aflau chiar în faţa micii trupe a lui Baxter îşi lăsară în jos armele. Atunci el luă o decizie rapidă şi făcu doi paşi mari în faţa oamenilor săi, agitându-şi cele două săbii însângerate. Răcni:

— La atac!

Şi se năpusti asupra liniilor inamicului, fără să se uite dacă ceilalţi îl urmau. Fuseseră supuşi la destule încercări împreună în această zi, încât era sigur că aceştia vor face acelaşi lucru.

Îl urmară. Cei şaisprezece războinici, lac de sânge şi de sudoare, loviră duşmanul aproape concomitent cu el. Primele trei rânduri se dezintegrară, în plină confuzie. Câţiva oameni se luptară, alţii se dădură la o parte, majoritatea pur şi simplu făcură stânga-mprejur, ca

s-o şteargă.

Sau cel puţin încercară. Atacaţi din faţă şi din spate, oamenii lui Nris-Pol erau din ce în ce mai îngrămădiţi unul în altul. Mulţimea lor bloca întreg coridorul şi nu aveau măcar suficient loc pentru a-şi folosi armele. Baxter şi ai săi îşi tăiară o trecere prin această mulţime, întâmpinând din ce în ce mai puţină rezistenţă, pe măsură ce panica cuprindea rândurile duşmanului. Baxter vedea deja în fundul coridorului linia de săbii care avansa încet cu strigătele „Mir-Kasa!”

În cele din urmă, cele două forţe se întâlniră. Cea mai mare parte dintre tovarăşii lui Nris-Pol muriră pe loc, dar câţiva se predaseră, aruncându-şi armele şi îngenunchind în semn de supunere. Păreau zăpăciţi de ceea ce tocmai li se întâmplase, însă doi-trei îl fulgerară totuşi pe Baxter cu privirea, în timp ce trecea prin spatele lor, pentru a le lega mâinile. Unul dintre ei mormăi:

— Aşteaptă puţin să se întoarcă căpetenia noastră! Veţi fi ceva mai puţin mândri, tu şi banda ta nespălată!

Baxter nu avu timp să se întrebe ce vroia să spună omul. Unul dintre războinicii celeilalte forţe se repezi spre el pentru a-l înşfăca de braţ.

— Baxter-Liza! Baxter-Liza! Kir-Noz vrea să-ţi vorbească. Vino repede, pentru că este pe moarte.

Baxter îşi băgă ambele săbii în teacă şi îl uimă în fugă. Îl găsiră pe Kir-Noz puţin mai departe, sprijinit de peretele unui mic alcov. Din gura sa curgea sânge, făcându-i figura şi mai palidă. O privire îi fu suficientă pentru a vedea că mesagerul nu minţise. Kir-Noz nu mai avea de trăit decât câteva minute.

— Fratele… fratele meu… Ce face? întrebă războinicul cu o voce joasă, dar încă limpede.

— Este rănit, dar va supravieţui pentru a conduce Turnul Şarpelui.

— Sper. Tu… trebuie să-l găseşti… pe Nris-Pol. Este un loc…

În sălile de lucru…

Stomacul lui Baxter îngheţă. Nris-Pol găsise baghetele mari? Vroia să pună întrebarea, însă limba i se lipi de cerul gurii. Kir-Noz totuşi îi răspunse:

— A spus… armă nouă… îi va ucide… pe toţi cei care i se împotrivesc. Pe tine în primul rând… te urăşte… cum o urăşte… şi pe Mir-Kasa.

— Ea ce face? întrebă încet Baxter.

— A luat… otravă, suflă Kir-Noz. Este… moartă.

Apoi capul îi căzu şi peste câteva secunde muri.

Capitolul XX

Baxter se ridică suspinând. Dacă Bryg-Noz într-adevăr avea să conducă Turnul Şarpelui, el avea să fie foarte izolat în timpul domniei. Fratele său, Mir-Kasa, Kun-Rala... cu toţii erau morţi. Baxter se întoarse şi făcu un pas către oamenii care dădeau la o parte cadavrele, pentru a degaja coridorul şi a-i conduce pe prizonieri.

Acest pas îi salvă viaţa. În aceeaşi clipă în spatele său se produse o deplasare puternică de aer, auzi un şuierat brusc şi se întoarse exact la timp pentru a-l vedea pe unul dintre oamenii săi în fundul culoarului, evaporându-se într-un nor roşiatic. Instantaneu Baxter sări în alcovul unde zăcea Kir-Noz şi se lipi de perete. Aerul pârâi din nou şi un alt om se transformă în ceaţă roşie.

Scoţându-şi febril bagheta mare din sac, Baxter gândea cu toată viteza. Câţi oameni înarmaţi cu baghete mari aruncase Nris-Pol în luptă? Era şi Nris-Pol printre ei? Baxter spera din tot sufletul.

Un al treilea pârâit, o a treia pată roşie pe pământ. Atunci oamenii se împrăştiară, abandonând prizonierii, abandonându-l pe Baxter, abandonând terenul câştigat, pentru a dispărea într-o fugă nebună, cuprinşi de panică. Erau capabili să înfrunte curajoşi un număr de trei ori mai mare de duşmani, însă nu baghetele ucigaşe.

Baxter avea totuşi două motive de consolare. Se pare că nu exista decât un singur om înarmat cu o baghetă mare şi această armă nu putea trage decât în linie dreaptă. Adversarul lui Baxter nu-l putea ochi fără să se aşeze el însuşi pe linia de ochire. Prin urmare, pentru Baxter era suficient să rămână acolo unde era şi, cu puţin noroc, curiozitatea sau setea de răzbunare l-ar fi atras pe duşman în câmpul său vizual. Se strădui să se destindă cât mai mult posibil, fară a-şi pierde deloc vigilenţa.

Se scurse un minut, apoi două, apoi trei. Coridorul, întreg nivelul păreau tăcute ca un mormânt. Baxter fu nevoit să aştepte cel puţin zece minute până să audă zgomotul unui pas, unui singur pas, încet, prudent. După o veşnicie, cum i se păru, fu urmat de un alt pas, apoi de mai mulţi, mai repezi. Baxter se surprinse reţinându-şi respiraţia. Apoi lăsă să-i scape o slabă exclamaţie de surprindere, văzându-l pe Nris-Pol apărând la colţul coridorului.

Baxter ieşi la loc deschis, punându-şi pe umăr bagheta mare. Înainte ca ochii rotunjiţi al lui Nris-Pol să se poată încrucişa cu ai săi, apăsă pe trăgaci. Şi apăsă degeaba. Trăgaciul ruginise.

Nris-Pol nici măcar nu avu timp să înţeleagă situaţia, cu atât mai puţin să se bucure de victorie. Baxter deja reacţiona. Avea obiceiul să înveţe să se servească de o armă în toate modurile posibile, chiar şi

cele mai neverosimile. Se antrenase în aruncarea baghetelor mari, precum şi în folosirea lor ca ciomege. Acestea cântăreau cincisprezece livre şi, lovind cu mânerul în faţă, puteau cauza destule stricăciuni.

Astfel, când bagheta lui Nris-Pol se ridică pentru a-l ochi, când degetul acestuia se crispă pe trăgaci, Baxter sări asupra lui. Îşi ridică bagheta mare şi lovi cu ea din toate puterile. Din simplu reflex, Nris-Pol o ridică pe a sa pentru a para lovitura care-i ochea capul. Cele două baghete se izbiră cu un zgomot puternic, metalic, atât de violent, încât Baxter fu cât pe ce s-o scape din mână pe a sa. Dar de scăpat o scăpă Nris-Pol. Bagheta Sa se rostogoli pe pământ şi Baxter sări asupra lui, ridicându-şi arma pentru a-i sparge capul.

Lovitura căzu în gol. Capul lui Nris-Pol nu se mai afla acolo unde credea Baxter. Rapid ca fulgerul, războinicul făcuse stânga-mprejur şi galopa deja. Baxter îl urmă. Ghicise destinaţia lui Nris-Pol. Ştia că trebuia să-l oprească, mii de vieţi depindeau de acest lucru. Dacă omul descoperise baghetele mari, remarcase oare capcana lui Kun-Rala? Posibil. Şi poate că fugea într-acolo foarte hotărât ca nimeni să nu domnească asupra Turnului Şarpelui, dacă el nu putea fi stăpânul acestuia.

Baxter fugea repede, deşi luptase din zori de ziuă. Dar Nris-Pol i-o luă înainte. Îl văzu aruncându-se prin uşa unui puţ şi apoi văzu indicatorul aprinzându-se în timp ce cabina plonja. Fără să se oprească, fără să înjure măcar, Baxter spori viteza şi continuă să fugă spre următorul puţ. Printr-o întâmplare miraculoasă, cabina nu era decât la o distanţă de câteva nivele; o apăsare pe buton o făcu să coboare în câteva secunde. Se aruncă în ea şi coborî cu o viteză vertiginoasă. Însă avea peste un minut întârziere faţă de Nris-Pol. Câteva secunde erau pe deplin suficiente pentru ca războinicul disperat să-şi ducă la bun sfârşit sinistrul său plan.

Baxter reuşi cu greu să nu-şi reţină respiraţia în timp ce cabina plonja. Şi mai greu îi veni să nu se îngrijoreze de prezenţa războinicilor în sălile de lucru sau în împrejurimi. Însă trebuia să treacă, trebuia să-l ajungă pe Nris-Pol, trebuia să reuşească, mort-copt. Îşi dădu seama că i se încurcau gândurile şi respiră profund, încercând să se calmeze. Tocmai reuşise când cabina se opri.

Uşa se deschise. Baxter cunoştea drumul spre sălile de lucru, prin urmare nu avu nevoie să se mai uite în jur. Sări din puţ, răsturnând doi maiştri înarmaţi cu baghete de „administrare”, care se întinseră cât erau de lungi şi îl priviră cu stupoare galopând prin coridor.

Baxter îşi abandonase bagheta ruginită în cabină, pentru a putea fugi mai repede. Însă Nris-Pol mai avea un avantaj considerabil. Baxter îi auzea tropăitul paşilor în faţa sa. Îl văzu apoi pe Nris-Pol năpustindu-se în sala unde erau depozitate baghetele mari. Şi nu

îndrăzni să-l urmeze acolo imediat. Omul putea cu uşurinţă să pună mâna pe altă baghetă mare şi să fie pregătit să-l transforme în ceaţă roşie. Încă o dată Baxter se lipi de un perete, se strecură pe lângă el şi aruncă o privire prudentă prin uşă.

Nris-Pol era pe jos, în genunchi. Ţinea cu o mână mănunchiul de tuburi, iar cu cealaltă făcea ceva cu firele. Sau cel puţin încerca să facă ceva. Baxter îi auzi înjurăturile înciudate şi înnebunite şi scoase un suspin de uşurare. Capcana lui Kun-Rala nu funcţionase! În orice alt moment, aceasta ar fi fost un dezastru, dar în prezent era o binefacere pentru Turnul Şarpelui. Nris-Pol găsise baghetele mari prea târziu şi îi fusese teamă să le împartă oamenilor săi. Acum avea să plătească pentru cele două greşeli ale sale. Baxter se repezi în sală.

Şi el comise o greşeală. Una singură, neînsemnată, însă putea totuşi să-i fie fatală. Îl crezuse pe Nris-Pol înnebunit, pe jumătate dement, redus la neputinţă din cauza panicii. Dar în timp ce Baxter ataca, Nris-Pol se răsuci, înşfăcă de jos o unealtă grea şi o aruncă direct în el. Baxter sări în sus, însă unealta îl lovi în genunchiul drept. O durere fulgerătoare îi urcă în întreg piciorul şi fu cât pe ce să cadă. Reuşi totuşi să-şi ridice ambele săbii şi să înainteze cu greu.

În acel moment Nris-Pol l-ar fi putut ucide. Însă, văzându-l pe Baxter înaintând spre el, acesta clacă. Era prea mult pentru nervii săi încordaţi, scoase un puternic strigăt animalic şi se năpusti spre uşă, trecând pe sub săbiile adversarului.

Baxter se întoarse şi îl urmă. Găsi putere să alerge, în ciuda durerii din genunchi, în ciuda oboselii. Nu numai să alerge, ci să alerge repede. Nu era decât la câţiva paşi de Nris-Pol când dădură în coridorul puţurilor.

În timp ce se îndreptau spre uşi, în coridor se repercută un bubuit extraordinar. Solul, pereţii, tavanul se cutremurară, aruncând o ploaie de moloz peste cei doi. Toate indicatoarele puţurilor se stinseră, iar câteva explodară într-o jerbă de cioburi de sticlă.

Baxter nu avu nevoie de urletul de furie al lui Nris-Pol pentru a înţelege ce se întâmplase. Undeva, foarte departe, deasupra sau dedesubtul lor, cineva întrerupsese brusc curentul puţurilor. Pentru restul luptei, trebuiau cu toţii să folosească scările.

Nris-Pol se repezi către cea mai apropiată uşă a scării înainte să se potolească ecourile întreruperii curentului. Plonjă pe trepte cu câţiva paşi înaintea lui Baxter. Dacă s-ar fi oprit să lupte, l-ar fi putut învinge sau cel puţin l-ar fi putut reţine destul de mult timp pentru a le permite oamenilor săi să vină în ajutor. Însă Nris-Pol nu judeca mai mult decât un câine turbat. Nu mai avea decât o singură idee, să scape de acest uriaş acoperit de sânge, care îl urmărea, agitându-şi săbiile strălucitoare.

Coborâră amândoi scara în spirală. Respiraţia lui Baxter şuiera,

avea plămânii în flăcări, picioarele din cauciuc. Junghiuri groaznice în genunchi îi urcau până la creier de fiecare dată când piciorul său drept călca pe o treaptă.

La un moment dat, se poticni şi fu cât pe ce să se rostogolească peste capul fugarului. De câteva ori auzi nişte gemete înnebunite care indicau că şi Nris-Pol se împiedica. Însă reuşea să rămână în picioare şi chiar să-şi păstreze avantajul.

Nris-Pol era încă în faţă când ajunseră la capătul scării, cu peste o sută cincizeci de metri mai jos; cei doi oameni ţâşniră dintr-un coridor la nivelul balconului. Nris-Pol aruncă o privire îngrozită peste umăr şi se avântă în direcţia balconului, cu Baxter pe urmele sale. Acesta din urmă observă câţiva războinici ai lui Bryg-Noz, nişte oameni din Poporul Inferior înarmaţi; pe de o parte, îşi spunea că trebuie să-i cheme ca să pună mâna pe Nris-Pol, însă, pe de altă parte, îşi repeta că lupta trebuia să se desfăşoare doar între el şi Nris-Pol.

În sfârşit, ieşiră pe balcon şi Nris-Pol continuă să fugă direct spre balustradă, fară să încetinească. Nu încetini nici când ajunse în dreptul ei, se izbi violent… şi se răsturnă. Nici măcar nu scoase un strigăt. Plonjă de la peste şaizeci de metri în cea mai mare tăcere.

Căderea lui Nris-Pol n-o provocă imediat pe cea a Turnului Şarpelui. Însă aceasta uşură considerabil lucrurile când apărătorii aflară despre moartea căpeteniei lor. Ei descoperiră de asemenea că cei din Poporul Inferior se răspândeau pretutindeni în turn, înarmaţi cu suliţe cu care îi străpungeau pe toţi membrii Poporului Superior pe care-i întâlneau. Moralul apărătorilor căzu, săbiile lor de asemenea. Cu mult înainte de ora cinei, orice rezistenţă încetase. Peste o oră oamenii lui Bryg-Noz şi aliaţii lor din Poporul Inferior ocupau deja întreg turnul şi chiar reuşiseră să repună în funcţiune puţurile.

Baxter confiscă apartamentele Primului Războinic, pentru a face din ele postul său personal de comandament. De pe geam se uita cum apune soarele peste Melnon, cu turnurile din vest imense şi întunecate în lumina apusului. Erau mai multe felinare ca de obicei pe celelalte turnuri, ceea ce nu-l surprindea deloc. Cu siguranţă, toată lumea urma să petreacă o noapte fară somn. Şi aceasta nu avea să fie ultima. Însă Turnul Leopardului şi Turnul Şarpelui aveau nişte războinici cu ochii în patru. Ele nu aveau să fie surprinse sau distruse, nici în această seară, nici în altă noapte. Şi odată ce nu aveau să fie distruse, fostul sistem din Melnon avea să dispară pentru totdeauna.

Baxter tocmai se gândea că nu mâncase de mult timp, când sosi un războinic al Leopardului pe care-l cunoştea. Aducea un mesaj de la Ye-Jaza, pe hârtia sa de scrisori parfumată. Acest parfum i se păru deplasat lui Baxter, care nu respirase toată ziua decât mirosuri de sânge şi sudoare. Însă desfăcu scrisoarea şi un surâs amar îi încreţi buzele când o citi. O mototoli şi o aruncă jos.

— Ce-i acolo, onorabile Baxter-Liza? întrebă războinicul.

— Ye-Jaza vrea să vină să se întâlnească cu mine aici – în această seară – aici, în Turnul Şarpelui. Vrea să vadă ce s-a înfăptuit…

— Caută senzaţii ieftine…, mormăi cu răutate războinicul.

Armura sa era crăpată şi deformată de lovituri, iar picioarele acoperite cu sânge. Se luptase cumplit toată ziua şi era, în ceea ce priveşte spectatorii în căutare de senzaţii tari, de aceeaşi părere cu Baxter.

— Cere imposibilul, declară Baxter. Va trebui să i-o spun.

Războinicul scutură din cap cu dezgust.

— Nu fi atât de încrezut, Baxter-Liza. Ye-Jaza este geloasă, extraordinar de geloasă. Dacă n-o laşi să vină, va crede că eşti cu altă femeie. Şi atunci…

Războinicul nu vru să spună mai multe. Baxter oftă.

— Ştiu. Va face tot ce va putea ca să rupă alianţa dintre cele două turnuri.

— Da şi este în stare chiar să încerce să poruncească să te ucidă. Ar fi o catastrofă pentru Melnon, dacă-mi pot permite s-o spun. Ceea ce ai făcut… nu numai astăzi, ci…

— Ştiu, ştiu. Vom vorbi mai târziu despre aceasta. Prin urmare aş face mai bine s-o las să vină. Poţi să te duci să-i spui. Însă alege nişte războinici foarte siguri pentru a o escorta. N-am într-adevăr nici un chef să fie străpunsă de o suliţă a celor din Poporul Inferior în cazul în care nu va fi recunoscută.

Războinicul salută şi ieşi fără să adauge nimic. Baxter se lăsă să cadă greoi într-un fotoliu. De ce nu? se gândea el. Mir-Kasa murise, Kun-Rala, de asemenea. Nu mai avea nici o femeie în Melnon, în afară de Ye-Jaza. Ar fi fost relativ uşor să păstreze buna dispoziţie şi să salveze alianţa. Şi, cântărind bine totul, tânăra era o companie foarte plăcută, acum când treizeci de ani de virginitate încăpăţânată fuseseră măturaţi şi aruncaţi la gunoi.

— Intraţi, zise el distrat când auzi un nou ciocănit la uşă.

Aceasta se deschise şi patru războinici îl împinserăm cameră pe Primul Chirurg al Turnului Şarpelui. Baxter se ridică stupefiat.

— Iată pe cineva neaşteptat, zise el. Te credeam mort.

— Ei bine, nu sunt, replică tăios Primul Chirurg, care părea mult mai stăpân pe sine decât în ziua când Baxter îl văzuse tremurând la anunţarea venirii lui Mir-Kasa. Nu mai mult decât majoritatea celorlalţi medici, scribi şi muncitori. Am reuşit să ne încuiem în apartamentele noastre. Însă vom ieşi de acolo dacă ne promiţi să ne protejezi de Poporul Inferior. De fapt… chiar suntem gata să lucrăm pentru tine şi Bryg-Noz, dacă ne tratezi bine.

Oboseala îi încâlcea într-atât gândurile, încât pentru moment nu înţelese prea bine ce vroia să spună Primul Chirurg. În sfârşit înţelese

şi tresări.

— De ce? întrebă el iute.

— Hm!… Ceea ce ai făcut astăzi, în Turnul Şarpelui, nu mai poate fi reparat. Mulţi au murit deja. Alţii vor muri dacă nu se face nimic. Atunci la ce bun? Suntem învinşi. Cel puţin medicii şi scribii au suficient bun simţ pentru a înţelege acest lucru.

Fără a fi invitat, se aşeză într-un fotoliu, de parcă picioarele l-ar fi refuzat să-l mai ducă prea mult timp. Baxter rămase drept, sucind şi răsucind gândurile în mintea sa. Cooperarea membrilor Poporului Superior era într-adevăr lucrul la care el şi Bryg-Noz se aşteptau cel mai puţin. Însă dacă aceasta era oferită, dacă Primul Chirurg vorbea în numele celorlalţi… ei bine! Sarcina lui Bryg-Noz avea să fie cu atât mai uşoară! Baxter dădu încetişor din cap.

— Foarte bine. Accept oferta ta. Războinici, conduceţi-l pe acest om la Bryg-Noz. Ar fi bine ca el să aibă ultimul cuvânt.

Micul pluton ocoli fotoliul pentru a pune mâna pe chirurg, însă acesta ridică o mână.

— Aşteptaţi. Mai am să-şi spun ceva, Baxter-Liza.

— Te ascult..

— Am un mesaj de la regina Mir-Kasa.

Surprinderea îl făcu pe Baxter să se aşeze brusc.

— Mir-Kasa? Dar… Dar ea a murit! A luat otravă!

Primul Chirurg zâmbi cu condescendenţă, totuşi destul de nervos şi clătină din cap.

— Nu era decât un drog care a cufundat-o într-un somn atât de profund, încât putea fi cu uşurinţă confundat cu moartea. Am făcut-o să-l ia azi dimineaţă, încă de la începutul atacului, pentru ca oamenii lui Nris-Pol să n-o caute ca s-o ucidă. S-a trezit şi cere să te vadă.

Acestea fiind zise, războinicii îl scoaseră afară repede, înainte să mai poată spune vreun cuvânt.

Nici Baxter nu putu spune nimic pentru un moment. Iar când vorbi, o făcu pentru a înjura temeinic şi copios. Nu regreta că Mir-Kasa nu murise, bineînţeles, însă noua situaţie ameninţa să complice serios lucrurile. I-ar putea oare trimite un alt mesaj lui Ye-Jaza, rugând-o să nu vină? Posibil, dar la ce ar folosi? Şi ce neplăceri ar provoca aceasta?

Nu, va trebui să folosească iarăşi puţul pentru a urca în apartamentele regale şi a-i explica situaţia lui Mir-Kasa. Ea era mai în vârstă, mai experimentată. Poate că şi mai înţeleaptă şi mai indulgentă în ceea ce priveşte o istorie de acest gen. Poate că n-ar fi aranjat mare lucru în cele din urmă, dar cel puţin în această seară l-ar fi scutit pe Baxter de neplăceri. Bineînţeles, cu excepţia cazului când Ye-Jaza ar fi pretins un amor pe care el, mult prea epuizat, nu putea să-l practice. Şi era foarte probabil să pretindă aşa ceva.

Existau momente în viaţa lui când putea aprecia avantajele vieţii monahale.

Se ridică greoi din fotoliu său şi se îndreptă spre sala de baie. Mir-Kasa se aştepta desigur ca el să se debaraseze de murdăria sa, de sudoare şi de sânge. Două servitoare se apropiară pentru a-l ajuta să se dezbrace de armură.

În timp ce acestea întindeau braţele spre el, avu impresia că tavanul se fisura cu un zgomot infernal. Un vuiet, un bubuit răsună atât de violent, încât în capul său explodă o durere fulgerătoare. Fu aproape orbit. Un gen de voal negru îi căzu peste ochi şi în acest întuneric i se păru că un vânt turbat spulbera totul în jurul său, glacial, terifiant, ridicându-l de la pământ şi luându-l cu sine în fisura din tavan. Însă nu-i era fiică. Ordinatorul îl căutase, îl găsise, îl înşfăcase şi îl aducea în Dimensiunea Normală, departe de Melnon, de problemele şi de femeile sale geloase.

Vântul continuă să sufle cu putere în timp ce Baxter era proiectat din ce în ce mai sus. Vedea cum nivelele trec unul după altul, ca nişte fulgere, contopindu-se toate, deoarece el se înălţa cu mult mai repede decât o cabină de puţ. Şi apoi traversă acoperişul Turnului Şarpelui şi vântul îl duse în noaptea din Melnon. Pentru un moment îndelungat încă mai desluşi cele şapte turnuri care formau un cerc vast sub el, luminile lor strălucind în întuneric. Apoi fu cuprins de frig, durerea explodă din nou în capul său şi nu mai văzu nimic.

Capitolul XXI

Baxter se ridicase din patul său de spital şi făcea gimnastică atunci când infirmiera îi anunţă pe J şi lordul Leighton. Urcă din nou în patul său, şchiopătând puţin de piciorul drept. Genunchiul era aproape complet vindecat şi nu mai avea motive să stea în micul spital al complexului subteran. Însă acesta era obiceiul: de fiecare dată când se întorcea din Dimensiunea X îl ţineau sub observaţie, îi făceau un examen medical complet de rutină şi îl interogau. Uneori revenise cu nişte răni sau nişte maladii care l-ar fi răpus în câteva ore sau câteva zile.

J şi lordul Leighton îi strânseră mâna şi J îl examină din cap până-n picioare cu un aer patern.

— Ce face genunchiul, Richard?

— Fără probleme, este aproape normal.

— Perfect. Atunci te poţi pregăti să părăseşti spitalul de îndată ce medicii îşi vor da acordul. Şi să-ţi iei câteva zile de concediu pe deplin meritate.

Baxter se miră.

— Credeam că vroiaţi să vă ajut în organizarea noului centru de antrenament, chiar după întoarcerea mea.

Leighton mormăi:

— Pentru moment nu-i chiar atât de necesar. La urma urmei… în sfârşit… Nu te putem epuiza fără să-ţi acordăm un pic de concediu.

Bătrânul savant, contrar obişnuinţei sale, părea mai puţin sigur pe el şi de ceea ce spunea. Baxter se întrebă ce mesaj secret se ascundea în spatele unui comportament atât de insolit. J zâmbi larg.

— Haide, haide, bunul meu prieten, să fim sinceri cu Richard. El are dreptul să ştie totul. Vrei să-i spui tu sau vrei s-o fac eu?

Prin urmare, exista într-adevăr un motiv pentru situaţia jenantă în care se afla lordul Leighton. Probabil se ivise ceva ce se opusese proiectului centrului. Leighton zâmbi vag, tuşi uşor şi în cele din urmă spuse:

— La drept vorbind, Richard, există un mic scandal în legătură cu centrul nostru.

Baxter ridică din sprâncene şi se nelinişti imediat.

— O problemă de securitate? Cineva a trădat?

— Nu, nu, nimic asemănător. Este mai mult ceva… personal. Ştii, aveam un arhitect, perfect abilitat pentru munca secretă, gata să ne prezinte planurile sale pentru restaurarea casei. Puteam avea deplină încredere în el. Însă din păcate… ancheta noastră de securitate… ancheta de securitate a MI6…

J îi aruncă o privire ironică lordului Leighton care, lucru extraordinar, se încurcă.

— Hm!… Ancheta de securitate ne-a dezvăluit un detaliu din viaţa acestui… hm!… Domn.

— Deci? făcu Baxter, căruia chestiunea începea să i se pară interesantă.

— Ei, bine, el avea o amantă… foarte tânără, aproape adolescentă, în Soho. Şi soţia sa a aflat. O situaţie absolut dezolantă pentru ea, trebuie s-o recunoaştem.

— Fară nici o îndoială.

Totuşi, după comportamentul adoptat de lordul Leighton, aceasta nu era totul.

— S-ar părea că ea l-a urmărit în Soho, l-a surprins cu fata şi i-a omorât pe amândoi cu satârul de bucătărie.

Această explicaţie fu pronunţată precipitat, dintr-o singură suflare, după care lordul Leighton oftă profund şi îşi şterse fruntea de sudoare cu o batistă murdară.

— Aşadar, continuă J în locul său, proiectul este provizoriu în pană. Am reuşit să muşamalizăm afacerea şi să ascundem presei soarta sărmanului imbecil. Dar trebuie să înţelegi că este o situaţie teribil de jenantă.

Baxter izbucni în râs.

— Înţeleg foarte bine. Mai cu seamă în ceea ce-l priveşte pe arhitect. Poate că ar fi trebuit să se propună voluntar pentru Proiectul Dimensiunea X. Acest ordinator blestemat este uneori foarte comod pentru a pune un tip la adăpost de nişte femei geloase!

Leighton şi J îl priviră pe Baxter cu oarecare curiozitate. Acesta înţelese că ei încă nu avuseseră ocazia să asculte înregistrările raportului său. Prin urmare, le explică în ce situaţie se afla exact în momentul întoarcerii sale, împărţit între Mir-Kasa şi Ye-Jaza. Leighton catadicsi să râdă scurt, iar J să zâmbească şi mai scurt.

— În acest caz, suntem bucuroşi că te-am readus înapoi la timp.

— Şi eu sunt foarte fericit că m-am întors.

Ceea ce reprezenta un adevăr indiscutabil.

Cuprins

Masiv, extraordinar de frumos, înzestrat cu mușchi superbi și dotat cu o minte remarcabilă, Richard Baxter e un bărbat făcut anume pentru acțiuni eroice.

El este omul-cheie al Proiectului Dimensiunea X, un proiect ultra secret care îl aruncă în vârtejul unor misiuni neobișnuite, pline de înfruntări sălbatice, perverse și terifiante.

Acesta este războiul dur, sângeros și necruțător al INVINCIBILULUI BAXTER!

MERCENAR MERCENAR

I se păru că se scurse o veşnicie până când ea reacţionă în cele din urmă. Dar această reacţie fu de o violenţă îngrozitoare. Ye-Jaza hohotea de plâns, urla, zgâria, se ridica, tresărea, se răsucea în toate părţile. O dată cu ultima contracţie devastatoare, ochii i se dădură peste cap şi ea îşi pierdu cunoştinţa. De parcă în treizeci de ani de virginitate se acumulase o cantitate fantastică de energie, gata să fie eliberată într-o singură clipă.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-84-3

Lei 10.000